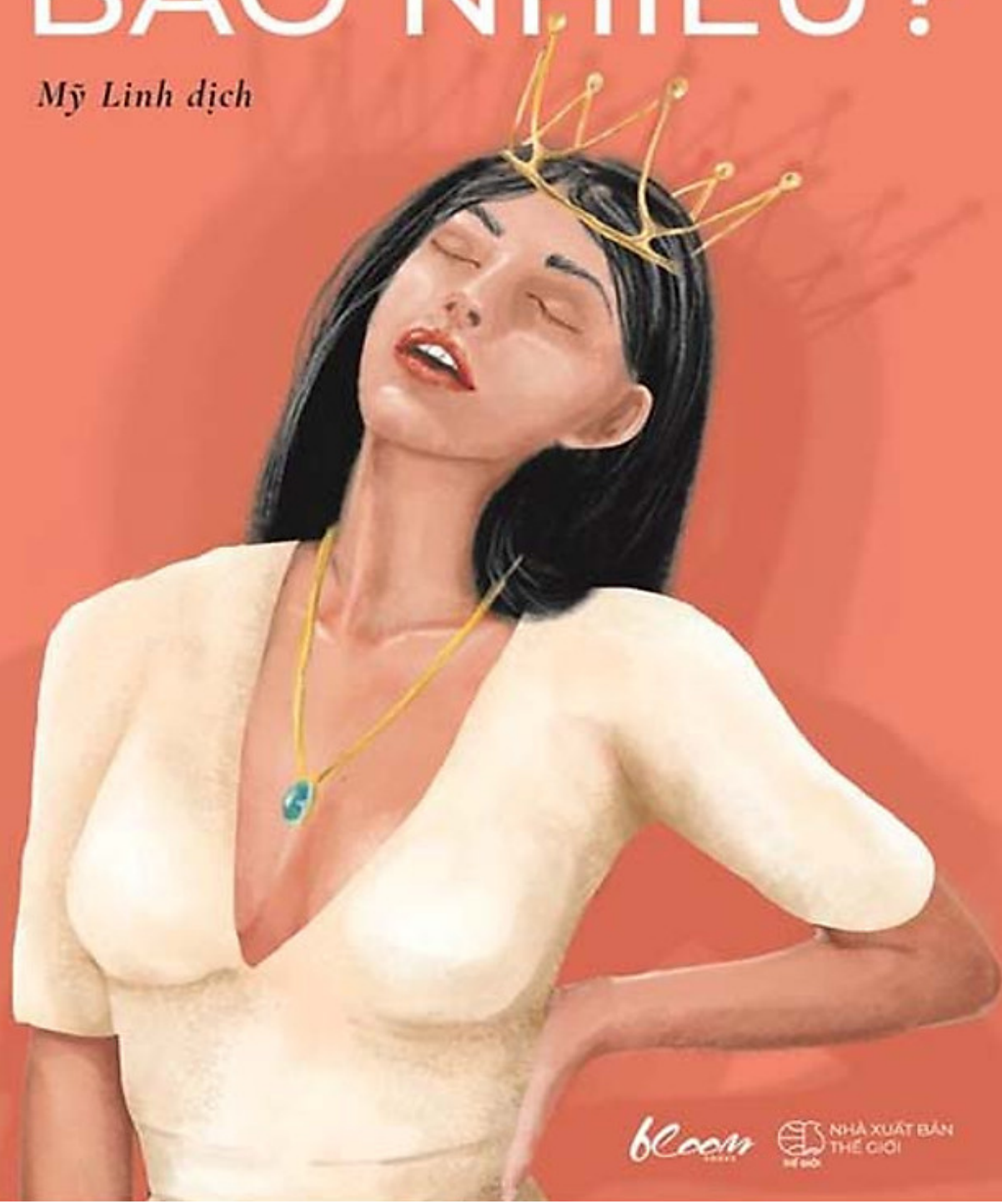

VĂN TÌNH

BẠN đặt giá BAO NHIÊU?

Mỹ Linh dịch

bloom

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Mục lục

Chap 1 : Sự Thỏa Hiệp Có Làm Bạn Hạnh Phúc ?

Chap 2 : Không Cần Trở Thành Một Cô Gái Được Tất Cả Mọi Người Yêu Quý

Chap 3 : Người Có Nội Tâm Mạnh Mẽ Mới Là Người Chiến Thắng Cuối Cùng

Chap 4 : Bạn Đã Lấy Lòng Họ Quá Sớm ?

Chap 5 : Quan Điểm Khác Biệt Đừng Cố Tranh Cãi

Chap 6 : Cô Gái À, Đừng Có Tư Tưởng Chịu Lầy !

Chap 7 : Năm Đầu Tiên Sau Khi Kết Hôn Nên Làm Gì ?

Chap 8 : Cuộc Sống Của Tôi Và Bạn Không Giống Nhau Nên Đừng Làm Phiền

Ai

Chap 9 : Tôi Tôn Trọng Sự Bình Đẳng Ở Mọi Hình Thức Trên Thế Gian Này

Chap 10 : Cô Gái À, Đừng Hiểu Lầm Nghĩa Của Từ " Độc Lập "

Chap 11 : Nghèo Quá Lâu Là Lỗi Của Bạn

Chap 12 : Năng Lực Của Bạn Liệu Đã Tương Xứng Với Các Mối Quan Hệ Hay

Chưa ?

Chap 13 : Đừng Tự Đi Vào Ngõ Cụt

Chap 14: Nữ Hoàng Và Nữ Nô

Chap 15 : Rồi Chúng Ta Sẽ Sống Với Cuộc Đời Tương Xứng Với Năng Lực Của

Mình

Chap 16: Bạn Thân Yêu Ơi, Bạn Không Thể Chiếm Mọi Thứ Tốt Nhất Trên Đời.

Chap 17 : Thứ Mà Bạn Cho Là " Lương Thiện"

Chap 18 : Không Có Cuộc Sống Của Ai Là Không Khổ Sở

Chap 19 : Chỉ Cần Bạn Dũng Khí Gánh Chịu Mọi Kết Quả

Chap 20 : Chỉ Có Một Kiểu Đàn Ông Tồi Đáng Để Ta Cảm Kịch.

Chap 21 : Mọi Thứ Thay Đổi Điều Chỉ Tốt Cho Bạn Mà Thôi

Chap 22 : Đừng Biến Bí Kịch Thành Phim Dài Tập

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 1 : Sự Thỏa Hiệp Có Làm Bạn Hạnh Phúc ?

Cô bạn S của tôi rất mê sुरूn xám, mỗi lần họp mặt lại thấy mặc một bộ sुरूn xám khác nhau. Cô ấy bảo rằng, kiếp này giấc mộng lớn nhất là mở tiệm sुरूm xám ngày ngày mặc sुरूn xám để đón khách. Chúng tôi đều ủng hộ ý tưởng ấy, cho rằng chắc chắn S sẽ kinh doanh tốt, bởi vì cô ấy yêu sुरूn xám đến thế cơ mà. Dưới sự ủng hộ của chúng tôi, S quyết định bất chấp tất cả để mở tiệm, đời này cô ấy chỉ có một ước muốn nhỏ nhoi như vậy, không làm được thì chẳng mất chốc mà già. Thế là S bắt đầu tìm kiếm địa điểm mở tiệm, nguồn nhập hàng, bận tới tới tắm mặt mũi.

Tới khi họp mặt, chúng tôi hỏi bao giờ thì tiệm sुरूn xám khai trương, chắc chắn sẽ tới ủng hộ. S đang trò chuyện vui vẻ, nghe chúng tôi hỏi vậy thì bỗng ử rữ chán nản, cô ấy than, không mở tiệm được, nói rồi thở dài buồn bã

Chúng tôi vội hỏi, rốt cuộc cô ấy gặp khó khăn gì, nói ra xem chúng tôi có giúp được không.

S do dự một thoáng rồi đáp, chồng cô ấy không đồng ý, cho rằng công việc hiện tại của cô vừa ổn định vừa vẻ vang, thu nhập cũng tốt, lại tiện chăm sóc cha mẹ con cái. Nếu mở tiệm thì thời kì đầu, tiền vốn và thời gian bỏ ra cho nó sẽ cực kì lớn, hơn nữa S lại chưa có kinh nghiệm kinh doanh, nên chồng không tin tưởng năng lực của cô. Anh ta nghĩ ý tưởng này quá bốc đồng, còn bảo thêm cha mẹ đôi bên cùng tạo áp lực, cha mẹ cũng khuyên cô đừng liều lĩnh, đang

yên đang lành tự nhiên mở tiệm làm gì ! Nếu tiệm làm ăn chẳng ra sao mà tình cảm vợ chồng còn bị ảnh hưởng thì đúng là mất nhiều hơn được.

Dưới sự phản đối của tất cả mọi người, S do dự, dù rằng cô ấy rất yêu sườn xám, dù rằng giấc mộng ấp ủ bao lâu nay là mở một tiệm sườn xám, nhưng cô ấy cũng đành từ bỏ ý tưởng này.

Chúng tôi đều thở dài, chẳng biết nói gì thêm, dù sao đó là cuộc đời cô ấy, là lựa chọn của cô ấy, chúng ta nên tôn trọng thì hơn.

Trên đường về, S tự giễu : " Tớ tưởng tớ chỉ thỏa thiệp một lần, ai ngờ tớ lại thỏa hiệp cả đời"

Tôi quen S rất nhiều năm, cô ấy vừa hiền lành vừa tốt tính, chẳng tranh chấp với ai bao giờ, gặp chuyện gì cũng nghĩ cho người ta trước.

Khi học đại học, S muốn học ngành Âm nhạc nhưng trong mắt cha mẹ cô ấy thì đó không phải nghề tử tế, học cũng chẳng làm gì. Họ buộc S phải chọn học ngành Tài Chính vì cô của S là giám đốc một chi nhánh ngân hàng. S rất buồn nhưng cuối cùng vẫn vâng lời cha mẹ, chọn học ngành Tài Chính mà cô ấy chẳng hề yêu thích. Trong suốt 4 năm đại học, tôi đã nghe S oán trách cha mẹ không dưới một lần, nhưng cô ấy cũng không dám lèn theo ý nguyện của chính mình.

Sau khi tốt nghiệp, có hai chàng trai cùng theo đuổi S. Một người điều kiện gia đình không được tốt lắm, nhưng rất yêu S, S cũng rất thích anh ta. Người còn lại là chồng hiện tại, điều kiện gia đình rất tốt, song S luôn cảm thấy anh ta quá ích kỷ. Thế nhưng cha mẹ S không ủng hộ lựa chọn của S, họ cho rằng S không thể hạnh phúc

nếu thiếu đi điều kiện cơ bản về vật chất tiền tài. Lần này S không chịu nghe theo, cha mẹ S cực kì tức giận, bức ép S bằng nhiều phương pháp khắc nghiệt hơn xưa, thậm chí còn tới tận công ty bạn trai S để gây sự. S mau chóng thỏa hiệp chịu thua. Bạn trai S vừa rơi nước mắt vừa nói với cô ấy : " Anh không quan tâm cha mẹ em đối xử với anh thế nào chỉ cần được ở bên em thì anh có thể chịu đựng tất cả" Nhưng S cũng không đủ dũng khí để chống lại cha mẹ, hai người chia tay trong đau khổ. Sau đó S lấy người chồng mà cha mẹ yêu cầu.

Sau khi kết hôn, S là người hiền lành, nên gặp chuyện gì cô ấy cũng nhượng bộ thỏa hiệp, bởi vậy cô ấy cũng sống êm ấm bên người chồng hiền tại, nếu không vì chuyện mở tiệm lần này thì có lẽ hai người vẫn sống an ổn như trước.

Hầu hết mọi người đều thấy S sống rất tốt, thu nhập của hai vợ chồng khá giả. Nếu so với nhiều người khác thì S vô cùng may mắn.

Nhưng sau một buổi họp mặt, S gọi điện cho tôi: " Cậu biết không, hôm nay tới gặp lại anh ấy, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh ấy, tớ chỉ có một suy nghĩ, tớ đã lấy làm người rồi, tớ không vui vẻ, thực sự không vui vẻ chút nào."

Tôi hoàn toàn hiểu được tâm tình của cô ấy, S đã đánh mất cuộc đời của chính mình, sống một cuộc đời không có chờ mong và khát vọng, thì dù những thứ khác có đủ đầy cũng vẫn là sống hoài sống phí.

Có người bạn kết hôn được một năm, khi uống say đã nói với tôi: " Tớ vừa gặp được người trong mộng, nhưng tớ đã kết hôn rồi....Nếu như anh ấy xuất hiện sớm hơn một năm....Nếu như tớ cố gắng đợi thêm một năm nữa, có lẽ đời tớ đã khác, nhưng thế gian

này làm gì có nếu như, tớ chưa ngoại tình, nhưng bây giờ tớ ngày càng cảm thấy chồng mình ngứa mắt, cứ như vậy thì rất nguy hiểm, tớ phải làm sao bây giờ ?"

Thấy cô ấy đau khổ như vậy, nhưng tôi cũng chỉ biết thở dài, không thể giúp được gì.

Tôi từng đọc được một câu nói, trong chúng ta, có rất nhiều người cố gắng cả đời cũng không thể tìm thấy tình yêu chân thành, bởi vì chúng ta đã thỏa hiệp với cuộc sống trước khi tình yêu ấy xuất hiện. Dưới sự thúc giục của mọi người xung quanh và sự ám thị của chính mình, chúng ta sớm trói buộc bản thân với một người mà mình không yêu, nhưng được xem như "phù hợp nhất", thậm chí rất nhiều người viện có "Trên thế gian này nào có tình yêu trong sáng, cuối cùng đều quy về củi gạo dầu muối mà thôi" để an ủi chính mình. Tình yêu trong sáng, cuộc sống mỹ mãn chắc chắn tồn tại, chẳng qua còn phải xem bạn có đủ dũng khí để kiên nhẫn đợi nó hay không.

Chúng ta thường than thở cuộc sống không được như ý, hôn nhân vô vị như một cốc nước lọc, còn công việc thì khô khan nhàm chán, chẳng có niềm vui.

Nhưng bạn thân yêu ơi, bạn cũng từng đặt nhiều hi vọng vào hôn nhân và tình yêu, cũng từng có ước vọng định hướng cho sự nghiệp, sao cuối cùng lại thành ra thế này ? Bạn đã từng nỗ lực hay chưa ? Bạn có kiên nhẫn tới cùng hay không ? Bạn có dũng khí ngăn cản mọi áp lực trước khi tìm thấy tình yêu chân thành, chỉ để tìm một người bầu bạn tri âm tri kỷ ? Bạn có đủ dũng khí ngăn cản mọi nghi hoặc và cám dỗ, chỉ để theo đuổi giấc mộng của chính mình ? Bạn thỏa hiệp bao nhiêu thì sẽ đánh mất bấy nhiêu, cuối cùng trái tim bạn chỉ còn lại oán hận và tiếc nuối.

Chúng ta cứ nghĩ thỏa hiệp đôi chút, nhượng bộ đôi chút thì thế giới này sẽ cho ta một góc nhỏ nhoi, nhưng cuối cùng ngoài việc đánh mất ngày càng nhiều thứ thì chúng ta chẳng nhận lại được gì, chỉ có những oán hận là tích tụ theo những tháng năm. Sau mỗi quyết định thỏa hiệp là một mục đích chân thực, hoặc là sợ đánh mất, hoặc là vì nhân nhượng cho xong chuyện, rất nhiều người tưởng hạ thấp tiêu chuẩn thì có thể đạt được kết quả mình mong muốn. Thực ra không phải như vậy, giới hạn mà bạn nắm giữ mới quyết định công việc liệu hạn có đánh mất thứ gì hay không. Một khi bạn bỏ qua giới hạn ấy thì chẳng mấy chốc bạn sẽ bại trận, những thứ bạn quan tâm sẽ dần mất đi. Đúng là bạn có thể nhận được sự yên ồm tạm thời, nhưng sau đó bạn sẽ phải đưa ra thỏa hiệp lớn hơn, cho tới khi bạn đánh mất mọi sự nguyên tắc, và bị buộc sống dầy xuống mười tám tầng địa ngục.

Có nhiều người nghĩ mãi không thể hiểu nổi, tại sao mình đã lui bước nhiều như thế mà vẫn không thể đạt được kết quả như mong muốn? Lui một bước chưa chắc đã là trời cao biển rộng, mà rất có thể là vách núi cheo leo. Trên thế gian này chỉ có một kiểu người xứng đáng để bạn thỏa hiệp, đó là người thực sự trân trọng và biết ơn sự hi sinh của bạn. Song người như vậy sẽ không bắt bạn phải thỏa hiệp, sẽ không buộc bạn phải hi sinh chính mình. Ví dụ như bạn lấy được một người chồng thấu hiểu và trân trọng bạn, bạn sẽ sẵn sàng từ bỏ công việc để chăm lo cho gia đình, bạn sẽ sẵn sàng từ bỏ đam mê để anh ấy theo đuổi ước mơ - nhưng anh ấy sẽ không cho bạn làm vậy, anh ấy sẽ tôn trọng cuộc đời và sự hi sinh của bạn.

Một người luôn yêu cầu bạn phải thỏa hiệp và nhượng bộ, thì không thể cho bạn cuộc đời mà bạn mong muốn. Sự thỏa hiệp của bạn sẽ không thể khiến đối phương hài lòng, anh ấy chỉ ngày càng

đòi hỏi nhiều hơn mà thôi. Sự thỏa hiệp của bạn cũng không thể làm bạn hạnh phúc, bởi vì mỗi quyết định thỏa hiệp đều sẽ có mục đích, khi mọi chuyện chẳng được như mong muốn của bạn, cam lòng hay không, đáp án có ở trong lòng mỗi người.

Vậy nên, chẳng cần hâm mộ những người sống tự do phóng khoáng, họ cũng chẳng hề xuất sắc hơn bạn, chẳng qua họ đã sống cuộc đời thuộc về chính họ, họ có lý tưởng và khát vọng, cũng có đủ dũng khí và lòng kiên trì. Quan trọng hơn là bạn có dũng khí đó không thôi

👑Hết chương 1👑

👑Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 2 : Không Cần Trở Thành Một Cô Gái Được Tất Cả Mọi Người Yêu Quý

Tôi có một cô bạn thân rất tốt, tạm gọi cô ấy là Dương Dương nhé. Hồi mới quen nhau, cô ấy vừa độc miệng vừa sắc sảo, chỉ cần biết tôi và ông xã cãi nhau là cô ấy đã muốn cho tôi một bạt tai, rồi kéo tai tôi ra mà hét: "Buồn phiền vì một người đàn ông, sao cậu kém cỏi thế hả, không thích thì lấy người khác chứ sao !"

Ban đầu tôi cũng không chịu nổi nhưng về sau thân hơn tôi mới quen dần với cách biểu đạt mạnh bạo của cô ấy. Đến giờ thì tôi cực kỳ yêu quý Dương Dương. Vì cô ấy sống quá phóng khoáng luôn tràn đầy sức sống, có thể thẳng thắn cự tuyệt một người, cũng có thể lạnh lùng đáp trả ác ý của người khác, hoàn toàn sống theo ý nguyện của mình. Song tôi cũng rất lo lắng, có lần tôi hỏi Dương Dương rằng nếu sống tùy ý như vậy, không sợ đắc tội với người khác sao ?

Dương Dương lườm tôi đầy khinh bỉ " Thế cậu thấy tớ có thiếu bạn bè không ?"

Tôi ngẫm nghĩ lại thì bỗng nhận ra, cô ấy còn nhiều bạn hơn khối người, đây cô gái dịu dàng chu đáo hơn cả Dương Dương, còn chẳng được yêu quý bằng cô ấy.

Hồi ấy Dương Dương chưa nghỉ việc, ở bộ phận cô ấy có một cô gái tên là Tiêu Ly vào làm. Tính tình của Tiêu Ly hoàn toàn trái

ngược với Dương Dương- Tiêu Ly vừa dịu dàng vừa nhiệt tình, lại vừa tốt bụng. Lần đầu tôi tới thăm Dương Dương, Tiêu Ly hết pha trà rồi lại lấy đồ ăn vặt cho tôi, có lúc Dương Dương đi vệ sinh, Tiêu Ly sẽ ân cần trò chuyện với tôi, sợ tôi ở một mình thì rất buồn chán, tới trưa cô ấy lại nhiệt tình gọi cơm cho tôi. Tôi thầm cảm thán trong lòng đúng là một cô gái hiền lành ấm áp ! Tôi cũng chẳng che giấu sự quý mến của tôi với Tiêu Ly, thẳng thắn hỏi Dương Dương "Cậu có thấy cô gái như vậy sẽ được rất nhiều người quý mến không ? Nếu là đàn ông thì nhất định tớ phải cưới cô ấy "

Ý ngầm ở đây là Dương Dương nên dịu dàng hơn, Dương Dương tức tối lườm tôi một cái, rồi bảo trong bộ phận chẳng mấy ai thích Tiêu Ly cả. Câu trả lời này khiến tôi rất hoang mang, một cô gái tốt bụng như thế, sao lại bị ghét được ?

Buổi chiều tôi ngồi lướt web trong văn phòng Dương Dương, Tiêu Ly quay lại phòng nghỉ, ôm theo một túi hoa quả, phát cho từng người trong phòng làm việc. Nhưng cô ấy chỉ nhận được hai chữ cảm ơn lạnh lùng từ người khác, có người còn chỉ ờ một tiếng, chỉ vào một chỗ nào đó trên bàn làm việc, ý bảo hãy đặt ở đó, còn có người thẳng thắn bảo không cần. Đi hết một vòng nhưng cô gái này thậm chí không nhận được một câu cảm ơn chân thành. Cô ấy lẳng lặng về vị trí của mình, bắt đầu xử lí công việc, bấy giờ có người đồng nghiệp nhận được một cuộc điện thoại, vội xách túi lên: "Tiêu Ly, tôi có việc phải ra ngoài một chút, cô giao thứ này cho phòng Tài chính giúp tôi nhé !"

Tiêu Ly lập tức nhiệt tình đồng ý, tỏ vẻ chắc chắn sẽ làm tốt, người kia cười rồi cảm ơn, nhưng sao tôi nghe cái tiếng cảm ơn ấy giả tạo vô cùng. Tiêu Ly ngừng giải quyết công việc của mình, vội vã mang văn kiện lên phòng Tài Chính.

Hai tiếng sau, đồng nghiệp kia quay về, thuận miệng hỏi, Tiêu Ly liền nói cô ấy đã giao văn kiện cho ai đó ở trong phòng Tài Chính.

Người đồng nghiệp kia nghe vậy thì tái mặt " Cô giao cho cô ta làm gì, phải giao cho Tiểu Thẩm mới đúng, biết thế không nhờ cô, đúng là giúp cho xong chuyện."

Tiêu Ly không ngừng xin lỗi, cố gắng giải thích với người kia, nhưng người kia chỉ giận dữ lườm Tiêu Ly một cái rồi làm bầm tức tối đi đến phòng Tài Chính.

Cô gái đáng thương tựa như một đứa trẻ bị mắc lỗi ra sức bù đắp lỗi lầm của mình. Tôi để ý thấy suốt buổi chiều cô luôn cố gắng quan sát động tĩnh xung quanh, chỉ cần có người nhờ giúp việc gì, thậm chí nói chuyện một câu, cô ấy cũng thấy như được đặc xá

Tôi nhìn mà lòng thương hại, hỏi Dương Dương trên QQ(*) xem có nên an ủi cô gái này không, Dương Dương trả lời " Nếu tớ bị đối xử như vậy thì tớ mong mọi người đều vờ như không biết, đó là sự tôn trọng lớn nhất giành cho tớ."

Tôi thoáng ngẫm nghĩ, rồi cũng đành thôi.

Khi tan làm, tôi và Dương Dương xuống nhà để xe dưới hầm, trò chuyện về Tiêu Ly, tôi không khỏi bất bình thay cô ấy, Dương Dương thản nhiên nói : " Cô ấy muốn tất cả mọi người đều yêu quý mình, sợ đắc tội với người khác, nên đã đánh mất tự trọng, bởi vậy chỉ nhận lại sự thiếu tôn trọng từ người khác mà thôi"

Tôi nói, bộ phận của cậu cũng quá đáng, Dương Dương bèn hừ lạnh một tiếng: " Một bộ phận cũng giống như xã hội thu nhỏ, xã hội này có rất nhiều người thích lấy lòng những kẻ chẳng coi mình ra gì,

nhưng lại không tử tế với những người thực sự tốt với mình, đây là bản tính con người. Tiêu Ly không thấu hiểu điều này nên chắc chắn sẽ bị tổn thương."

Đương Đương nói tiếp " Cô ấy quá bận tâm tới cái nhìn của người khác, nhưng làm vậy chỉ khiến bản thân mệt mỏi chứ chẳng nhận lại được gì."

Nghĩ đến việc Tiêu Ly cẩn thận lấy lòng tất cả mọi người, tôi cũng mệt thay cô ấy. Nếu mệt mà xứng đáng thì thôi, nhưng có những người rất khó làm thân, thậm chí khi họ nhận ra bạn muốn làm thân với họ, họ chẳng coi bạn ra gì, bởi những người này có quý bạn hay không cũng chẳng quan trọng. Trong đời mỗi chúng ta đều sẽ gặp phải vài người như vậy.

Năm tôi 8 tuổi, cô tôi đi Thượng Hải về mua tặng tôi chiếc váy làm quà sinh nhật. Tôi rất ấn tượng với nó - một chiếc váy màu vàng nhạt thêu hoa, nơ công chúa, ở những năm 80 thì chiếc váy này đủ để làm mọi bộ đồ khác lu mờ. Trẻ con thời đó toàn mặc kiểu quần áo mà mẹ mua một vài mét vải từ tiệm sau đó may lại. Chưa tới việc tay nghề may lại cao hay không, hầu như kiểu dáng đều na ná nhau, trong cái thị trấn nhỏ của chúng tôi vốn không thể tìm được một chiếc váy đẹp thế này. Khi tôi nhận được món quà ấy thì vô cùng yêu quý nó, cô bảo tôi mặc vào cho các bạn xem, tôi chỉ mặc một lúc rồi cởi ra, luôn sợ làm bẩn làm rách. Suốt một tháng sau, ngày nào tôi cũng mang nó ra ngắm mà không dám mặc.

Song một buổi chiều nọ, một bà dì hàng xóm sang nhà tôi mượn chiếc váy cho con gái mặc đi một ngày, bà muốn dẫn con gái đi ăn cưới nhưng không có quần áo phù hợp. Đương nhiên tôi không đồng ý, đến chính tôi còn không nỡ mặc nó nguyên một ngày ấy chứ !

Bà ta bực bội nói với mẹ tôi "Úi giờ, con gái chị keo kiệt thế, chỉ mượn mặc có một ngày thôi, mặc xong là sẽ giặt sạch trả lại nó cơ mà"

Đương nhiên mẹ tôi không muốn tôi bị người ta mắng là keo kiệt, vội vã đoạt lấy chiếc váy từ trong tay tôi rồi đưa cho bà dì kia, không hề bận tâm tới nước mắt và sự thương tâm của tôi.

Váy bị lấy đi, tôi đã khóc rất lâu, suốt một ngày không ăn cơm, cũng chẳng nói chẳng rằng, mẹ tôi không vui vì tôi 'keo kiệt' như vậy, cho rằng tôi không kế thừa được một chút hào phóng nào từ cha mẹ.

Sau tận mấy người, bà dì xóm nọ mới đến trả váy thấy tôi không để tới bà ta thì còn móc mỉa tôi " Khiếp, trả này, có cái váy thôi mà làm như ghê gớm lắm, đúng là đồ keo kiệt chẳng giống cha mẹ chút nào, không ai ưa nổi loại người như thế."

Không biết lúc ấy tôi lấy đâu ra dũng khí mà đáp lại " Cô không ưa cháu, cháu lấy làm vinh hạnh, vừa hay cháu cũng không ưa cô."

Thế là tôi liền bị mẹ mắng một trận ra trò, nhưng tôi lại cực kì thoải mái. Hậu quả sau này là bà dì hàng xóm kia đi kể lể khắp nơi rằng tôi "keo kiệt", còn thêm mắm dặm muối thuật lại tôi vô lễ ra sau.

Mẹ tôi nhắc nhở rất lâu, bà vẫn luôn cố gắng để mọi người không nghĩ về tôi như vậy, bà sợ sau này mọi người đều ghét tôi thì tôi phải làm sao. Từ đó, chiếc váy kia được đặt trong tủ, tôi không bao giờ mặc nó nữa.

Tôi không hề lo lắng như mẹ, tôi chỉ thấy tiếc nuối vì khi đó mình còn quá nhỏ, không thể bảo vệ thứ mà mình yêu quý

Khi trưởng thành, tôi hiểu ra rằng, có một số kẻ chỉ tạm thời vui vẻ hoặc giả tạo cảm ơn khi bạn không ngừng hi sinh lợi ích của mình để thỏa mãn yêu cầu của họ, chỉ cần một lần bạn lỡ không làm họ hài lòng, họ sẽ khiến bạn tổn thương gấp bội. Có những kẻ không thể lấy lòng, cũng không nhất thiết phải lấy lòng họ.

Sau đó, tôi lại hỏi về tình hình của Tiêu Ly, Dương Dương nhún vai " Vẫn thế thôi, hoặc là một ngày nào đó cô ấy bỗng nhiên tỉnh ngộ, hoặc là cứ như vậy mãi, tùy vào cô ấy thôi. Muốn làm vừa lòng tất cả mọi người, cuối cùng chỉ khiến tất cả mọi người đều không thích mình. Dù ai nói gì thì cô ấy cũng tán thành, một người không có lập trường và chính kiến, thì trong mắt người khác chỉ là loại gió chiều nào xoay chiều ấy, là một kẻ a dua nịnh hót. Còn một người có chính kiến thì dù không ai thích cô ấy, nhưng người có cùng quan điểm sẽ quý mến cô ấy. Một người có lập trường nào sẽ luôn có người muốn làm bạn với họ, chỉ có người luôn cố làm vừa lòng tất cả thì mới không ai muốn làm thân thôi."

Có lần tôi gặp Tiêu Ly ở trung tâm thương mại, có lẽ vì cô ấy tạo cho tôi ấn tượng quá tốt đẹp nên tôi vẫn không kìm lòng được mà khuyên cô ấy vài lời thật lòng, đại ý là phải thật xuất sắc thì mới có được mọi thứ mình muốn. Cô ấy gật đầu nghe theo, tôi không biết những lời này có ích gì với Tiêu Ly hay không, nhưng sau đó nghe cô ấy đã xin thôi việc.

Tôi nhớ tới những lời Dương Dương nói " Tớ có phải nhân dân tệ đâu mà ai cũng thích tớ, dù tớ có là nhân dân tệ thì cũng có người chỉ thích đô la Mỹ, thích đồng Euro, thế nên tớ chẳng cần tất cả mọi người phải thích tớ."

Trên thế gian này, không phải hi sinh chính mình, suy nghĩ cho người khác là sẽ được người ta yêu quý. Cho dù chúng ta xuất sắc,

tốt bụng tới đâu thì cũng sẽ có kẻ căm ghét chúng ta, bởi vậy không cần làm khổ chính mình.

Không cần trở thành một cô gái được tất cả mọi người yêu quý, nhưng nhất định phải trở thành cô gái mà mình thích - không a dua, không sợ đỡ

QQ(*) : Phần mềm nhắn tin trò chuyện thông dụng tại Trung Quốc, tương tự Zalo, Viber

Hết chap 2

Chúc mọi người an lành

🌿 Lâm 🌿

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 3 : Người Có Nội Tâm Mạnh Mẽ Mới Là Người Chiến Thắng Cuối Cùng

H- bạn tôi là người phụ nữ của công việc, bình thường chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Đợt này tôi đi công tác ở thành phố của H nên quyết định tới thăm cô ấy một chuyến.

Khi tới tòa nhà văn phòng nơi H làm việc tôi phát hiện tầng hai tòa nhà đang treo biển cho thuê. Tôi sửng sốt nhưng cũng không mấy bất ngờ, thậm chí nghĩ : Cuối cùng cô ấy cũng thắng.

Văn phòng của H nằm ở tầng ba, khi tôi bước vào, cô ấy đang ngồi trước tường kính của văn phòng làm việc, vừa uống cà phê vừa thưởng thức dòng xe đi lại như mắc cửi bên ngoài. Tôi nghi ngờ phút này chắc chắn cô ấy rất vui vẻ.

Tôi đưa tay chào: " Cuối cùng kẻ đó cũng thua rồi ?"

H mỉm cười đầy tự tin " Chỉ là chuyện sớm muộn"

Ân toán tình cừu giữa H và bà chủ công ty ở tầng hai chắc chắn có thể viết thành một bộ tiểu thuyết đấu đá thương trường.

H không phải người thành phố này, cô ấy dựng nghiệp tất cả với hai bàn tay trắng. H là người rất có đầu óc kinh doanh, thương hiệu của cô ấy mau chóng trở thành nhất nhì trong thành phố. Trong lúc cô ấy định mạnh tay mở rộng kinh doanh thì một thương hiệu đẳng

cấp bỗng muốn cạnh tranh, đối phương cũng giống cô ấy, là một "nữ cường nhân".

Chiến tranh giữa hai người phụ nữ không bao giờ có mùi thuốc súng nhưng lại là thứ tàn khốc nhất.

Đầu tiên, đối phương chuyển trụ sở tới tầng dưới công ty của H, trang trí cực kì phô trương. Cấp dưới của H ngày ngày nhìn họ làm vậy thì khá mất bình tĩnh, có người còn nói với H " Tổng giám đốc H, tôi nghĩ chúng ta nên làm một bảng hiệu nổi bật hơn rồi đặt ở một nơi thật bắt mắt, để đánh tan nhuệ khí của bọn họ."

H bác bỏ đề nghị này, lý do đơn giản, làm một bảng hiệu nổi bật hơn thì có ích gì ? Chỉ kích thích đối phương làm một bảng hiệu ngày càng nổi bật hơn mà thôi, có khi cuối cùng ở tầng một chỉ có bảng hiệu hai công ty này là nổi bật nhất, người tinh ý liếc qua là biết hai công ty đang so bì hạ bệ nhau. Bởi vậy không nhất thiết phải tỏ ra chi li hẹp hòi như thế.

Một thời gian sau, đối phương trang hoàng xong, chính thức đi vào làm việc, trận chiến giữa hai công ty chính thức mở màn. Đầu tiên, đối phương tăng lương cho mọi nhân viên của họ, cao hơn lương công ty của H khá khá, hai công ty một ở tầng trên một ở tầng dưới, vốn chẳng giấu nổi nhau chuyện gì, huống chi đối phương còn chủ động để lộ cho phía H biết.

Trưởng phòng nhân sự công ty H không giữ nổi bình tĩnh, vội tới nói với H " Gần đây nhân viên đều đứng ngồi không yên, họ cho rằng, đều làm công việc giống nhau mà nhân viên tầng dưới lại được trả lương cao hơn, hay là chúng ta cũng tăng lương cho nhân viên ?"

H vẫn bác bỏ đề nghị này của trưởng phòng nhân sự. Cô ấy triệu tập toàn bộ nhân viên trong công ty lại để mở cuộc họp, trong buổi họp, H nói " Tôi biết gần đây mọi người đều có ý kiến với vấn đề tiền lương, nhưng tôi muốn hỏi mọi người, tôi trả lương cho mọi người có thấp không ? Có xứng với công sức các bạn đã bỏ ra không ? Đúng là công ty tầng dưới đã tăng lương cho nhân viên, nhưng tăng hoặc giảm một cách mù quáng đều không phải hành vi lý trí, bọn họ có thể nhận số lương cao đó trong mấy tháng ? Có ổn định không ? Đương nhiên nếu các bạn thực sự thấp tiền lương thấp, công sức các bạn bỏ ra nhiều hơn tôi trả, vậy bạn có thể tới gặp tôi, chỉ cần bạn có đầy đủ lý do thuyết phục được tôi, tôi sẽ tăng lương cho các bạn ngay lập tức."

Những lời này của H đã làm yên lòng rất nhiều nhân viên, song công ty tầng dưới lại mau chóng bật đèn xanh cho họ " Đừng chấp nhận lương thấp, chúng tôi hoan nghênh các bạn về với công ty chúng tôi" Thông tin này lặng lẽ lan truyền giữa các nhân viên công ty H, thế là chẳng bao lâu sau, có rất nhiều người chuyển sang làm cho công ty tầng dưới. Trưởng phòng nhân sự lại tới tìm H "Đã có rất nhiều người xin nghỉ việc rồi, những người khác cũng đang dao động, tôi nghĩ hay là chúng ta tăng lương cho mọi người đi ? Cứ thế này thì công ty tầng dưới sẽ cướp hết nhân viên của chúng ta mất."

H kiên quyết nói " Không cần níu kéo những người đã xin nghỉ việc, cũng không cần nhắc lại chuyện tăng lương, việc anh cần làm lúc này là mau chóng tuyển người mới cho tôi. Cô ta cướp mười người thì chúng ta tuyển mười người. Cô ta cướp năm mươi người thì chúng ta tuyển năm mươi người. Để xem công ty của cô ta có thể nuốt nổi bao nhiêu người."

Chẳng bao lâu, công ty dưới lầu đã thừa nhân viên, không cướp thêm người nữa. Nhân viên H thấy cô ấy bình tĩnh như vậy, cũng không nghĩ tới chuyện tăng lương nữa. Nhưng lúc này, H lại chủ động tuyên bố tăng lương cho những nhân viên ở lại công ty, khen ngợi sự kiên định của mọi người. Còn những kẻ mà công ty dưới cướp về cũng không được trọng dụng như họ tưởng, trái lại còn xích mích mâu thuẫn với những nhân viên cũ của công ty đó, rất nhiều người thảm hối hận vì đã nhảy việc. Sau hiệp đấu này, công ty H càng đoàn kết hơn, trong khi công ty tầng dưới lại có bộ máy tổ chức cồng kềnh, hiệu suất làm việc sụt giảm.

Hiệp đấu đầu tiên, H thắng đầu vẻ vang.

Đương nhiên công ty dưới không chịu ngồi yên, họ mau chóng ra đòn thứ hai. Thời điểm đó tầng một của tòa nhà trụ sở công ty H cuối cùng cũng bắt đầu cho thuê, H định mở một cửa hàng Flagship(*) thật hoành tráng ở tầng một, vừa gần trụ sở công ty vừa mở rộng danh tiếng thương hiệu. Khi H vừa thuê vị trí Đông thì công ty tầng dưới lập tức thuê vị trí Tây, cũng định mở một cửa hàng Flagship.

Hiệp đấu mới giữa hai công ty lại bắt đầu, công ty tầng dưới mời công ty thiết kế và trang trí tốt nhất với mục đích mở cửa trước công ty H. Khi họ trang trí vừa xong, H mới bắt đầu trang trí, có điều cô ấy đã bỏ ý định mở cửa hàng Flagship, thay vào đó cô ấy muốn mở một Trung tâm chăm sóc khách hàng dành cho hội viên và khách VIP. Công ty tầng dưới vốn định cướp khách hàng của H, nhưng không ngờ H lại chẳng làm theo lẽ thường mà thông thả lập ra Trung tâm chăm sóc khách hàng, có rất nhiều khách từ cửa hàng Flagship của công ty tầng dưới đã ghé qua Trung tâm của H để trải nghiệm dịch vụ, rồi thành Hội viên của công ty H. Cửa hàng Flagship lại trở

thành nơi thu hút khách hàng tuyệt nhất cho công ty H, nhưng đã trót đầu tư nhiều tiền vào cửa hàng đó như vậy, không phải muốn đóng là đóng được ngay, tức muốn chết mà không thể làm gì.

Hiệp đấu này, H lại thắng một cách vẻ vang.

Công ty tầng dưới ngày càng mất bình tĩnh, họ quyết định đánh H một đòn chí mạng

Chẳng bao lâu sau, hai công ty lại gặp gỡ trên cùng một lối vào. Lúc chọn vị trí đặt cửa hàng, họ cùng chọn vị trí lối ra vào. Vị trí đó nổi bật, số lượng khách hàng đi qua rất lớn, nếu chỉ có một công ty muốn thuê có lẽ giá chỉ 30 vạn tệ, nhưng bây giờ hai công ty đều vừa ý chỗ đó đương nhiên giá sẽ cao hơn một chút, dự tính là 40 vạn tệ.

Lần này, H nói với mọi người công ty mình " Không thể nhường bọn họ nữa, lần này nhất định tôi phải giành được vị trí đó, dù giá đội lên đến sáu mươi, bảy mươi vạn thì tôi cũng chấp nhận." Mọi người nghe vậy thì rất vui mừng, cảm thấy cuối cùng có thể nở mặt nở mày rồi.

Hai bên đều muốn thuê nên phía cho thuê cũng bắt đầu gây khó dễ, họ muốn hai công ty cạnh tranh công bằng. H đề nghị công khai ra giá, ai ra giá cao hơn thì người đó thắng thầu, nhưng công ty dưới không đồng ý, họ kiên quyết đòi ra giá ngầm, H tỏ ra hào phóng mà nói rằng vậy thì cứ làm theo lời công ty dưới.

Ngày đấu thầu, bà chủ của hai công ty gặp nhau trong phòng họp, bề ngoài vui cười nhưng thực ra sóng ngầm cuộn cuộn. Sau đó từng người viết ra giá mình đưa ra, H viết 40 vạn tệ. Bà chủ công ty

tầng dưới viết 88 vạn tệ. Trong khoảnh khắc mở thầu, ánh mắt bà chủ nợ có thể giết H cả trăm ngàn lần.

H bước ra khỏi tòa nhà một cách tao nhã, ngẩng đầu nhìn lên trời anh mây trắng, cảm thấy thế giới này thật rộng lớn. Chẳng bao lâu sau, bà chủ công ty nợ tái mặt bước ra ngoài.

H hòa nhã nói với cô ta " Chúc mừng cô, thắng thầu như mong muốn" Đối phương tức muốn suýt phát điên

Sau mấy hiệp đấu, đối phương đã tổn thất nặng nề, H hành động nhanh như chớp, chiếm lĩnh mấy vị trí cửa hàng đắc địa khác. Bảy giờ công ty tầng dưới chẳng kịp làm gì, quan trọng nhất là ta càng mạnh, địch càng yếu, thực lực của hai bên công ty ngày càng chênh lệch.

Mà bảy giờ, vấn đề từ bộ máy tổ chức bắt đầu lộ rõ, nhân viên công ty H giỏi giang tháo vát, hiệu suất làm việc cao, đảm nhiệm tốt cương vị của mình, công ty vận hành trơn tru. Trong khi công ty dưới quá đông nhân viên, họ xích mích nhau, khi xảy ra sai sót lại dồn đẩy trách nhiệm, hiệu quả công việc ngày càng sa sút.

Bảy giờ bà chủ công ty dù muốn cứu vãn tình thế cũng đã lực bất tòng tâm, trong lúc giận dữ, cô ta liên tiếp đưa ra những quyết sách sai lầm, quả thực là giậu đổ bìm leo.

Cuối cùng H là người chiến thắng.

Chuyện này tôi khâm phục H sát đất, thảo nào mấy năm nay dù thương trường cạnh tranh khốc liệt, nhưng H không những giữ vững thực lực mà còn phát triển vững chắc, đảm bảo địa vị của chính mình.

Tôi chân thành nói với cô ấy " Cậu thắng trận này quá vẻ vang, rõ ràng là lấy nhu thắng cương, vậy mà cậu chẳng mất một sợi tóc còn đối thủ lại thua tươi cười"

H vừa uống cà phê vừa cười thản nhiên " Chỉ là xem ai có nội tâm mạnh mẽ hơn thôi. Khi đối mặt với đối thủ điên cuồng, nếu ta tiếp chiêu thì không chết cũng bị thương, dù cuối cùng chiến thắng chẳng nữa, cũng là thắng trong cay đắng, chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề. Mỗi con người chỉ có một đối thủ cạnh tranh duy nhất, ấy chính là bản thân mình, hay đúng hơn là nội tâm của chính mình, cho nên cô ta cũng không thua dưới tay tớ, mà thua chính bản thân cô ta. Nếu một người không bị yếu tố bên ngoài trói buộc thì chắc chắn người đó sẽ thành công trong cuộc sống"

Mỗi khi bị cuộc sống, tình yêu, sự nghiệp ngáng đường, chúng ta gào thét đầu hàng, tưởng rằng bản thân chịu thua cuộc sống, chịu thua tình yêu, chịu thua sự nghiệp. Nhưng thực ra chúng ta chỉ thua chính mình, thua bởi nội tâm nóng nảy, lo âu và sợ hãi của bản thân. Dù ở giai đoạn nào của cuộc đời, người có nội tâm mạnh mẽ sẽ không bao giờ sống thua kém, mọi thử thách và cản trở đều chỉ là bài học quý giá cho cuộc sống sau này mà thôi.

Flagship(*): Cửa hàng Flagship thường to nhất và ấn tượng nhất so với tất cả những cửa hàng còn lại của thương hiệu. Mục đích của Flagship không nhắm vào lợi nhuận mà quan trọng nhất là phải truyền tải hình ảnh, thu hút chú ý vào thương hiệu, khẳng định đẳng cấp và giúp thương hiệu nổi bật so với các đối thủ.

--- Hết chap 3---

Chúc các bạn một ngày an lành

🌴 Lâm 🌴

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 4 : Bạn Đã Lấy Lòng Họ Quá Sớm ?

Một năm trước, tôi và ông xã tới tham dự lễ cưới của vợ chồng Chương Chương. Trong lễ cưới cô ấy cười vô cùng ngọt ngào, tới giờ tôi vẫn chưa quên được nụ cười đầy hạnh phúc ấy.

Một tháng sau, sau khi tôi đi dạo phố với bạn thân thì tình cờ gặp Chương Chương. Trở thành một người phụ nữ thực sự, cô ấy tươi tắn đầy sức sống, vui vẻ rủ chúng tôi đi ăn trưa.

Khi ngồi xuống, tôi thấy Chương Chương đặt bảy tám chiếc túi sang bên cạnh thì ngạc nhiên hỏi " Sao em mua nhiều đồ thế ?"

Chương Chương mở từng cái cho chúng tôi xem " Cái này là cho cha mẹ chồng, cái này là cho em chồng, cái này là cho cháu trai, cái này là cho ông xã.."

Tôi thuận miệng hỏi " Thế của em đâu ?"

Chương Chương thoáng ngây người " Hôm nay em không mua được gì cho mình, để lần sau vậy."

Bạn thân tôi mau miệng nói " Em hào phóng với nhà chồng quá !"

Nghe vậy, Chương Chương cười hạnh phúc " Người một nhà cả mà, hơn nữa, họ cũng rất tốt với em, nên em cũng muốn làm vợ hiền dâu thảo, đối tốt với họ"

Đương nhiên Chương Chương là nhân vật chính của bữa ăn này, chúng tôi nghe cô ấy vui vẻ chia sẻ về cuộc sống hạnh phúc của mình sau khi kết hôn. Cô ấy nói chồng của cô ấy rất tốt với cô ấy, dịu dàng săn sóc, cha mẹ chồng cũng rất yêu quý cô ấy. Hồi trước thường nghe người ta nói về quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó xử nhất thiên hạ, lúc chưa kết hôn thì nghe mà kinh hồn bạt vía, ai ngờ khi kết hôn thì hòa hợp với mẹ chồng. Cha mẹ chồng hiền hòa, tốt tính, bao dung. Mà họ hàng nhà chồng cũng rất tốt, ai cũng vui vẻ nhiệt tình, gần gũi dễ thân, cô ấy thấy mình thật may mắn.

Chúng tôi cũng vui mừng trước hạnh phúc của Chương Chương, nhưng dù sao tôi không phải một cô bé mới mười tám tuổi, tôi sẽ không phán cuộc sống mấy chục năm sau chỉ qua một tháng từ khi kết hôn.

Chương Chương hào hứng chia sẻ với chúng tôi về những dự tính trong tương lai. Cô ấy nấu ăn rất ngon, ở thời đại này một cô gái sinh năm 80, 90 mà nấu ăn ngon quả là hiếm thấy.

Cha mẹ chồng biết cô ấy nấu ăn ngon thì vô cùng mừng rỡ, nên cô dự định, về sau cuối tuần nào cũng sẽ dành ra một ngày để nấu một bữa thịnh soạn, mời họ hàng nhà chồng thưởng thức. Khung cảnh mà Chương Chương miêu tả cho chúng tôi là thế này: Sáng sớm cô ấy ra chợ mua thật nhiều thức ăn tươi và hoa quả, đồ ăn vặt. Sau đó họ hàng bắt đầu tới chơi, họ vừa ăn hoa quả, đồ ăn vặt và trò chuyện vui vẻ. Thế rồi cô bưng từng món ăn ngon lên bàn cơm, mọi người thoải mái thưởng thức, rồi cũng khen ngợi Chương Chương, cha mẹ chồng sẽ cảm thấy hãnh diện vì nhà mình có một cô dâu ngoan ngoãn hiền lành đảm đang. Đại gia đình quây quần bên nhau vừa ấm áp vừa thân thương.

Nhìn Chương Chương trông mong như vậy, nhưng hình ảnh hiện lên đầu tôi lại như thế này : Chương Chương đi chợ từ sáng sớm, xách về túi lớn túi bé nguyên liệu nấy ăn, mệt mỏi rã rời nếu chồng cô ấy có thể đi mua cùng cô ấy thì có khi

sẽ khá hơn một chút. Thế rồi họ hàng vừa trò chuyện vừa ăn đồ ăn vặt trong phòng khách, còn Chương Chương vật lộn trong bếp một mình. Đến giờ cơm, cuối cùng cô ấy cũng làm xong một bàn đồ ăn, bê từng đĩa lên. Còn họ hàng thì tùm năm tùm ba buôn chuyện, có lẽ chẳng ai nhớ đến việc khen ngợi Chương Chương, dù có đi chẳng nữa thì cũng chỉ là mấy câu nói mang tính chất hình thức, họ bận trò chuyện với nhau e rằng không có thời gian mà khen ngợi thật lòng. Tới khi họ hàng ăn xong ra về sẽ để lại vô vàng bát đĩa cơm thừa canh cặn cho cô ấy thu dọn. Ban đầu Chương Chương chịu khó làm, về sau đương nhiên sẽ không muốn nữa, bởi sự cho đi luôn cần được khẳng định, song kết quả lại quá khác với dự đoán ban đầu của bản thân. Nhưng những người kia đã quen với việc Chương Chương hào phóng vừa tốt tính lại giỏi giang, nếu đột ngột thay đổi, đương nhiên bọn họ sẽ có ý kiến, sau lưng chắc chắn sẽ rỉ tai nhau " Thấy chưa, mới vào hôm đã lộ bản chất rồi, sao lại cưới loại người con dâu như thế về nhà cơ chứ ?" Còn cha mẹ chồng vốn dĩ đã bất mãn với việc cô dâu ngày càng "lười biếng", nghe những lời này thì sự bất mãn ngày càng tăng lên, trong khi Chương Chương cũng tích đầy bụng oán hận, cũng muốn trút giận, thế là chiến tranh bùng nổ như tự nhiên phải thế.

Hiện giờ Chương Chương còn đang chìm đắm trong tưởng tượng của bản thân. Tôi ám chỉ cho cô ấy biết, kết quả chưa chắc đã giống những gì cô ấy nghĩ, khi người khác đã quen với việc bản thân luôn hi sinh vì họ, họ sẽ coi đó là như một thói quen. Mới đầu nếu biết giữ khoảng cách thích hợp thì sẽ có lợi trong cuộc sống sau

này hơn. Nghe tôi nói vậy, Chương Chương không vui lắm, cô ấy cho rằng tôi nghĩ xấu về người khác, trái tim con người đều làm từ máu thịt, chỉ cần bản thân thật lòng thì chắc chắn cuộc sống sẽ hòa hợp êm ấm.

Tôi chỉ cười chứ không nhiều lời nữa, chân thành chúc phúc cho cô ấy có một tương lai hạnh phúc mỹ mãn.

Sau khi ra về, bạn thân cảm thán với tôi " Lại có thêm một cô bé ngốc ! Bây giờ nói gì với cô ấy cũng chẳng nghe đâu, cuộc sống sẽ cho cô ấy biết hiện thực và tưởng tượng là hai chuyện khác nhau"

Không ngờ bạn thân tôi cũng có suy nghĩ giống hệt tôi nhưng trong thâm tâm tôi vẫn mong muốn suy đoán của chúng tôi là sai, dù sao trên thế gian này còn có rất nhiều người biết trân trọng sự hi sinh của đối phương. Ngày trước, tôi có một người đồng nghiệp thân thiết với mẹ chồng chẳng khác nào hai mẹ con ruột. Tích cách của tôi và bạn thân đều là kiểu tự vệ, bản thân luôn sống tỉnh táo và lý trí.

Mấy tháng sau đó, thỉnh thoảng Chương Chương vẫn kể cho tôi nghe về tình hình sinh hoạt gia đình cô ấy, nhưng rồi cô ấy ngày càng ít kể, còn tôi thì bận việc riêng nên cũng dần quên đi chuyện này.

Khoảng một năm sau, tôi nhận được cuộc gọi của Chương Chương. Trong điện thoại, cô ấy cảm giận nói với tôi " Chị Văn Tình ơi, cả nhà bọn họ đều không phải là con người"

Lòng tôi lạnh buốt, xen ra linh cảm trước đây của tôi đã ứng nghiệm. Quả nhiên, Chương Chương giận dữ kể lại cuộc sống một năm qua, không khác mấy với những gì tôi dự đoán nhưng điều

khiến cô ấy đau lòng nhất : Tất cả mọi người đều chỉ trích cô ấy, đến người chồng cũng thấy biểu hiện của cô thua xa những ngày đầu, anh ta còn khá bất mãn với cô, thậm chí còn nhắc đến chuyện ly hôn. Chương Chương vừa khóc vừa hỏi tôi " Chị ơi, chị biết em thực sự rất rất muốn hòa hợp với gia đình họ, em đã rất cố gắng rồi, nhưng sao người khác đều sống tốt, mà em lại gặp phải một gia đình thế này, rốt cuộc em đã làm sai ở đâu chứ ?"

Không phải lần đầu tôi gặp phải những câu chuyện như thế, nếu phải nói cô ấy sai ở đâu, có lẽ là sai ở việc lấy lòng người ta quá sớm!

Thực ra phần lớn mọi người đều phạm phải sai lầm này, người thông tuệ như ông xã tôi cũng không phải ngoại lệ. Lần đầu tiên gặp cha mẹ tôi, anh ấy chỉ muốn bộc lộ hết thủy triều tốt của mình, chỉ cho anh ấy thấy còn săn sóc hai người tốt hơn cả con trai ruột, ngày nào cũng hỏi thăm cha mẹ tôi gần đây có nhu cầu gì không. Quả thực cha mẹ tôi khen ngợi anh ấy hết lời, mau chóng chấp nhận anh ấy. Anh ấy đặc biệt nói với tôi " Ông xã của em giỏi không ?"

Nhưng tôi lại nghiêm túc nói với anh ấy cư xử như vậy khiến tôi lo lắng, tôi nghĩ chỉ cần đối xử với cha mẹ tôi khoảng 80% thế này là được rồi. Chồng tôi không hiểu ý tôi, mà còn cười hỏi tôi, có phải anh ấy quá thân thiết với hai cụ nên tôi ghen tỵ phải không.

Tôi buồn cười đáp lại " Anh có thể nhiệt tình thế này cả đời không ? Nếu anh cứ biểu hiện thế này thì về sau có bất cứ chuyện gì họ cũng sẽ nhờ anh, vì nhờ quen rồi. Bọn họ đã quen với sự nhiệt tình hiện giờ của anh, nếu sau này anh không làm được thế này nữa thì mọi điều anh từng làm đều là công cốc, thậm chí còn tồi tệ hơn anh không làm gì cả, anh có chấp nhận được không ?"

Ông xã tôi nghĩ người quăng thời gian đó, anh ấy rất hi vọng tôi có thể xử lý hoàn mỹ quan hệ với cha mẹ hai bên. Mỗi lần tặng quà cho cha mẹ mình, anh ấy đều dùng danh nghĩa của tôi để tặng, quả thực mẹ chồng rất hài lòng về tôi. Song tôi phải ám chỉ nhiều lần mong anh ấy đừng làm như vậy, chồng tôi rất khó hiểu vì sao tôi lại nói thế, cho rằng kiếm đâu ra được một người chồng có thể lắng nghe chuẩn bị tốt mọi thứ như anh ấy.

Thế là lần đó, tôi bèn nghiêm túc nói " Không phải em không muốn đối tốt với cha mẹ anh, nhưng em không muốn tỏ ra quá nhiệt tình ngay từ đầu. Có lẽ trong thời gian ngắn tất cả sẽ rất hòa hợp, nhưng về lâu dài thì chưa chắc đã tốt, bởi em không thể quá nhiệt tình như thế mãi được."

Ông xã tôi là người thông minh, anh ấy hiểu được ngay, và thế là chúng tôi đã trải qua giai đoạn rèn luyện đó bình an. Về sau nhiều khi gặp rất nhiều bạn bè đau đầu buồn phiền vì các mối quan hệ trong gia đình, anh ấy mới mừng rỡ nói với tôi, may mà ngày đó tôi tỉnh táo và bình tĩnh.

Rất nhiều gia đình có mâu thuẫn trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu, dù ban đầu hai bên đều rất hòa hợp. Thực ra đây cũng là lẽ thường, vừa tới một hoàn cảnh xa lạ thì ai chẳng mong thể hiện những mặt tốt đẹp nhất của mình cho người ta thấy. Song chúng ta lại quên, chúng ta đều là những người bình phàm, chúng ta không thể mãi nhiệt tình như thuở ban đầu, lâu dần chúng ta sẽ mệt mỏi, không ai có thể thoát khỏi định lý này, sau khi thoải mái rồi thì sẽ có rất nhiều lời vô tình thốt ra. Có nhiều quan hệ thông gia không thể so với quan hệ ruột thịt, thường sẽ vì một câu nói mà mọi nỗ lực trước đây đều xoi hỏng bống không.

Người Á Đông rất thích theo đuổi sự hoàn mỹ về mặt hình thức, ví dụ như quan hệ mẹ chồng nàng dâu thân thiết như mẹ con ruột, quan hệ cha mẹ vợ con rể thân thiết như con ruột, nhưng tôi nghĩ chuyện này phải xem duyên phận, thực tế thì hầu hết mọi người đều không thể làm được như vậy. Không sống chung với nhau hai, ba mươi năm, quan niệm, tích cách đều khác biệt, sao có thể vì một tờ đăng ký kết hôn mà trở nên thân thiết như máu mủ ruột rà ? Hai bên có thể đón nhận, có thể tôn trọng quan niệm và phương thức sống của nhau đã là kết quả tuyệt vời nhất rồi. Còn những thứ khác cũng đành thuận theo tự nhiên thôi.

Ngoài ra, lấy lòng quá sớm hoặc lấy lòng quá nhiều đều dễ sinh ra di chứng. Tôi thường nghe thấy có rất nhiều chị em than vãn rằng người này người kia thật quá đáng, nhưng bọn họ không phải tự nhiên đã quá đáng, mà có những "người tốt" dung túng cho sự quá đáng của họ, bởi vậy bọn họ mới được đà lấn tới..

Có một người bạn rất thân thiết từng áp úng hỏi tôi, người nọ (một người bạn mà cả hai chúng tôi đều quen) đối xử với tôi thế nào, có bao giờ quá đáng không. Tôi ngẫm kỹ lại, thành thật trả lời rằng người đó rất tốt với tôi, cũng chưa bao giờ có hành động gì khiến tôi không vui. Cô ấy ngạc nhiên, sau đó kể cho tôi nghe một vài mâu thuẫn từng xảy ra giữa hai người, cuối cùng cảm thán " Tớ tưởng cậu ta đối xử với tất cả mọi người như vậy, hóa ra là liệu cơm gắp mắm. Có lẽ vì tớ dễ tính quá nên cậu ta mới quá đáng thế.

Người ta từng nói, người dung túng cho kẻ xấu tính còn đáng sợ hơn chính những kẻ xấu tính- có lẽ chính là đạo lý này

- Hết chap 4-

Cảm ơn mọi người đã dành thời gian ra đọc

🌴 Lâm 🌴

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 5 : Quan Điểm Khác Biệt Đừng Cố Tranh Cãi

Sẩm tối, khi tôi đang tản bộ ở vườn hoa của khu nhà thì có một bác gái nhiệt tình tới trò chuyện với tôi, biết tôi còn chưa có con, bác bèn cầm tay tôi nói " Con gái à, nói thật cho bác nghe xem nào, sức khỏe của cháu có vấn đề đúng không, bác quen một thầy lang mát tay lắm, con dâu của bác uống thuốc của thầy này mới sinh được cho nhà bác một đứa cháu đấy, để bác về xem còn giữ đơn thuốc ông ấy không, con chờ nhé !" Nói rồi bác ấy định về nhà tìm đơn thuốc cho tôi.

Tôi ngỡ ý sức khỏe của mình rất ổn, chẳng qua chưa làm xong công tác chuẩn bị sinh con mà thôi.

Bác kia trách móc vỗ vỗ tay tôi " Con gái ngốc à, việc quan trọng của người phụ nữ là lấy chồng sinh con, hơn nữa nhất định phải sinh con trai, người sống ở khu chúng ta đều không nghèo, đàn ông có tiền dễ sinh hư, nếu con không chịu sinh, chồng con ra ngoài tìm người khác sinh thì con biết làm sao ? Nghe bác đi, sinh một đứa con trai, địa vị của con mới được vững chắc, mà về già cũng có nơi tương tựa, nếu không sau này ai chăm hương khói cho con!"

Tuy tôi thấy quan niệm của bác cổ hủ, song thấy bác sốt sắng như vậy thì khá buồn cười, bèn làm bộ nói " Ngộ nhỡ con sinh con gái thì làm sao ạ, vậy chẳng phải anh ấy vẫn tìm người khác sinh con sao ?" Bác gái nọ nghe vậy liền nói " Thế thì có sao ? Chúng ta lại sinh tiếp khi có con trai mới thôi, con cũng không thể để cho

người khác có cơ hội lợi dụng, bác thấy con hợp nên mới nói thật với con đấy"

Tôi bèn cười cảm ơn và ngỏ ý sẽ nhớ kỹ lời của bác ấy, bác ấy lại dặn dò một lúc nữa rồi mới thả tôi ra về.

Về tới nhà thì ông xã đã tan ca, tôi bè cười mà kể cho anh ấy nghe chuyện khi nãy. Ông xã hỏi sao tôi không tranh luận với bác ấy, cho bác ấy biết tư tưởng của lớp trẻ giờ đã khác xưa rồi.

Nhưng tôi có cần làm vậy không ? Tôi và bác gái chỉ là hai người xa lạ dù bác bác ấy có quan niệm thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống thực tế của tôi, cùng lắm là mỗi lần tình cờ gặp nhau trong khu nhà, tôi lại tiếp tục được "khuyên bảo" mấy câu mà thôi, với tôi cũng chẳng phải chuyện to tát. Dù sao thì nếu có tranh luận, chắc chắn bác ấy sẽ không tán thành với quan niệm của tôi, cho rằng tôi "trúng mà khôn hơn vịt" sau đó tìm vô vàn ví dụ dễ dạy dỗ tôi, nếu tôi không đồng ý thì bác ấy sẽ nghĩ tôi không hiểu chuyện, cuối cùng đôi bên chẳng vui vẻ gì, tự nhiên bực mình vì một số chuyện không đâu. Thế rồi ai nấy lại tiếp tục giữ vững quan niệm sống của mình.

Mới đây thôi, cô bạn thân Dương Dương tổ chức một câu lạc bộ kín, mời tôi tham gia. Trong mười mấy người có người đã sinh con, có người chưa sinh con. Không biết trò chuyện kiểu gì mà cuối cùng đề tài lại chuyển tới chuyện con cái, người sinh con cho rằng : Trẻ con đáng yêu biết bao, tuy nuôi vất vả nhưng con cái là hi vọng tương lai, nếu không có con cái thì về già không nơi nương tựa, "đối ảnh thành tam nhân"(*) thật là thê lương! Ngầm ám chỉ : Không biết mấy người các cô nghĩ thế nào, sao lại không muốn sinh con, tới lúc già mấy cô mới thấy hối hận, nhưng lúc đó hối hận thì cũng đã muộn rồi, rồi mấy cô sẽ phải hăm mộ bọn này cho mà xem! Còn

người chưa sinh con thì cho rằng : Nuôi con vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, làm gì cũng vướng bận, nuôi một đứa con già ít nhất năm tuổi, hưởng hồ nuôi nó lớn rồi, ngộ nhỡ nó là loại phá gia chi tử, thế thì khổ muốn chết, còn nói gì đến hạnh phúc gia đình nữa, quả thực là chết không nhắm mắt, có gì hay đâu mà hâm mộ !

Vốn dĩ chuyện sinh con hay không hoàn toàn là lựa chọn của mỗi người, ai thích nuôi con thì nuôi, không thích nuôi con thì tiếp tục hưởng thụ là được, hai phe không ai ảnh hưởng đến ai. Nhưng sự cố chấp của con người quá mạnh, hai phe đều cố gắng chứng minh sự lựa chọn của mình mới chính xác, cuộc sống của mình mới tuyệt nhất, không ai chịu nhường ai. Cuối cùng hai bên gần như nổ ra chiến tranh, nếu không phải Dương Dương đứng ra giảng hòa đúng lúc thì chắc chắn sẽ có cãi nhau to. Nhưng sau chuyện này trong câu lạc bộ lại chia thành ba phe - phe đã có con, phe chưa có con, còn tôi và Dương Dương thì một phe riêng, hai phe kia hoàn toàn đối địch. Trên đường về, Dương Dương than thở với tôi, sau này chắc chắn cô ấy chỉ chơi với người có cùng quan điểm tương đồng nếu không thì khổ lắm.

Bây giờ tôi cũng rất buồn ngủ, thầm nghĩ làm vậy thật không đáng, dù cố gắng tới mấy thì đối phương cũng chẳng chấp nhận quan điểm của mình đâu, đã thế còn chuốc bực vào thân, phí phạm thời gian tốt đẹp, sao phải khổ thế ?

Nhưng trong thực tế cuộc sống, chẳng phải hầu hết chúng ta đều như vậy hay sao ? Sẵn sàng vì những chuyện không đâu như thế này mà vừa làm khổ mình vừa làm khổ người.

Thường có người than thở với tôi rằng mẹ chồng họ cổ hủ như người... cổ đại, quan điểm lỗi thời vô cùng, họ suốt ngày tranh cãi với mẹ chồng tới đỏ mặt tía tai. Họ hỏi tôi rằng nên làm thế nào

trong trường hợp đó. Tôi vẫn ngẫm xem rốt cuộc có phương pháp nào để giải quyết kiểu mâu thuẫn này hay không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui mới nhận ra tốt nhất là không nên tranh cãi với mẹ chồng, bà ấy nói gì thì bạn cứ nghe đi, sau đó hãy tiếp tục sống như mình muốn. Lâu dần bà ấy biết bạn không nghe theo cũng không tranh luận, nên cũng không thể tìm ra lỗi lầm của bạn, rồi bà ấy cũng biết là không thể ép buộc được bạn. Đương nhiên tôi cũng biết phải nhường nhịn một người luôn áp đặt suy nghĩ lên bạn là một chuyện cực kì đau khổ, nhưng việc này cũng dạy cho chúng ta một điều " Chuyện bản thân không thích thì cũng đừng làm với người khác"

Trong một cuộc tranh luận, không bao giờ có người thắng thực sự. Dù một người có tài hùng biện tới đâu, khả năng hơn người, lời lẽ đanh thép, nói năng hùng hồn thế nào, nhưng cũng chỉ chiếm thế thượng phong về mặt lời lẽ : Nghĩ thế nào vẫn là quyền của đối phương, có khi đối phương càng giữ vững quan điểm cũ hơn. Quan niệm mỗi người bị ảnh hưởng lớn bởi hoàn cảnh cuộc sống và những chuyện họ từng trải qua, không ai có thể thay đổi quan niệm mà họ theo đuổi suốt mấy chục năm chỉ vì đôi ba câu nói của người khác, điều đó vừa không thực tế vừa không thể xảy ra.

Một người tán đồng một quan điểm nào đó, ắt phải từng nhận được lợi ích từ quan điểm ấy. Tới khi quan điểm ấy không còn mang lại điều gì tốt đẹp cho cuộc sống của bản thân, họ sẽ tự tìm quan điểm phù hợp hơn tựa như bác gái mà tôi nhắc ở đầu câu truyện, bác ấy sống ở một thời kì khác với tôi. Có lẽ thời kì đó, mọi người đều sống như vậy, nên bác ấy mới nghĩ quan niệm này có lợi nhất cho mình. Quan niệm khác biệt thì không có đúng sai, thậm chí không thể nói quan niệm của ai hay hơn ai, chỉ là chúng ta đang gặp phải những người suy nghĩ khác mình mà thôi.

Mấy năm qua, tôi đã gặp rất nhiều người bàn luận với mình về tình cảm hôn nhân, nhưng tôi vẫn giữ vững một nguyên tắc : Dù cuộc sống của đối phương có thể thế nào thì chỉ cần cô ấy không than phiền, không xin tôi giúp đỡ, tôi sẽ không tùy ý đánh giá cuộc sống của cô ấy, dù hôn nhân của cô ấy đã khủng hoảng tới mức nào, chồng cô ấy có quá đáng đến đâu, nếu cô ấy không chịu từ bỏ thì đương nhiên cô ấy có lí do riêng của mình. Tôi cũng không phải người trong cuộc rất nhiều chuyện tôi không hiểu rõ, tôi không có tôi không có tư cách cũng không cần quan tâm đến nó. Trừ khi cô ấy cần ý kiến của tôi, tôi mới phát biểu quan điểm, dù vậy tôi cũng luôn nhắc nhở bản thân phải khách quan, cố gắng loại bỏ sự yêu ghét đầy chủ quan.

Trong quá trình thảo luận, nếu đối phương không chấp nhận quan điểm của tôi, tôi sẽ dừng đúng lúc, bởi vì tôi hiểu, những người đồng tình với tôi chẳng cần tôi nói nhiều, họ cũng đã coi tôi như tri kỷ. Còn những người không nghĩ giống tôi, dù tôi có tranh luận hùng hồn tới đâu cũng chẳng có tác dụng gì. Tranh chấp cãi cọ chỉ làm tổn thương tình cảm, cũng không đạt được mục đích, chỉ khiến đôi bên cùng tổn thương nhau mà thôi.

Ngày trước tôi biết một nữ lãnh đạo rất thích nói chuyện ngoài công việc, chỉ cần người khác có suy nghĩ khác biệt thì nhất định bà ấy phải nói tới khi họ tán đồng mới thôi. Nhiều người kiêng nể địa vị bà ấy nên cũng không dám tranh luận, nhưng có vẻ họ cũng không phục, điều này đã ảnh hưởng đến cả công việc, mọi người truyền tai nhau cách ứng xử : Ngoài nói một đằng trong nghĩ một nẻo.

Năm ngoái, vị nữ lãnh đạo này về hưu, bà bỗng nhận ra không ai muốn nói chuyện với bà ấy nữa.

Quan điểm khác biệt, đừng cố tranh cãi, quá trình để bản thân biết tôn trọng người khác, chính là quá trình khiến chúng ta mạnh mẽ hơn. Chỉ người có nội tâm yếu đuối mới cần người khác đồng tình với mình mọi chuyện, còn những người mạnh mẽ với nội tâm chín chắn, chưa bao giờ bắt ép người khác phải đồng tình với mình. Con người càng mạnh càng dễ dàng bao dung nhiều loại quan niệm, mà sự mạnh mẽ của người đó bắt nguồn từ việc hấp thụ tinh hoa từ rất nhiều quan điểm, cuối cùng lắng đọng thành quan niệm của chính mình.

Hơn nữa không có quan niệm tốt và quan niệm xấu, chỉ có quan niệm nào phù hợp với thời đại nào, quan niệm nào phù hợp với kiểu người nào. Những người có thể sống với nhau lâu dài đều là những người có quan điểm tương đồng, còn những người có quan niệm khác biệt, chính là sự điểm xuyết cho cuộc sống của chính ta, nếu không sao thế giới này có thể tồn tại muôn hình vạn trạng như thế ?

- Hết chap 5-

Cảm ơn mọi người đã dành thời gian ra đọc

✍️ Lâm ✍️

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 6 : Cô Gái À, Đừng Có Tư Tưởng Chịu Lấy !

Cô bạn Cao Khiết ở Nam Kinh của tôi luôn muốn lấy một người đẹp trai xuất chúng, nhưng người tính không bằng trời tính, hai anh người yêu đẹp trai của cô ấy cuối cùng đều là kẻ phụ bạc. Năm Cao Khiết 30 tuổi, có một người đàn ông hơn cô ấy 8 tuổi, hơi xấu một chút the đuổi cô ấy, hai người qua một khoảng thời gian hai năm thì bước vào " cung điện hôn nhân"

Sau khi kết hôn, chồng Cao Khiết rất yêu thương cô ấy, quan tâm săn sóc hết mực nhưng Cao Khiết cũng không cảm động, cô nghĩ tất cả đều là đương nhiên. Cao Khiết nghĩ mình chịu lấy anh ấy đã là tốt lắm rồi, anh ấy phải đối xử với mình như thế. Từ đó, Cao Khiết sống như bà hoàng, công việc của cô rất nhàn nhã, tan ca về nhà thì ngồi ở phòng khách xem TV, chờ chồng về nấu cơm, ăn xong lại lên mạng, tất cả mọi việc trong nhà đều do chồng cô ấy lo liệu. Năm sau, Cao Khiết định mang thai, thế là cô bèn nghỉ việc, ban ngày người chồng phải đi làm không thể ở nhà chăm sóc cô, cô bèn đón mẹ mình tới ở cùng, vừa chăm sóc cuộc sống thường ngày vừa làm bạn với cô. Khi mẹ Cao Khiết tới thấy con gái như bà hoàng còn con rể như người hầu, bà không đắc ý vì thấy con gái có địa vị cao tuyệt đối trong nhà. Trái lại, bà nghiêm nghị hỏi Cao Khiết " Các con vốn là vợ chồng, vợ chồng thì nên chăm lo đỡ đần cho nhau. A Văn làm nhiều việc vì con như vậy, con đã làm được gì cho nó chưa ?" Cao Khiết nói " Con chịu lấy anh ấy, anh ấy mừng quá ấy chứ, mà anh ấy còn chưa nói gì thì mẹ đã mắng con trước rồi" Mẹ Cao Khiết

bèn giận dữ nói " Nếu con không thích thì đừng cưới người ta, nhưng đã cưới rồi, đừng nghĩ mình cưới người ta là thiệt thòi, là "chịu lấy" từ lúc kết hôn tới giờ, con đã từng quan tâm đến nó chưa? Đã làm được gì cho nó chưa ? Lúc nào con cũng nghĩ mình trẻ, chấp nhận lấy nó là đang ban ơn cho nó. A Văn là người tốt, nó có thể bao dung con một tháng, bao dung con một năm, thậm chí năm năm mười năm nhưng nó có thể bao dung con cả đời không ? Ai cũng là con người, ai cũng muốn được quan tâm. Mười năm sau, con cũng không còn trẻ nữa, lúc đó con còn lại gì ? A Văn rất yêu thương con, quan tâm hết lòng, nó là một người chồng tốt, mẹ thấy không phải nó không xứng với con, mà con không xứng với nó. Nếu con cứ thế này, mười năm sau nếu nó muốn ly hôn, mẹ sẽ không đứng về phía con đâu."

Bị mẹ trách cứ nên Cao Khiết rất bực bội, nhưng bình tĩnh ngẫm lại, cô ấy biết mẹ mình chỉ muốn tốt cho mình, mà bà nói cũng rất có lý, quả thật là mình hơi quá đáng.

Mẹ Cao Khiết thấy cô chịu nghe bà nói thì sắc mặt dịu đi, ân cần dặn dò " Cao Khiết à, dù con là công chúa, nó là người hầu hay nó là thiếu gia con là nô tì, thì chỉ cần hai đứa kết hôn với nhau, địa vị của hai đứa sẽ bình đẳng, nếu không thể sống một cách bình đẳng thì cuộc hôn nhân này sẽ không hạnh phúc"

Dưới sự đốc thúc của mẹ, Cao Khiết bắt đầu thay đổi thái độ của mình với chồng. Khi chồng nấu cơm, cô ấy sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, cũng bắt đầu học nấu cơm với chồng, khi chồng quét nhà, cô sẽ lau bàn, khi chồng tan ca, cô ấy sẽ quan tâm chồng đi làm có mệt không.

Để ý kỹ, cô ấy mới ngạc nhiên nhận ra chồng mình có rất nhiều ưu điểm. Anh ấy hiền hậu bao dung, ngày ngày đi làm vất vả là thế,

về nhà còn phải làm biết bao nhiêu công việc, nhưng chưa từng oán trách dù chỉ là một câu, anh ấy cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc Cao Khiết từng li từng tí, anh ấy nặng tình nặng nghĩa, tuy Cao Khiết đối xử với anh ấy rất tồi tệ nhưng anh ấy chưa từng chấp nhất, sẵn sàng hi sinh mà không một lời oán trách. Bởi vậy, Cao Khiết bắt đầu cam tâm tình nguyện đối xử tốt với chồng, chồng cô ấy cũng nhận ra sự thay đổi của Cao Khiết ngoài vui vẻ thì anh ấy càng trân trọng Cao Khiết hơn.

Tháng trước khi tôi tới thăm, cô ấy vui vẻ nói " May mà khi đó mẹ tôi giúp tôi tỉnh ngộ, nếu không thì có lẽ tôi đã đánh mất một người chồng tốt"

Cao Khiết có một người mẹ nhìn xa trông rộng quả là may mắn của cô ấy. Nhưng một người bạc khác của tôi - Vũ Hồng thì không may mắn như vậy.

Tôi và Vũ Hồng quen nhau từ năm mười mấy tuổi, ngày đó chúng tôi còn học cấp ba, bạn học cùng lớp Tương Kiệt thích Vũ Hồng, cậu ta sẵn sàng mua đồ ăn sáng cho Vũ Hồng, đi lấy nước rồi cả cồng Vũ Hồng đến bệnh viện.

Tương Kiệt chẳng quản gió mưa mà theo đuổi Vũ Hồng ròng rã ba năm trời, khiến cả lũ chúng tôi đều vô cùng cảm động, trừ Vũ Hồng. Vì Vũ Hồng thích lớp trưởng, lớp trưởng là người vừa học giỏi vừa đẹp trai cao ráo, từ ngày đầu tiên đi học Vũ Hồng đã thầm thích cậu ta. Nhưng lớp trưởng chẳng hề thích Vũ Hồng, cậu ta chỉ muốn thi đỗ đại học. Vũ Hồng thích lớp trưởng y như Tương Kiệt thích Vũ Hồng, cậu ta chỉ muốn thi đỗ đại học, thậm chí còn cố gắng thi đỗ cùng trường đại học với lớp trưởng, nhưng tới khi tốt nghiệp lớp trưởng vẫn không yêu Vũ Hồng.

Vũ Hồng rất hụt hẫng, nhưng cô ấy cũng không bỏ cuộc. Cô ấy tin rằng một ngày nào đó sự si tình của mình sẽ khiến lớp trưởng rung động, thế nhưng lớp trưởng không hề rung động, cũng tựa như cô không hề rung động Tương Kiệt. Hai năm sau, lớp trưởng kết hôn với một bạn gái cùng công ty, Vũ Hồng mới dần bỏ. Khi ấy cô đau khổ thì Tương Kiệt vẫn luôn ở bên cô ấy. Không rõ là vì cảm động trước mười mấy năm của Tương Kiệt hay là vì lý do khác, một năm sau Vũ Hồng và Tương Kiệt gửi thiệp cưới tới cho mọi người, ai cũng mừng vì cuối cùng bọn họ cũng tu thành chín quả. Trong hôn lễ, Tương Kiệt cười tươi như hoa.

Nhưng ba năm sau, các bạn học lại truyền tay nhau một chuyện : Tương Kiệt ngoại tình. Các bạn nữ vô cùng tức giận, cảm thấy đàn ông đạt được thứ gì thì sẽ không quý trọng thứ đó nữa. Ngày xưa mãi mới theo đuổi được Vũ Hồng, ấy thế mà mới mấy năm đã thay lòng đổi dạ. Có người thậm chí xót xa cho Vũ Hồng, lúc trước dù bằng cấp hay công việc, Vũ Hồng đều vượt xa Tương Kiệt, ngờ đâu sự nghiệp của Tương Kiệt vừa khởi sắc thì cậu ta đã vong ân phụ nghĩa như thế. Quãng thời gian đó, Tương Kiệt trở thành đối tượng bị mọi người trong lớp chỉ trích. Tôi từng tới thăm Vũ Hồng, cô ấy giận dữ nói với tôi: " Ngày xưa chính anh ta điên cuồng theo đuổi tớ, theo đuổi mười mấy năm, các cậu đều biết đúng không, ngày xưa anh ta chẳng là cái gì tớ cũng đâu có khinh bỉ anh ta, thế mà giờ tớ già rồi, anh ta lại vứt bỏ tớ "

Vũ Hồng nói cô ấy không khinh bỉ Tương Kiệt nhưng trong giọng điệu của cô ấy lại chứa đầy sự khinh bỉ.

Khoảng nửa năm sau, tôi tình cờ gặp Tương Kiệt ngoài sân bay, có một cô gái xinh xắn dịu dàng đứng cạnh anh ta. Nhìn thấy tôi, anh ra ngượng ngùng giới thiệu " Đây là vợ tớ, tớ đã ly hôn rồi!"

Một câu trả lời không ngoài dự đoán, nhưng tôi vẫn không khỏi tiếc hận. Vợ cậu ta rất khéo léo, thấy vậy thì đi nơi khác, để lại không gian riêng tư cho chúng tôi.

Tương Kiệt nói với tôi; cậu ta để lại toàn bộ tài sản cho Vũ Hồng, ra đi với hai bàn tay trắng.

Cậu ta nói " Tớ biết có rất nhiều bạn học có ý kiến với tớ, nhưng bọn họ không phải tớ, không hiểu được cảm nhận của tớ. Tớ không muốn làm tổn thương Vũ Hồng nhưng tớ thực sự không chịu được nữa, tớ chỉ có thể chọn ly hôn mà thôi"

Tôi biết Tương Kiệt sẽ nói ra sự thật mà mọi người đều không rõ. Tương Kiệt nói " Lúc trước, khi cô ấy đón nhận tình cảm của tớ, tớ thực sự rất hạnh phúc, tớ cứ nghĩ mình đã khổ tận cam lai. Dù tớ biết rằng chẳng qua lớp trưởng đã kết hôn nên cô ấy chọn tớ, nhưng tớ không bận tâm, tớ chỉ muốn sống hạnh phúc bên cô ấy. Nhưng sau khi kết hôn tớ mới biết, đây chỉ là mong muốn của một mình tớ, cô ấy vốn không coi tớ ra gì, dù tớ có nỗ lực đến đâu, có cố gắng khiến cô ấy vui vẻ tới mức nào thì cô ấy cũng sẽ không khen ngợi tớ lấy một câu. Nói ra cậu đừng cười tớ, nhưng sau khi kết hôn, ra ngoài tớ muốn cầm tay cô ấy, cô ấy cũng tỏ ra khó chịu, đương nhiên càng không vui vẻ. Tớ nghĩ, có lẽ tớ không đủ xuất sắc nên cô ấy mới như vậy, nên tớ ra sức nỗ lực, tớ muốn cô ấy có thể nhìn thẳng vào tớ. Một người đàn ông không có gia thế cũng không có quyền lực muốn đạt được một chút thành tựu thực sự không dễ dàng, có bao nhiêu cay đắng cũng chỉ mình tớ biết, thỉnh thoảng tớ muốn tâm sự với cô ấy về việc kinh doanh, nhưng cô ấy hoàn toàn không quan tâm, thậm chí còn bảo tớ ít nói đi. Trong lòng tớ thường có hai giọng nói đang đấu tranh : Một giọng nói 'Đây có phải là cuộc hôn nhân mà tớ mong muốn không', một giọng khác nói 'Mày phải

ném trải bao nhiêu khổ cực mới có cuộc hôn nhân này, nhất định phải quý trọng nó'. Tớ muốn lúc tan va về nhà, cô ấy có thể tươi cười hỏi tớ hôm nay công việc thế nào, tớ thực sự không đòi hỏi cô ấy phải tối với tớ thế này thế kia, nhưng chỉ cần cô ấy quan tâm đến tớ một chút thôi thì tớ cũng thấy thỏa mãn lắm rồi. Tớ nói vậy, có lẽ cậu sẽ thấy tớ là loại yếu hèn, giống như một con chó vẫy đuôi chạy theo chủ nhân, nhưng đây đúng là suy nghĩ của tớ vào lúc đó"

Tôi cũng không nghi ngờ lời Tương Kiệt, dù sao trong các buổi liên quan lớp, tôi cũng gặp nhau người họ mấy lần, khi ấy tôi đã thấy hai người này không giống vợ chồng mà quá cách xa lạnh nhạt. Tương Kiệt nói tiếp " Dù tớ có nhiệt tình tới đâu, thì đối mặt với một cuộc hôn nhân lạnh lùng như vậy, tớ cũng không thể chịu đựng được nữa, dần dần tớ cũng không cầu xin cô ấy phải đáp lại mình. Trong cuộc hôn nhân với Vũ Hồng, tớ đã thấy mình như một kẻ lang thang bị vứt bỏ, càng về sau cảm giác này càng mãnh liệt, thậm chí tớ thấy mình làm bất cứ chuyện gì cũng vô nghĩa, tớ không tìm được cảm giác về sự tồn tại của bản thân. Tớ là người, tớ cũng cần sự quan tâm và khen ngợi từ người khác chứ. Thế rồi Thanh Thanh xuất hiện, ban đầu tớ cũng không để ý cô ấy, cô ấy chỉ là trợ lý của tớ mà thôi. Nhưng ngày ngày cô ấy đều nhớ thêm hạt gạo kỷ tử vào trà của tớ, cô ấy nhớ kỹ sở thích của tớ, cô ấy luôn nhìn tớ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô ấy luôn cổ vũ tớ hết lời. Tớ tìm thấy sự tôn nghiêm và giá trị của một người đàn ông từ Thanh Thanh, lâu dần tớ nhận ra tớ đã yêu Thanh Thanh, không thể sống thiếu cô ấy. Tớ không muốn bao biện cho việc mình ngoại tình, chỉ là tớ không hề hối hận vì đã kết thúc một cuộc hôn nhân như vậy. Nếu xét về sự chung thủy trong hôn nhân, tớ có lỗi với Vũ Hồng, bởi vậy tớ để lại mọi tài sản cho cô ấy, đừng ai nấy đi."

Khi có bạn học chỉ trích Tương Kiệt, tôi bèn kể lại những lời Tương Kiệt nói cho bạn học đó, nhưng cậu ấy cũng không chấp nhận " Cậu ta theo đuổi Vũ Hồng suốt mười mấy năm, mười mấy năm qua Vũ Hồng vẫn đối xử với cậu ta như vậy không phải cậu ta không biết, sao giờ mới thấy không hài lòng ?"

Chẳng ai cho đi mà không mong muốn được đáp lại, dù cha mẹ với con cái cũng vậy thôi, tuy cha mẹ không muốn con cái báo đáp mình về mặt vật chất, nhưng bọn họ cũng muốn con cái phải thân thiết về mặt tình cảm, huống chi là tình yêu nam nữ.

Nhưng Vũ Hồng không biết điều này, cô ấy cứ nghĩ Tương Kiệt vẫn là cậu nam sinh theo đuổi mình suốt mười mấy năm, và việc cô ấy chịu lấy Tương Kiệt đã là sự báo đáp lớn nhất dành cho cậu ấy rồi. Tôi từng tiếp xúc với rất nhiều cô gái lấy người kém cỏi hơn, có rất nhiều người nói " Ngày đó điều kiện của tôi tốt hơn anh nhiều, anh ta là loại trắng tay, tưởng đâu sẽ tốt với tôi cả đời, không ngờ lại là loại vô lương tâm như thế "

Phần lớn các cô gái lấy người điều kiện kém mình đều là tư tưởng này: Mọi điều kiện của tôi tốt hơn anh, lẽ ra tôi phải lấy một người đàn ông xuất sắc xứng đôi với mình nhưng giờ tôi lại lấy anh, anh chẳng sướng quá ấy chứ, để báo đáp tôi thì anh phải tốt với tôi cả đời"

Họ luôn nghĩ lấy một người điều kiện kém hơn mình thì người ta phải对不起 họ, cun cút hầu hạ phục dịch họ cả đời, tôn sùng họ như công chúa, người đàn ông này phải biết kiếm tiền, còn phải làm hết việc nhà, nhưng mãi mãi không bao giờ phản bội họ.

Song cuối cùng những cô gái có thể thực hiện mục tiêu này không nhiều. Một người đàn ông có thể chấp nhận hi sinh vô điều

kiện trong giai đoạn theo đuổi, không chấp nhận thái độ của phía nhà gái. Nhưng khi anh ta trở thành chồng họ, đương nhiên anh ta cũng muốn vợ mình quan tâm đến mình, cho anh ta tình cảm ấm áp, bởi vì vai trò của anh ta đã thay đổi, đương nhiên anh ta sẽ có nhu cầu khác xưa.

Thường thì những cô gái có tư tưởng "chịu lấy" rất dễ gặp chuyện bạn đời ngoại tình. Những cô gái ấy cố chấp nghĩ ngay từ đầu đối phương đã không xứng với mình, dù sau này người ta có đạt được thành tựu thì cô ấy cũng không muốn đối xử công bằng với chồng, cô ấy sẽ cho rằng thành tựu hôm nay của đối phương là nhờ công của mình. Có cô còn âm thầm nhắc chồng " Nếu không nhờ tôi thì làm sao anh có ngày hôm nay ? Anh phải nhớ kỷ công ơn của tôi, nếu không anh chính là đồ vong ơn phụ nghĩa."

Bọn họ thường thụ cuộc sống tốt đẹp hơn do chồng mình mang lại, nhưng không muốn thừa nhận sự tiến bộ của anh ta, vì nếu thừa nhận thì họ chẳng thể sai khiến bắt ép được chồng nữa. Họ đã làm công chúa quen rồi, không thể chấp nhận việc hai người có tư cách bình đẳng, thậm chí đến lúc người chồng còn xuất sắc hơn, họ sẽ lờ đi, họ chỉ ghi nhớ thời điểm đó.

Trong khi đó, vì không nhận được sự khen ngợi và khích lệ từ người vợ, lâu dần người đàn ông kia sẽ hiểu ra " Cô ấy không yêu mình, dù cô ấy lấy mình thì cô ấy cũng vẫn không yêu mình" Khi gặp được một cô gái dịu dàng biết săn sóc, anh ra sẽ tìm thấy hơn ấm mà mình tìm kiếm bấy lâu, chuyện sau đó không ai ngăn cản được nữa.

Điều đáng sợ nhất là, sau khi chịu đựng sự lạnh nhạt suốt nhiều năm, trong lòng người đàn ông chỉ có oán hận, anh ta ngoại tình mà không hề hối hận, thậm chí còn vui sống khi được trả thù vợ mình

"Cô không yêu tôi thì thôi, có đây người thích tôi, cô khinh thường tôi như cỏ rác nhưng người ta lại coi tôi như châu báu kim cương". Trong khi đó, phía phụ nữ sẽ nhắc đi nhắc lại việc mình "chịu lấy" anh ta là ban "ân huệ", anh ta không được "vong ơn bội nghĩa". Song đây lại là sự thật mà ạn ta sẽ nhớ tới nhục nhã trong quá khứ, cuối cùng còn đoạn tuyệt tình nghĩa.

Bởi vậy tôi thường xuyên khuyên các cô gái rằng, đừng cậy điều kiện của mình tốt hơn mà làm khổ bạn đời, anh ta từng chịu đựng bạn bao nhiêu, cuối cùng anh ta sẽ dùng rất nhiều hình thức khác để đòi lại bấy nhiêu.

Trong hôn nhân, dù thời kỳ đầu điều kiện hai bên khác biệt đến đâu, thì đều phải nhận rõ một điều : Vợ chồng là hai cá thể, hai linh hồn hoàn toàn bình đẳng. Chỉ khi nghĩ vậy thì ta mới có thể đối xử khách quan với cả ưu điểm và khuyết điểm của đối phương. Điều một người đàn ông cần nhất là sự công nhận và khen ngợi từ bạn đời của mình, thứ này còn quan trọng hơn cả được chăm sóc và quan tâm bởi vì đó là giá trị tồn tại của người đàn ông. Chỉ khi bạn làm được điều này, người đàn ông mới thực sự cảm kích bạn.

- Hết chap 6-

Chúc mọi người một ngày an lành

✍ Lâm ✍

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 7 : Năm Đầu Tiên Sau Khi Kết Hôn Nên Làm Gì ?

Cuối tuần, một đàn chị khóa trên đã lâu không gặp hẹn tôi đi uống trà. Vì cùng quê, cùng tới Thượng Hải học tập nên tôi và chị ấy rất hợp nhau, dù không học cùng khóa nhưng vẫn thường xuyên tới phòng của người kia chơi, thỉnh thoảng được người nhà gửi quà quê thì đều mang cho đối phương một ít, bởi vậy quan hệ giữa chúng tôi khá tốt.

Tốt nghiệp xong, chúng tôi đường ai nấy đi, rất ít khi gặp mặt. Sau khi tham dự đám cưới của chị ấy, mấy năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau, chỉ thỉnh thoảng chào nhau trên mạng, nhưng từ khi có Weixin(*) thì chúng tôi dần liên lạc nhiều hơn. Đã lâu không gặp, chúng tôi đều thay đổi ít nhiều, không còn ngây ngô như xưa, những tháng năm thơ ngây ấy đã lùi vào ký ức xa xôi.

Sau khi trò chuyện về tình hình gần đây của nhau, đàn chị đi thẳng vào vấn đề " Lần này chị hẹn em ra đây là vì muốn tâm sự chuyện hôn nhân gia đình, thực ra mấy năm nay chị sống không hạnh phúc, chị rất mệt, thực sự rất mệt"

Tôi ngắm chị ấy thật kỹ, chúng tôi chỉ cách nhau hai tuổi mà dường như chị ấy già quá nhanh, tôi cứ nghĩ có lẽ đây là sự khác biệt giữa phụ nữ sinh con và phụ nữ chưa sinh con bởi chị phải lo liệu nhiều chuyện hơn.

" Sai lầm lớn nhất đời chị là lấy một người chồng quá lười biếng"
Chị uất ức nói.

Trong đầu tôi hiện lên một gương mặt lịch thiệp nhã nhặn, tôi cũng quen chồng chị ấy, lúc hai người họ yêu nhau thì chúng tôi còn chưa từng ăn cơm chung mấy bữa. Trong ấn tượng của tôi thì đó là một người chín chu lịch sự, không hề giống một người siêu lười! Lẽ nào không nên nhìn mặt mà bắt hình dong ?

Chị ấy thấy tôi có vẻ hoài nghi, liền kể cho tôi vài ví dụ. Tỉ như chồng chị ấy ăn cơm xong không bao giờ muốn rửa bát, dù chị ấy đi công tác mấy ngày, anh ta cũng không rửa mà quẳng hết trong bếp, tới khi chị ấy về thì thấy một đống bát đĩa nhơ nhớp trong bồn. Nếu hai người ở nhà, chị ấy sẽ phải làm tất cả mọi việc từ đi chợ, nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà, chăm con, còn chồng chị ấy xem TV trong phòng khách, hoặc ở trong phòng chơi laptop. Dù chị ấy bận bịu đến đâu thì anh ta cũng mặc kệ, chẳng bao giờ giúp đỡ chị ấy; thậm chí còn trách chị ấy che khuất TV anh ta đang xem. Vì thế chị ấy từng nổi giận rất nhiều lần, nhưng rồi đâu vẫn hoàn đấy, anh ta chăm chỉ được mấy ngày, nhưng chẳng mấy chốc lộ nguyên hình. Cứ mãi cũng chẳng có lợi ích gì, anh ta sẽ ra ngoài chơi với bạn, để mặc chị ấy ở nhà, giận đíng người nhưng lại chẳng biết làm sao.

Chị ấy thở dài " Thực ra chị cũng nhiều lần suy nghĩ tới chuyện li hôn nhưng nguôi giận lại từ bỏ suy nghĩ này, dù sao cũng còn con nhỏ. Nếu anh ấy ngoại tình gì gì đó, chị còn có thể kiên quyết ly hôn, nhưng anh ấy cũng chỉ lười mà thôi vẫn kiếm tiền cho vợ con đầy đủ, phong cách sống cũng đứng đắn. Bạn chị đều nói không ai hoàn mỹ cả, bảo chị nên bao dung hơn, đàn ông ai chả vậy"

Tôi cũng thấy anh ta là một người đàn ông rất tốt, lúc ăn cơm rất quan tâm đến chị, tuy hành vi cử chỉ chẳng quá ga lăng nhưng ít

nhất cũng không thể bắt bẻ được.

Tôi từng hỏi chị ấy " Hồi đầu anh ấy có như vậy không ?"

Vừa nhắc tới điều này, chị ta liền nổi giận: " Nếu hồi đầu anh ấy như vậy thì sao chị có thể kết hôn với anh ta chứ ? Ngày yêu nhau anh ấy chịu khó lắm, sáng nào cũng mua bữa ăn sáng cho chị. Chị chuyển phòng trọ, anh ấy còn chuyển giúp, dọn sạch phòng cho chị, mà phòng anh ấy cũng rất sạch sẽ, nên chị nằm mơ không ngờ anh ta lại lười như vậy " Tôi hỏi tiếp " Thế anh ta lười từ bao giờ? Từ lúc kết hôn anh ta bắt đầu lười sao ?"

Chị ấy ngẫm lại " Không phải, lúc mới lấy nhau, anh ấy cũng chăm chỉ lắm, chị giặt quần áo còn anh ta phơi quần áo, chị nấu cơm anh ấy rửa bát, sau đó dần dà liền thành như bây giờ"

Tôi bảo chị ấy nhớ lại toàn bộ quá trình. Chị ấy im lặng một lúc rồi nói " Lúc mới lấy nhau, tình cảm bọn họ rất tốt, anh ấy rất quan tâm đến chị, còn chị mong anh ấy có nhiều thời gian để phát triển sự nghiệp hơn nên không để anh làm việc nhà. Dù sao anh ấy cũng là đàn ông, ngày nào cũng ở nhà làm việc nhà thì kì cục quá, nên dần dà anh ấy cũng không chia sẻ việc nhà với chị nữa. Nhưng sao này có con nhỏ, việc nhà nhiều hơn, anh ấy chẳng biết đường mà giúp đỡ chị"

Tôi không khỏi thở dài trong lòng, mâu thuẫn của rất nhiều vợ chồng đã nảy sinh mầm họa từ năm đầu tiên. Năm đầu tiên sau khi kết hôn là quan trọng nhất của cuộc hôn nhân, về cơ bản nếp sống sinh hoạt được hình thành trong thời kì này, có thể nói một khi nó đã hình thành thì rất khó thay đổi.

Phần lớn năm kết hôn đầu tiên, hai vợ chồng còn chìm trong mật ngọt tình yêu, thấy nửa kia làm gì cũng tốt, yêu nửa kia bao nhiêu cũng không đủ, chỉ muốn lo cho nửa kia hết thấy. Đặc biệt là người phụ nữ khi mới thành vợ người ta, luôn mong muốn mình có thể trở thành một người vợ tốt, chăm sóc chồng thật tốt, quán xuyến gia đình thật tốt, hạnh phúc bên chồng cả đời. Nhưng người phụ nữ mới kết hôn thì không có nhiều kinh nghiệm hôn nhân, dù gặp mâu thuẫn cũng thường không coi trọng nó, ít người đủ tỉnh táo để suy nghĩ tới tương lai mấy chục năm sau nên sống ra sao.

Tôi có một người bạn, lúc mới kết hôn, chồng cô ấy tới cái bát cũng chưa rửa bao giờ, mẹ chồng còn thủ thỉ với cô " Đồng Đồng này, thằng con mẹ được chiều quá, chẳng biết làm gì cả sau khi hai đứa lấy nhau, con chịu khó một chút, bao dung nó một chút, hai đứa cố gắng hòa hợp với nhau"

Sau đó Đồng Đồng nói với tôi " Tớ ngoan ngoãn thừa vâng nhưng trong đầu thầm nghĩ, con trai mẹ được mẹ chiều hư nên chẳng biết làm gì cả nhưng con cũng là viên ngọc trong tay bố mẹ con ấy chứ. Hôn nhân là chuyện của hai người, làm gì có chuyện chỉ một người phải hi sinh, tớ có phải osin đâu"

Sau đó Đồng Đồng bắt đầu quá trình cải tạo ông xã mình. Nếu cô ấy nấu cơm chắc chắn chồng cô ấy phải rửa bát. Trước kia Đồng Đồng tưởng nếu muốn bắt một người đàn ông chưa bao giờ làm việc nhà này giúp mình thì cũng phải tốn rất nhiều công sức, nên cô ấy đã chuẩn bị rất nhiều phương pháp khác nhau, ngờ đâu ông xã lại ngoan ngoãn nghe lời đến vậy. Đồng Đồng nói với anh ấy " Ông xã này, em biết ở nhà, anh chẳng phải làm gì đến xới cơm cũng không đụng tay, nhưng bây giờ chúng ta đã có gia đình riêng, hai chúng ta đều bình đẳng sau này anh với em cùng chia sẻ việc nhà,

cùng giúp đỡ nhau có được không ?" Chồng cô ấy nói " Được chứ, nhưng em cũng biết anh không biết làm việc nhà, nếu anh không làm được...." Đồng Đồng dịu dàng nói với anh ấy " Không sao, chúng mình từ từ làm, chỉ cần anh chịu khó là được thôi" Dù ông xã không làm tốt nhưng Đồng Đồng vẫn ở bên cổ vũ. Sau này chỉ cần Đồng Đồng giặt quần áo, thì không cần nói gì, ông xã cũng tự động đi phơi, ăn cơm xong sẽ chủ động rửa bát.

Trước khi kết hôn, chồng Đồng Đồng luôn nghe lời mẹ trong mọi chuyện, Đồng Đồng liền dịu dàng nói với anh ấy " Ông xã này, bây giờ chúng ta không còn trẻ con nữa, chuyện chúng mình thì chúng mình lo liệu nếu nhà chúng mình có việc gì thì anh nên bàn bạc với em trước tiên, đúng không ? Em gặp chuyện gì cũng sẽ bàn bạc với anh đầu tiên" Chồng cô ấy thấy cô ấy nói rất có lý, dần dần chuyển trọng tâm về phía Đồng Đồng. Mẹ chồng thấy sự thay đổi ấy thì đương nhiên không vui, cho rằng Đồng Đồng không những thường xuyên sai khiến con trai mình, mà còn dụ dỗ con trai mình rời xa mình, bởi vậy bắt đầu gây khó dễ. Nhưng Đồng Đồng cũng không ngại ngùng như những người vợ khác, cũng không im lặng nhẫn nhịn, mà vừa dịu dàng vừa kiên định bày tỏ lập trường "Con rất tốt với anh ấy, nên con mong anh ấy tốt với con, nếu hôn nhân chỉ có con là hi sinh, vậy con cần cuộc hôn nhân này làm gì ? Chi bằng ly hôn sớm đi cho xong "

Mẹ chồng không ngờ con dâu của mình lợi hại như vậy cũng không biết phải làm sao. Bà còn chưa kịp làm gì thì chồng Đồng Đồng đã chia sẻ rằng bản thân hoàn toàn ủng hộ ý kiến của Đồng Đồng, đã là hôn nhân thì hai người đều phải đối tốt với nhau. Anh ấy còn nói " Bây giờ con đang sống rất hạnh phúc, xin mẹ đừng can thiệp vào sinh hoạt riêng tư của bọn con" Người mẹ hỏi con trai với vẻ khó tin " Trước đây con ở nhà chẳng phải làm gì cả, ngày ngày

kẻ hầu người hạ, bây giờ con phải làm việc nhà mà còn thấy vui vẻ ư ?"

Ông xã Đồng Đồng thẳng thắn nói rằng, anh ấy thấy rất công bằng, cũng rất vui vẻ.

Một năm sau, Đồng Đồng nói với tôi " Tớ không dám nghĩ nếu tớ cứ sống theo lời mẹ anh ấy thì cuộc sống hiện tại của tớ sẽ như thế nào. Nếu tớ đối xử với anh ấy như mẹ anh ấy ngay từ đầu, tới lúc tớ không chịu nổi nữa, muốn anh ấy thay đổi thì chắc chắn là không thể làm được, anh ấy đã quen với cách đối xử đó, sao có thể dễ dàng thay đổi ?" Bây giờ chỉ cần Đồng Đồng gọi đầu xong, chồng cô ấy sẽ cầm máy sấy sấy tóc cho cô ấy. Trong vòng một tháng, có mấy ngày chồng cô ấy sẽ lo hết việc nhà, không cho Đồng Đồng chạm một ngón tay vào đó. Gặp chuyện gì, anh ấy cũng tôn trọng ý kiến của Đồng Đồng, hai người bên nhau rất ấm áp.

Trong thâm tâm mỗi người phụ nữ luôn mong muốn sẽ thay đổi đàn ông, nhưng nếu nói đàn ông có thể thay đổi, vậy buộc phải thay đổi anh ta trong một năm đầu sau khi kết hôn. Đàn ông mới kết hôn cũng giống phụ nữ thôi, họ cũng thấy hôn nhân mới lạ, họ cũng mong cuộc hôn nhân này hạnh phúc mỹ mãn. Lúc này đàn ông rất lắng nghe phụ nữ, nếu người vợ có thể tranh thủ thời kì này thì mấy chục năm sau sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Chúng ta thường thấy có chàng trai khi ở nhà chẳng phải làm gì bao giờ, nhưng lúc lấy vợ lại chăm lo gia đình đâu ra đấy, thực ra chính là vì như vậy. Một khi những thói quen này đã hình thành, anh ấy sẽ tiếp tục sống như thế. Nhưng có rất nhiều phụ nữ không nắm bắt được năm đầu tiên này. Từng có cô gái nói với tôi, lúc mới kết hôn, cô ấy biết họ hàng thân thích thường vay tiền chồng cô ấy nhưng vì mới lấy nhau nên cô ấy

không dám phản đối sợ họ hàng chê chồng mình keo kiệt, cô ấy liền nhẫn nhịn, cuối cùng thành thói quen khó bỏ.

Năm thứ nhất sau khi kết hôn, phụ nữ nhìn xa trông rộng sẽ xây dựng quan hệ với gia đình chồng, thể hiện con người của mình. Nếu hợp thì giữ khoảng cách vừa phải, tôn trọng quan tâm nhau, nếu không hợp thì giữ vững nguyên tắc của mình, không chủ động xúc phạm họ, cũng không để mặc người ta khinh bỉ mình. Nhất là quan hệ giữ hai vợ chồng, người phụ nữ nhìn xa trông rộng sẽ giúp chồng biết chăm lo cho gia đình. Đó là khoảng thời gian cả hai xác lập cuộc sống mấy chục năm sau, bởi nếu không làm tốt, sau này muốn thay đổi sẽ khó khăn vô cùng.

Hãy nắm bắt tốt năm đầu tiên để có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, và bạn hãy nhớ kĩ điều này nhé: Thái độ phải kiên quyết, nhưng giọng điệu phải dịu dàng

- Hết chap 7-

Mọi người an lành

✿Lâm✿

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 8 : Cuộc Sống Của Tôi Và Bạn Không Giống Nhau Nên Đừng Làm Phiền Ai

" Con người ấy mà, mỗi người đều có tư tưởng riêng, mỗi người có một hạnh phúc riêng, đừng ai làm phiền ai" Đây là những lời mà cô bạn Như Nhàn nói với tôi sau bài học xương máu.

Nhớ tới chuyện đó, tôi cũng đồng cảm

Đời này nguyện vọng lớn nhất của Như Nhàn là sinh được một trai một gái, theo lời cô ấy thì là có nếp có tẻ cả nhà cùng vui, vốn định chờ tới lúc con trai tám tuổi mới sinh bé thứ hai. Không ngờ ông trời lại bất ngờ cho cô đưa con thứ hai, hai vợ chồng bàn bạc với nhau, quyết định vui vẻ chào đón em bé này. Sau khi siêu âm, Như Nhàn thủ thỉ với tôi " Bác sĩ nói là một bé gái.

Chồng Như Nhàn rất giỏi, chỉ trong mấy năm đã đưa công ty nhỏ phát triển thành một doanh nghiệp tầm trung với mấy trăm nhân viên, ông xã kiếm tiền cho bà xã tiêu sài, Như Nhàn sống rất thoải mái vui vẻ.

Tháng trước, cô ấy sinh con tại bệnh viện tốt nhất địa phương, giây phút đầu tiên sau khi tỉnh lại, cô liền báo với chúng tôi " Con gái ba cân tư, mẹ tròn con vuông."

Chúng tôi đều chúc mừng cô ấy vì đã đạt được mong ước. Như Nhàn dặn dò chúng tôi nhất định phải tới tham gia ngày lễ đầy tháng của bé con. Qua điện thoại, tôi cũng có thể cảm nhận được sự hạnh

phúc và thỏa mãn của cô ấy. Nhưng đúng lúc này, một tin nhắn không phù hợp với bầu không khí xuất hiện " Con cái thì sinh ít càng tốt, Như Nhàn này, cô sinh tiếp đứa thứ hai làm gì, nuôi hai đứa mệt chết đi được, chẳng bao lâu cô sẽ tiền tụy cho mà xem, đáng người phát phì, chồng cô giàu thế có thể ngoại tình bất cứ lúc nào, nếu tôi là cô, tôi phải cảnh giác từ bây giờ" " Con người ấy mà, mỗi người đều có tư tưởng riêng, mỗi người có một hạnh phúc riêng, đừng ai làm phiền ai" Đây là những lời mà cô bạn Như Nhàn nói với tôi sau bài học xương máu.

Người nói những lời này là một cô bạn khác tên H. H là quản lí cao cấp của một tập đoàn lớn, sự nghiệp thành công, được lãnh đạo coi trọng, nghe nói một năm lương bảy chữ số (*), là nữ cường nhân trăm phần trăm. H cũng có cái lý của riêng mình, nhưng dĩ nhiên nói vào lúc này thì không ổn cho lắm, những người khác vội cười xòa cho qua chuyện. Song Như Nhàn lại rất giận dữ, cô ấy gọi điện riêng cho tôi " Cô ta nói thế là có ý gì ? Đố kỵ với tớ hay đang nguyên rửa tớ ? Thấy tớ hạnh phúc thì không chịu được à ?"

Tôi cười động viên cô ấy " Đừng nóng giận, cậu vừa sinh em bé xong đấy, nếu cậu không thích cách nói chuyện của H thì lễ đầy tháng đừng mời cô ấy là được rồi "

Nhưng Như Nhàn không phải loại người " không thích thì lờ đi", cô ấy muốn H tham gia, muốn H thấy hai đứa bé đáng yêu đến mức nào, muốn hạnh phúc cho H xem, bởi vậy mới có chuyện tiếp theo.

Ngày lễ đầy tháng, con gái út của Như Nhàn xinh xắn đáng yêu, mặc như một cô công chúa nhỏ, hết người này người nọ ôm tới người kia ôm, ai cũng khen Như Nhàn có phúc, có cả trai cả gái. Sau đó, tới lượt H, có người ôm con gái Như Nhàn tới trước mặt cô ấy " Cô coi này, đáng yêu chưa ?Cô ôm thử không?"

H kì thị lùi lại, tỏ ý không sấm ôm đứa trẻ nhỏ xíu như vậy. Như Nhàn vừa sinh xong, đáng người khá mập mạp, H thấy cô ấy thì nói với vẻ thương hại " Như Nhàn này, hồi xưa đáng cô rõ đẹp, thế mà giờ eo cũng chẳng còn, phụ nữ ấy mà, không thể ở nhà mãi để thành bà già được đâu, nếu không chẳng bao lâu nữa chồng cô cũng chán cô, đến lúc đó cô lại có hai đứa nhỏ, tách biệt với xã hội đã lâu, có khóc cũng không kịp."

Như Nhàn còn chưa hết giận chuyện lần trước, nghe H nói vậy, cuối cùng không kìm lòng được mà nói ta bí mật giấu trong lòng đã lâu : Chồng H đã ngoại tình từ lâu, tình nhân là một em gái 9X, làm cùng công ty với anh ta, ở bộ phận lễ tân.

Như Nhàn khinh bỉ nói " Cô lo cái thân cô trước đi, trừ cô ra thì những người nên biết đều là đã biết cả rồi" Lời vừa thốt ra, những người khác muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Biết được tin này, H ngậy ra, mắt mở trừng trừng. Sau đó cô ấy đau khổ hét một tiếng. Chồng cô ấy không hiểu ra làm sao nên tới xem thử, còn những người khác thì đã biết thời biết thế mà tránh xa ba mét.

Một buổi lễ đầy tháng kết thúc bằng việc vợ chồng H gây sự với nhau. H kiêu ngạo như vậy, sao có thể chịu được chuyện chồng mình ngoại tình bị vạch trần trước mặt bao nhiêu người như thế, mau chóng ly hôn từ đó cắt đứt liên lạc với toàn bộ những người biết rõ chuyện này. Cô không thể chấp nhận ánh mắt soi mói, thương hại hoặc hiếu kỳ của người khác, tự nhốt mình trong thế giới nhỏ, cũng không còn hăng hái làm việc như trước kia nữa.

Như Nhàn báo thù thành công, nhưng cô ấy chưa kịp vui vẻ thì đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề. Chuyện chồng H ngoại tình

vốn do chồng Như Nhàn vô tình nhắc tới, cũng luôn cản dận Như Nhàn phải giữ kín, giờ cô ấy lại nói ra trước mặt bao nhiêu người như vậy, chồng cô ấy rất không vui, còn những người bạn khác cũng thấy Như Nhàn phải phao thái quá, hoàn toàn phá hủy cuộc sống của một người phụ nữ khác, cũng không dám qua lại gần gũi với cô.

Trong chuyện này chẳng có ai được lợi.

Trong cuộc sống của chúng ta, ở những thời khắc vui vẻ đôi khi sẽ xuất hiện những điều không vui. Khi bạn mua một chiếc váy đẹp đang thích thú nghe lời khen từ người khác thì bỗng có kẻ nói " Tôi thấy chiếc váy này thường lắm, váy của Ports(*) vẫn đẹp hơn nhiều" Người ta hẳn là có chút đố kỵ, nhưng tâm trạng của bạn lại tụt dốc vì câu nói này. Khi bạn đang hạnh phúc vì chồng tặng cho một chiếc nhẫn trơn, thì bên cạnh lại có người ngắm nghía chiếc nhẫn Carariter(**) của họ, nói với bạn rằng sao bạn dễ thỏa mãn thế. Khi bạn đang vui mừng vì chồng bạn tặng bạn một đóa hoa hồng, có người chụp ảnh khoa hăn một bó hoa hồng xanh.

Đương nhiên, còn có một số tình huống khác, khi người ta đang hạnh phúc vì một câu nói ngọt ngào của người yêu, bạn lại hờ hững nói " Cô Kim Tinh (***) đã nói rồi, đừng nghe lời đàn ông nói gì mà phải xem anh ta làm gì." Khi một cô gái đang hạnh phúc làm cơm hộp cho người yêu, bạn lại bóng gió nói " Cô bé ngốc, hi sinh bao nhiêu sẽ tổn thương bấy nhiêu"

Dù là tình huống trước hay tình huống sau thì đều dễ dàng làm hỏng tâm trạng vui vẻ của người khác. Tôi cũng thường nhận được rất nhiều lời "hỏi thăm", ví dụ có người nói với tôi " Đàn ông đều trăng hoa, giờ anh ta tốt với cô vì cô đẹp, đợi mấy năm nữa mà xem". " Chẳng có người đàn ông nào là không ngoại tình, chỉ khác

nhau ở điểm có người bị phát hiện, có người chưa bị phát hiện, có lẽ chồng cô đã ngoại tình từ lâu rồi, chẳng qua cô chưa biết mà thôi". Nghe những lời này, đương nhiên tôi sẽ khó chịu, nhưng tôi biết lời họ nói chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, hơn nữa tôi cũng không quản được được người khác nghĩ gì. Tôi chỉ cười trừ, nếu nói vậy khiến họ vui vẻ thì cứ mặc họ thôi.

Mọi người đều thích suy bụng ta ra bụng người, lấy cuộc sống của mình làm chuẩn mực, muốn những người khác sống theo tiêu chuẩn của mình, khi gặp những người khác biệt, ta sẽ lạnh lùng đối cho họ một gáo nước lạnh, ngạo nghễ cho đối phương biết " Cô thật nông cạn, để tôi nói cho cô biết đâu là sự thật"

Có lẽ ta không biết rằng, kẹo ngọt với ta lại là thuốc đắng của người khác. Như H, có lẽ cô ấy thực sự không có ý chê bai Như Nhàn, chẳng qua cô ấy thấy phụ nữ không nên chỉ ở nhà sinh con mà nên làm việc. Trong mắt H, giá trị của một người phụ nữ là phải có sự nghiệp và các mối quan hệ, ấy mới là điều đáng để chúc mừng, cô ấy không ưa việc Như Nhàn sinh được hai đứa con đã vội thỏa mãn. Còn Như Nhàn lại nghĩ : Cô ấy là nữ cường nhân thì sao chứ, chồng cô ấy ngoại tình mà cô ấy ngoại tình mà cô ấy chẳng biết gì đây này ? Có những đứa con đáng yêu thì tuyệt vời hơn có sự nghiệp lớn mạnh nhiều lắm.

Đâu mới là đúng ? Đâu mới là sai ? Đâu mới là hạnh phúc ? Vốn dĩ không có đáp án chuẩn mực, cuộc sống của mỗi người không giống nhau, hoàn cảnh cũng không giống nhau, lý tưởng lại khác biệt. Tại một thời khắc nào đó, thấy mặt trời mọc thôi cũng khiến cuộc sống thật tuyệt vời. Người vừa vượt qua cơ bạo bệnh sẽ thấy khỏe mạnh sốt sốt là hạnh phúc lớn nhất, người vừa vượt qua khó khăn trong tình yêu thì cho rằng chỉ cần bên nhau chính là may mắn

lớn nhất, cũng có người nghĩ rằng giàu có sung túc mới là trọn vẹn. Người không trải qua thì không hiểu được, nhưng đó thực sự là cảm nhận chân thực nhất trong lòng họ, chúng ta không thể giúp ích cho hạnh phúc của người khác, vậy ít nhất cũng đừng làm phiền họ.

Tốt nhất là ta đừng làm phiền hạnh phúc của người khác, vì hạnh phúc của chúng ta cũng chưa chắc là hạnh phúc trong mắt người khác, nhưng chúng ta cũng không mong bị người khác làm phiền.

--

(*) Ports : Tên một hãng thời trang của Canada

(**) Cartier : Hãng trang sức của Pháp

(***) Kim Tinh: Một MC nổi tiếng của Trung Quốc

- Hết chap 8-

Chúc mọi người một ngày an lành

✍️Lâm✍️

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 9 : Tôi Tôn Trọng Sự Bình Đẳng Ở Mọi Hình Thức Trên Thế Gian Đây

Gần đây chúng tôi đều chấn động trước một câu chuyện, bạn bè tôi đều đăng status cầu nguyện, tôi cũng đăng bài " Giữa ngày mai và tai nạn bất ngờ, chúng ta không bao giờ biết thứ nào sẽ tới trước, bởi vậy chuyện bạn muốn làm, nơi bạn muốn đi, thứ bạn muốn có, chỉ cần đủ khả năng thì hãy nắm bắt ngay đừng do dự nữa"

Mới đăng bài, đã nhận được rất nhiều bình luận từ mọi người, ai cũng cảm khái về sự vô thường và sự yếu đuối của sinh mệnh. Trong đó có một bình luận cực kỳ nổi bật " Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô chỉ có cảm khái mấy câu thế này thôi à ? Cô đúng là đồ ích kỷ "

Tôi vừa đọc xong lại phát hiện người này bình luận thêm một câu " Cô có biết những người này đáng thương đến mức nào không ? Dù sao cô cũng ở nhà, sao cô không tới giúp họ ? Dù cô sợ ô nhiễm cũng có thể quyên góp tiền đây!"

Có người bạn chung trả lời cô ta " Cô còn rảnh mà ngồi gõ bàn phím thì sao không đi giúp người ta?"

Cô ta đáp " Tôi còn phải đi làm chứ, cô ta có phải đi làm chăm công đâu, mà cô ta giàu hơn tôi, có thể làm từ thiện nhiều hơn tôi" (Tôi chắc chắn không được xem như một người giàu có, nhưng so

sánh với mức lương ba ngàn tệ của cô ta, cô ta liền thấy tôi giàu hơn cô ta"

Bạn tôi không khỏi bênh vực tôi " Số tiền cô ấy quyên góp từ thiện còn nhiều hơn cả số tiền cô đóng thuế đấy, chẳng lẽ cô ấy làm gì cũng phải thông báo cho cô sao ?"

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng block người đó.

Sau đó, khi tôi lên weibo, lại phát hiện tin nhắn của cô ta " Sao cô lại block tôi ? Cô chột dạ à ? Nếu tôi là cô, nhất định tôi sẽ quyên góp nhiều tiền cho bọn họ. Cô thử nghĩ xem, chỉ cần là người có nhân tính thì chắc chắn sẽ không thể nào thờ ơ"

Tôi lại block, sau đó phát hiện cô ta kiên nhẫn theo đuổi tôi đến diễn đàn mở " Nếu bọn họ là người nhà của cô, liệu cô có dốc toàn lực để cứu bọn họ không ? Chỉ khi người nhà cô gặp chuyện không may thì cô mới hiểu được thôi"

Nhờ cô ta tôi bỗng nhớ tới một người khác. Vụ động đất ở Ngọc Thụ năm xưa, vì chồng tôi tin Phật nên chúng tôi đã hứa với nhau, chỉ cần thấy người ăn xin hoặc xảy ra thiên tai, chúng tôi đều sẽ góp một phần tấm lòng, có lẽ không nhiều nhưng đó cũng là ý tốt. Đương nhiên trận động đất đó cũng không ngoại lệ.

Hôm sau, khi tôi đi dạo phố với bạn thì có gặp một người quen. Thấy chúng tôi từ xa, cô ta bèn chạy lại hỏi có biết vụ động đất ở Ngọc Thụ không, chúng tôi gật đầu, cô ta bèn hỏi chúng tôi có quyên góp không, quyên góp bao nhiêu, tôi thành thật đáp tôi quyên góp năm trăm tệ.

Khi đó cô ta bèn nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên " Tai họa lớn như thế mà cô quyên góp có năm trăm tệ thôi à ? Đến người nghèo như tôi mà còn quyên góp hai trăm đấy nhé "

Về mặt cô ta hiện rõ vẻ khiển trách như lẽ đương nhiên, dường như tôi quyên góp vậy là một việc đáng xấu hổ. Nói thật, tôi cũng biết năm trăm tệ không nhiều nhưng từ năm 2008 tới nay, thiên tai vẫn xảy ra không ngừng. Lúc Vấn Xuyên xảy ra động đất, thấy nhiều người gặp tai họa như vậy, hầu như chúng ta đều quyên góp rất nhiều, nhưng các vụ việc cứ lần lượt xảy ra, quyên góp hết lần này tới lần khác, không thể phủ nhận còn quyên góp được nhiều như lần đầu tiên nữa, tôi tin rằng phần lớn mọi người đều nghĩ giống tôi.

Tôi vốn chẳng muốn bận tâm đến cô ta, nhưng cô ta cũng không muốn buông ta tôi. Cô ta chỉ túi đồ tôi vừa mua, tỏ ý chúng tôi không đủ lòng nhân ái, lẽ ra tôi phải dùng hết tiền mua đồ để đi quyên góp. Thời điểm đó tôi còn chưa bình tĩnh như bây giờ, càng nghe càng bực, còn đưa ra một đề nghị : " Nếu cô thấy nên cân đo lòng nhân ái bằng thu nhập, vậy chúng ta cùng quyên góp một tháng thu nhập, thế coi như công bằng, được chứ ?"

Không ngoài dự đoán của tôi, cô ta lập tức từ chối, lý do là cô ta còn phải lo cơm áo gạo tiền, còn phải nuôi con dưỡng cái, không thừa nhiều tiền nhưng nếu cô ta là tôi, nhất định sẽ không mua những thứ vô dụng này mà mang toàn bộ tiền đi quyên góp cho nhân dân vùng thiên tai.

Không chỉ với tôi cô ta mới đối xử như vậy. Mấy năm trước, chỉ cần gặp ai mắc bệnh nan y, trẻ con vùng nào không tới trường, chắc chắn cô ta sẽ gửi tin tức cho chúng tôi, ý rằng cơ hội để để chúng tôi làm việc tốt tới rồi đó.

Ban đầu chúng tôi cũng không quá bận tâm, thậm chí còn nghĩ cô ta cao thượng hơn mình nhiều. Nhưng sau vài lần tôi nhận ra có gì đó không ổn, thế là bắt đầu không phối hợp nữa. Nhưng chỉ cần chúng tôi không làm theo ý cô ta, cô ta liền nói những lời cay nghiệt thậm chí còn nguyên rủa chúng tôi ví dụ như " Tới lúc người thân mấy người mắc bệnh nan y, các người cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn à?" Thế là có rất nhiều người block cô ta, nếu thấy cô ta trên đường sẽ tránh mặt. Nhưng mười năm trước, chúng tôi đều là bạn bè, thời điểm đó thu nhập của chúng tôi sàn sàn nhau không ai giàu hơn ai nếu xét về điều kiện gia đình thì có khi cô ta còn khá giả hơn chúng tôi.

Sau đó, vài người bạn đều xin nghỉ việc để tự thân lập nghiệp, có người mở tiệm trà, có người thành lập công ty riêng, cũng từng rủ cô ta tham gia nhưng cô ta thấy khởi nghiệp quá nguy hiểm, không yên ổn bằng đi làm công ăn lương. Mỗi người một lí tưởng nên chúng tôi bắt ép.

Mấy năm sau, sự khác biệt bắt đầu xuất hiện, bạn bè lúc trước đều có sự nghiệp riêng, thu thập cũng tăng lên. Thế là chúng tôi bỗng biến thành những người "có tội".

Bởi tôi sinh ra ở một vùng quê nghèo, nên ở bên cạnh có rất nhiều người thế này : Cha mẹ họ chỉ là những người bình thường, trong gia tộc không phải dạng giàu có, mọi chuyện đều dựa vào bảo thân, bởi vậy phải nỗ lực nhiều hơn mới trở thành giai cấp trung lưu. Nhưng một khi thành công, họ sẽ bị những người xung quanh khoác lên đủ loại trách nhiệm không liên quan tới họ như lẽ đương nhiên, nếu từ chối liền bị chửi bởi là người vô lương tâm. Mà những kẻ đề xuất ra chuyện này lại tỏ vẻ thản nhiên : Bởi vì anh giàu hơn tôi nên anh phải gánh nhiều trách nhiệm hơn tôi, cha mẹ anh thì một mình

anh phải nuôi, tiền chữa bệnh anh cũng phải lo hết, tương lai con cháu anh cũng không được đổ cho người khác.

Trong khi mọi thành quả của họ đều do họ tự thân nỗ lực.

Trước giờ tôi không nghĩ người này phải giàu hơn người kia phải nghèo, năng lực và hoàn cảnh không liên quan đến nhau, chỉ cần có năng lực và lí tưởng thì ai cũng nên được tôn trọng. Rất nhiều người cho rằng, "người nghèo" là những người có thu nhập thấp, nhưng tôi cho rằng " người nghèo" là những người thiếu thốn bản cùng về cả vật chất và tinh thần. Trên thế gian này có rất nhiều người không có thu nhập cao nhưng tay làm hàm nhai, luôn cố gắng giúp người nhà có cuộc sống tốt nhất, bọn họ không đòi hỏi nhiều, chỉ cần một ngày ăn đủ ba bữa, người trong nhà khỏe mạnh bình an là đủ. Có người xuất thân bình thường, nhưng có giấc mơ có lí tưởng, hăng hái nỗ lực. Bất kể là người lao động hay thanh niên trẻ có giấc mơ hoài bão, tôi đều thấy cảm động.

Tôi không nghĩ con người có thể phân chia địa vị cao thấp sang hèn, nếu thực sự phải phân chia cao thấp sang hèn, vậy chỉ có thể phân chia linh hồn mà thôi.

Tôi tôn trọng mọi sự bình đẳng trên thế gian này, không quan trọng bạn mặc hàng hiệu hay không, chỉ cần tâm hồn bạn cao thượng thì bạn cũng xứng đáng được người khác tôn trọng. Dù thành tựu của bạn là cao hay thấp dù bạn là nhân tài kiệt xuất hay là một người rất đỗi bình thường, chỉ cần bạn đối xử công tâm với người khác, vậy bạn chính là người đáng được tôn trọng nhất trên thế gian này.

-Hết chap 9-

🌿 Lâm 🌿

Nếu có sai chính tả hãy nhắn lại với Lâm nhé

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 10 : Cô Gái À, Đừng Hiểu Lâm Nghĩa Của Từ " Độc Lập "

Có lần, tôi chia sẻ một bài viết, khuyên các cô gái nên độc lập tự tôn, phải độc nhiều đi nhiều, mở rộng tầm mắt lẫn tâm hồn của chính mình, giúp thế giới tinh thần thêm phong phú, có một công việc yêu thích, chỉ có tự chủ về kinh tế thì mới có thể độc lập về tinh thần, ít nhất thì khi muốn mua gì đó, bạn cũng không cần ngửa tay xin tiền người khác. Một độc giả hỏi tôi bình thường có tiêu tiền của chồng không. Tôi thẳng thắn đáp " Tiêu chứ, tiêu nhiều là đằng khác." Người nọ thấy vậy thì khinh bỉ nói " Hóa ra Văn Tình cũng chỉ nói lý thuyết suông, cô thì thoải mái tiêu tiền của chồng, còn người khác phải tự lập tự tôn chẳng phải mâu thuẫn sao ?"

Mấy năm qua, tôi luôn ngẫm quan sát, nhận ra phụ nữ Á Đông bị phân hóa thành hai thái cực rất nghiêm trọng, một kiểu là theo chủ nghĩa nữ quyền, luôn cho rằng : Giờ là thời đại nào rồi ? Chuyện đàn ông làm được thì phụ nữ cũng làm được, bởi vậy nhất định phải nâng cao địa vị của phụ nữ. Họ hóa thành những "nữ cường nhân" trận đấu với đàn ông trên chiến trường cuộc sống, kiên quyết đòi phân thắng bại. Việc nhận quà tặng và sự giúp đỡ từ đàn ông quả thực là điều vô cùng nhục nhã. Sau khi kết hôn, những phụ nữ như vậy vẫn rất hung hăng, độc lập về kinh tế, nắm quyền hành tuyệt đối trong nhà, chỉ cần chồng có vấn đề là lập tức dẫn tới chiến tranh, họ phải khiến đàn ông ngoan ngoãn thì mới hài lòng.

Nhưng đàn ông có thực sự ngoan ngoãn không ? Trong cuốn sách "Muốn bao nhiêu thứ, hạnh phúc bấy nhiêu của mình", tôi từng

viết một câu chuyện, người vợ giám sát chồng mình rất chặt chẽ, nếu người chồng đi công tác thì vợ sẽ gọi điện tới phòng riêng khách sạn vào giữa mười hai giờ đêm để kiểm tra, nhưng cuối cùng người đàn ông đó vẫn ngoại tình, trong sách tôi mới chỉ kể đến chứ chưa viết tiếp.

Sự việc đó là thế này: Khi người chồng ban đầu anh ta sợ vợ hung hãn của mình phát hiện, nhưng sau đó sức hấp dẫn của người vợ dịu dàng quá lớn, anh ta liền dừng cảm đòi ly hôn. Ban đầu người vợ rất giận dữ, nhưng điều đó chỉ khiến người chồng kiên quyết ly hôn, anh ta cũng không còn sợ vợ nữa. Bảy giờ người vợ đã từng cực kì hung hãn này không biết làm sao, quên hết thể diện và nữ quyền, dịu dàng cầu xin người chồng quay đầu, hứa rằng mình sẽ thay đổi, người đàn ông kia kiên quyết không đồng ý.

Còn kiểu kia hoàn toàn trái ngược lại, họ không thể độc lập kinh tế lẫn tinh thần, sống mà không có tự tôn. Ban đầu tôi cứ nghĩ những người phụ nữ không thể độc lập là những người không có công ăn việc làm, ở nhà nội trợ. Nhưng sau đó tôi nhận ra, rất nhiều phụ nữ có công việc tốt, thu nhập cao, thậm chí thu nhập cao hơn chồng, nhưng trong hôn nhân họ vẫn sống cực kỳ khổ sở ngột ngạt.

Mấy năm trước, tôi nhận được lời cầu cứu từ một người mẹ trẻ, cô ấy nói chồng không hề tôn trọng mình, rất lạnh lùng, lúc nào cũng soi mói bắt bẻ, dù cô có cố gắng thế nào anh ta cũng ít khi tỏ thái độ vui vẻ. Tôi tưởng cô ấy ở nhà làm nội trợ nên chồng mới không tôn trọng, ngờ đâu trò chuyện tiếp mới biết cô ấy là quản lí của một công ty, sự nghiệp rất rộng mở. Tôi hỏi, nếu người chồng không chịu thay đổi cách cư xử thì liệu cô ấy có li hôn không ? Cô ấy lập tức nói không dù sao cô ấy cũng có một cuộc hôn nhân toàn vẹn, ít nhất trong nhà cũng có người đàn ông, hỏi vậy dù chồng có kém cỏi đến

mức nào, cô ấy cũng không thể li hôn, chỉ như vậy thì mới nhận được sự tôn trọng từ bạn đời. Cô ấy bèn đáp " Tôi rất độc lập mà, thu nhập của tôi còn cao hơn anh ấy" Rất nhiều người phụ nữ có tư tưởng này, nghĩ rằng chỉ cần độc lập về kinh tế thì mọi thứ sẽ ổn, nhưng khi gặp vấn đề nan giải, bọn họ lại không biết phải giải quyết thế nào.

Cả hai kiểu phụ nữ kể trên đều không hiểu được cách cư xử với người khác giới.

Rất ít người có thể điều chỉnh cân bằng hai yếu tố độc lập và nữ tính. Chưa bao giờ chúng ta thiếu đi chỉ dẫn về nữ quyền cũng không thiếu chỉ dẫn về "nữ nô", nhưng lại thiếu đi chỉ dẫn về nữ quyền, chỉ dẫn cách trở thành một người phụ nữ vừa thông tuệ vừa hạnh phúc lại hòa nhã ấm áp. Thầy cô ở trường chỉ dạy tri thức chứ không dạy những điều này, dù có môn Giáo Dục Công Dân thì cũng chỉ dạy chúng ta lương thiện thế nào, dũng cảm ra sao, chắc chắn không dạy cách giải quyết vấn đề trong hôn nhân. Cha mẹ chúng ta không dạy, kể cả mẹ chúng ta cũng chỉ dạy cách thế nào để đàn áp đàn ông hoặc làm thế nào để nhường nhịn. Và có rất nhiều lời khuyên kiểu thế này "Nhất định phải lấy một người đàn ông tốt tính, chỉ người như vậy mới nhường nhịn con" Nhưng lại không hề dạy con gái nên làm gì để độc lập.

Đương nhiên, mẹ tôi cũng chưa từng dạy tôi. Năm tôi hơn hai mươi tuổi, tôi cũng hiểu về độc lập" như phần lớn các cô gái khác. Khi mới yêu chồng tôi, anh ấy tặng tôi một chiếc túi hai vạm tẻ (*), tôi không những không vui mà còn phiền muộn hỏi rằng " Anh nghĩ em là loại tham tiền sao? Nếu em thích, em sẽ tự mua"

Kể cả khi tới giai đoạn cưới hỏi, tôi vẫn tính toán rạch ròi, anh ấy cho tôi bao nhiêu tiền tôi cũng không động vào. Bởi lúc ấy tôi sợ anh

ấy sẽ coi thường tôi, vậy nên nếu được tặng thứ gì, tôi cũng phải cần rằng tặng lại thứ có giá trị tương đương, khiến anh ấy rất đau đầu.

Thậm chí trước khi kết hôn, tôi còn thương lượng rằng " Em ghét làm việc nhà, nên sau khi kết hôn em sẽ không làm việc nhà, nhất là nấu cơm. Em thích tự do, sau khi kết hôn anh không thể ràng buộc em, dù sao chỉ cần em không ngoại tình thì những việc khác em muốn làm gì thì làm, anh không được phản đối. Em còn sợ phiền phức nữa, có người nói hôn nhân là chuyện của hai bên họ hàng nhưng em cho rằng hôn nhân là chuyện của hai người, bởi vậy chuyện có tham gia các hoạt động của họ hàng hay không thì còn phải tùy thuộc vào tâm trạng của em, anh không thể ép em phải đi gặp cô dì chú bác của anh được, không thì không thể chịu đựng được lâu dài. Nếu anh không chấp nhận được ba điều kiện trên, thì giờ anh chia tay với em vẫn còn kịp đấy.

Sau khi kết hôn, chồng tôi quả nhiên tuân thủ hứa hẹn, nhưng tôi mau chóng phá vỡ ba nguyên tắc ấy kia của mình. Có lần cô giúp việc xin nghỉ một tuần, nhà cửa không còn sạch sẽ nữa, tôi cũng mặc kệ, chồng tôi về nhà phải dọn dẹp suốt ba tiếng, khiến nhà cửa sạch bong, sau đó tôi ngại ngừng cười " Anh vất vả rồi"

Anh ấy liền rộng lượng cười " Nếu em không thích làm những việc này, vậy cứ để anh lo!" Trong khoảnh khắc đó, tôi đã thấy hơi xấu hổ.

Sau đó trên blog có rất nhiều bạn bè khoe những món họ nấu cho người yêu, ban đầu tôi cũng không mấy để ý, nhưng dần dần cũng thấy hâm mộ họ, thế rồi suy nghĩ này càng mãnh liệt hơn. Cuối cùng cũng có ngày tôi búi tóc lên và bước vào bếp, với sự giúp đỡ của cô giúp việc, tôi đã nấu được tám món mặn và một món canh.

Hôm ấy chồng tôi còn vui hơn cả tôi, anh ấy nói đây là bữa cơm ngon nhất anh ấy từng ăn, còn ngon hơn cơm của đầy bếp bầy sao. Trong giây phút ấy, tôi bỗng thấy, dù độc lập tới đâu thì mình cũng không thể đánh mất sự dịu dàng của phụ nữ, thấy anh ấy ăn cơm đầy hạnh phúc, tôi còn hạnh phúc hơn cả anh ấy.

Hiện giờ trước chồng đi công tác, tôi sẽ chủ động xếp đồ giúp anh ấy, bữa cơm đầu tiên tôi sẽ tự tay nấu cho anh ấy ăn, quan hệ giữa hai họ cũng được tôi xử lí rất hòa hợp êm ấm.

Bản thân tôi cho rằng, tôi đáng yêu hơn trước rất nhiều. Trước khi tôi tự cho mình là rất độc lập, thực ra chỉ là bề ngoài mà thôi, kỳ thực tôi cũng rất nông cạn và ích kỷ. Chồng tôi đã sửa đổi sự hẹp hòi và sai lầm trong tư tưởng của tôi, giúp tôi học cách bộc lộ tình yêu và hiểu được rằng việc đón nhận tình cảm của đối phương hoàn toàn không mâu thuẫn với việc độc lập tự chủ.

Bây giờ, tôi hiểu độc lập chính là có năng lực lựa chọn cuộc sống mà mình mong muốn, có dũng khí nói không với những thứ mình không muốn! Chứ không phải hoàn toàn không dựa dẫm vào đàn ông.

Tôi biết một nữ tổng giám đốc của tập đoàn lớn, cô ấy cực kỳ xuất sắc, trước 38 tuổi cô ấy vẫn chưa kết hôn. Dù có rất nhiều người giới thiệu, thúc giục, rồi vô số người xì xào bàn tán sau lưng, nhưng cô ấy chưa từng bận tâm, như thể những thứ đó không hề tồn tại, cứ thế làm Tổng giám đốc.

Khi tất cả mọi người đều tưởng có lẽ cuộc đời cô ấy sẽ không lấy chồng, cô ấy đột nhiên kết hôn với một nhân viên ở tập đoàn khác. Tin đó gây "xôn xao dư luận" một thời, rất nhiều người lấy cô ấy làm ví dụ : Thấy chưa, lúc còn trẻ không biết nắm bắt, bây giờ cũng chỉ

lấy một nhân viên quen. Thậm chí khi có người hỏi thẳng, cô ấy chỉ cười đáp " Liên quan gì đến cô ?"

Chẳng bao lâu cô ấy mang thai rồi xin từ chức, sóng gió dư luận lại nổi lên : Đang yên đàn lành lại từ chức, chắc không còn mặt mũi nào mà làm tiếp chứ gì ? Dù không lấy được chồng thì cũng đừng vớ bừa như thế chứ !

Nhưng cô ấy chẳng quan tâm. Bởi vì đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ nên cô ấy chỉ cần tập trung chăm lo em bé. Anh chồng rất yêu thương cô ấy, có người lại xì xào: Cậu tưởng chồng cô ta tốt với cô ta thật à ? Vì tiền cả thôi !

Thế nhưng hai người họ vẫn yêu thương nhau suốt mấy năm, cuối cùng mọi người tâm phục khẩu phục.

Nhưng chưa hết đâu, khi người ta đều ngỡ cô ấy sẽ sống vậy cả đời thì cô ấy lại dấn thân vào sự nghiệp một nữa, vài năm ở nhà làm mẹ hoàn toàn không ảnh hưởng tới năng lực chuyên môn, điều đó khiến hết thầy đều phải thán phục. Có lần khi chúng tôi uống cà phê, được hỏi về những năm tháng vừa qua, cô ấy ung dung đáp " Tôi chỉ làm chủ cuộc đời của mình mà thôi"

Điều đó khiến tôi không thể không kính phục.

Khi tôi vừa tốt nghiệp cũng từng đi làm mấy năm, lúc đó ở bộ phận khác có chị bạn 36 tuổi chưa kết hôn yêu một chàng trai kém mình 15 tuổi. Quãng thời gian đó có rất nhiều người chế giễu chị ấy, lời đồn chị ấy nuôi trai bao truyền khắp công ty. Có lần tôi và bạn thân đang ăn cơm thì gặp hai người họ, vì sợ chị ấy ngại ngừng nên tôi định vờ như không thấy, nhưng chị ấy lại tươi cười gọi tôi, vui vẻ giới thiệu " Đây là bạn trai chị" Cái ý định lảng tránh của tôi khi nãy

thật buồn cười. Cách biệt tuổi tác tới mức này còn kỳ lạ hơn cả việc cô bạn Tổng giám đốc lấy nhân viên bình thường. Thời điểm đó, đến tôi cũng nghĩ hai người họ sớm muộn gì cũng chia tay, vì tôi thấy chàng trai kia quá trẻ con, chẳng bao lâu nữa chị bạn tôi sẽ mệt mỏi thôi. Nhưng mấy năm sau, bạn thân kể lại cho tôi, hai người họ đã sinh con rồi. Có lần, tôi tình cờ thấy chị ấy trên QQ, chị vui vẻ kể với tôi, trong mấy năm qua, chồng mình đã chín chắn hơn nhiều, nhất là từ khi làm cha đã biết gánh vác trách nhiệm trong nhà. Tôi dặn chị ấy phải khiến bản thân vui vẻ hạnh phúc, chị ấy cũng hiểu tôi ám chỉ điều gì nhưng chỉ thẳng thắn đáp " Cảm ơn sự quan tâm của em, bây giờ chị 40 tuổi, chồng chị 25 tuổi, tới lúc chồng chị 35 tuổi thì chị đã 50 rồi, mọi người đều lo đến lúc đó anh ấy sẽ bỏ rơi chị, nhưng những người bạn bằng tuổi chị cũng ly hôn nhiều nên chị chỉ cần sống hạnh phúc trong hiện tại là tốt rồi"

Bấy giờ tôi mới thấy yên tâm người sống hào phóng như vậy thì không biến cố nào có thể hạ gục được.

Đương nhiên, độc lập không nhất thiết là phải khiêu chiến lẽ đời để rồi trở thành một người cô độc. Độc lập là biết lựa chọn, đủ khả năng gánh vác kết quả sự lựa chọn của mình mà không giao phó cuộc đời cho người khác, độc lập không có nghĩa là phải hùng hổ ngang ngạnh, tách rời bản thân khỏi người khác.

Sự độc lập mà chúng ta theo đuổi hẳn là một kiểu tự do của tâm hồn, làm chuyện mình thích trong khoảng thời gian mình muốn, không cần chờ đợi sự cho phép của ai cả.

- Hết chap 10-

Mọi người an lành

Đã fix

🌴Lâm🌴

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 11 : Nghèo Quá Lâu Là Lỗi Của Bạn

Chồng tôi gọi điện rằng phải tiếp khách nên không về nhà ăn cơm, tôi vội hẹn bạn thân đi ăn hải sản. Giờ đang là đầu mùa hè, tìm một nơi thoáng đãng ngoài trời ăn hải sản nướng tươi ngon, hương vị đó tuyệt hơn ăn ở nhà hàng năm sao rất nhiều. Vừa ngồi xuống, bạn thân đã liếc mắt ra hiệu với tôi, tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy thì thấy một đôi nam nữ đang nhỏ giọng cãi nhau.

Chàng trai nói " Anh xin em cho anh thêm một cơ hội, đừng chia tay được không ?"

Cô gái tỏ vẻ mất kiên nhẫn " Em đã cho anh rất nhiều cơ hội rồi, năm nay em đã ba mươi tuổi, em không đợi được nữa bọn mình chia tay đi"

Chàng trai đau khổ cầu xin, thái độ rất đau thương nhưng cô gái không hề động lòng, khuôn mặt hờ hững lạnh nhạt.

Bạn tôi vụng trộm nói với tôi " Xưa toàn thấy phụ nữ cuồng si đàn ông phụ lòng, giờ lại thấy đàn ông níu kéo phụ nữ tuyệt tình"

Tôi ra hiệu bảo cô ấy nghe tiếp, chàng trai vẫn tiếp tục cầu xin, cô gái không hề động lòng.

Rốt cuộc chàng trai mất hết kiên nhẫn, hét lên " Rốt cuộc em có yêu anh không ? Anh chỉ xin em cho anh một cơ hội thôi, em lại vội đi lấy chồng giàu thế ư? Nếu anh giàu thì em có làm vậy không ?

Phụ nữ bây giờ toàn người thực dụng thế à ? Vậy tình cảm của chúng ta là gì, là gì hả !"

Các vị khách ồ ạt quay đầu nhìn cô ấy kia với ánh mắt khiển trách nhưng cô gái không chịu yếu thế " Tôi đã biết anh nghèo ngay từ đầu, nếu ham tiền thì tôi đâu bao giờ yêu anh. Tôi yêu anh mười năm, chúng ta cũng tốt nghiệp bảy năm rồi, trong bảy năm qua tôi cho anh bao nhiêu cơ hội nhưng kết quả thế nào ? Bây giờ đến tiền thuê nhà chúng ta cũng sắp không trả nổi nữa, tôi không thấy chúng ta có tương lai. Dù anh nói thế nào thì lần này tôi cũng muốn chia tay.

Cô gái ấy nói xong thì đứng dậy đi thẳng, chàng trai kia cầm chai bia trên bàn cảm phần đập xuống " Tại sao ? Tại sao ? Không lẽ người nghèo thì không có quyền được yêu ?"

Những người khác bắt đầu xì xào bàn tán, tôi và cô bạn thân cũng không ngoại lệ. Tôi cứ tưởng rằng bạn thân sẽ thông cảm cho chàng trai này nào ngờ cô ấy lại nhìn bóng lưng khuất dần của cô gái kia " Xin chúc mừng, cuối cùng cô ấy cũng có quyết định chính xác là bỏ quách thằng cha nghèo mặt rệp này đi." Tôi tức giận lườm cô ấy " Cậu không thông cảm cho người ta à?" Bạn tôi hừ lạnh " Thông cảm gì chứ? Vậy để xem cũng phải là người đó như thế nào, tớ không muốn thông cảm cho một tên nghèo mặt rệp"

Tôi cười, cốc đầu cô ấy "Tích khẩu đức đi người ơi, trên đời lúc nào chẳng có người giàu người nghèo, đừng máng người ta nghèo mặt rệp nữa"

Bạn thân vẫn không chịu nhường " Cậu không nghe thấy à ? Hai người họ đã tốt nghiệp bảy năm rồi, mà đến tiền thuê nhà cũng sắp không trả nổi. Một người đàn ông chỉ cần nghiêm túc một chút,

chăm chỉ một chút, chú tâm một chút, thì trong bảy năm đã tích cóp đủ mua một căn nhà nhỏ từ lâu rồi. Tới giờ anh ta vẫn nghèo kiết xác như vậy thì đây không còn là vấn đề nghèo hay không nữa, mà thái độ với cuộc sống, thậm chí là vấn đề nhân phẩm, mới dẫn đến việc bây giờ anh ta là một kẻ vô tích sự, đến bạn gái cũng rời xa anh ta. Người đáng thương ắt có điểm đáng trách, trước đây thấy người nghèo, tớ cũng sẽ thông cảm, nhưng dần tớ nhận ra, người ta nghèo không phải tại số, mà tại chính bản thân người đó.

Tôi không khỏi gật đầu, bạn thân nói rất có lý.

"Hầu hết người nghèo đều lấy cha mẹ, lấy xuất thân mình ra bao biện. Xuất thân của mỗi người không giống nhau, nên điểm xuất phát của mỗi người cũng khác nhau, sự khác biệt này tồn tại một cách khách quan. Nhưng nếu không cần cực kì giàu có, chỉ cần đủ ăn đủ mặc thì cố gắng một chút là được thôi. Bảy năm là quá đủ để một người đàn ông đứng vững trong xã hội, thậm chí có thành tựu nhất định. Nghèo thì phải cố gắng thay đổi hiện trạng, phải ra sức tìm cơ hội, phải vững vàng đi từng bước. Trước ba mươi tuổi mà nghèo thì ngoài năng lực, vấn đề còn nằm ở vận may. Nhưng sau ba mươi tuổi mà vẫn nghèo thì mọi thứ đã trở nên nghiêm trọng. Nếu nói con người không chọn xuất thân, vậy học thức và năng lực chỉ cần cố gắng là có thể đạt được. Nếu cứ khăng khăng đổ lỗi cho cha mẹ thì chỉ khiến người ra có thêm một điểm xấu- vô trách nhiệm! Người cứ nghèo mãi chỉ có hai vấn đề. Chí lớn tài mọn hoặc dầy ăn mỏng làm, người như vậy thì sẽ nghèo mãi thôi."

Tôi không khỏi nhớ tới một người họ hàng, từ năm hai mươi mấy tuổi anh ta đã tuyên bố mình phải nổi bật hơn người khác, làm rạng danh tổ tông. Cha mẹ và vợ anh ta nghe vậy thì rất vui mừng, ai nấy đều ủng hộ anh ta. Sau đó anh ta bắt đầu kinh doanh, nửa năm sau

thua lỗ mất trắng. Anh ta nói với cha mẹ và vợ " Lần này con không gặp may, lần sau chắc chắn con sẽ thành công" Cả nhà lại lấy hết vốn liếng ta để anh ta tiếp tục lập nghiệp, lần này lại thua lỗ hết. Cha mẹ và vợ anh ta không chịu nổi nữa, bèn khuyên anh ta an phận làm việc, nuôi gia đình cho tốt đi đã!

Nhưng nghe mọi người khuyên vậy, anh ta bèn kêu lên: " Con muốn làm việc lớn, kiếm nhiều tiền, không thể đi làm công cho người ta được. Đám chủ đó là cái thá gì chứ, sau này gặp con bọn họ cũng phải cúi đầu nịnh nọt"

Cứ vạ vật như vậy suốt năm năm, việc chẳng thành tiền cũng chẳng có, bao nhiêu của cải đều mất hết. Nhưng anh ta không kiểm điểm bản thân, mà còn oán trách người khác không tinh mắt nên không cho mình cơ hội. Ngoài trách móc ông trời không có mắt nên không ban tài vận cho anh ta. Người thân lại khuyên anh ta yên phận tìm việc, đừng làm khổ mọi người, nhưng anh ta vẫn cố chấp " Tìm việc ? Việc gì xứng với con ? Mời con làm giám đốc con cũng chả thêm, với khả năng của con làm Chủ tịch tỉnh còn là phí đấy" Dần dần mọi người xung quanh đều mặc xác anh ta, giờ anh ta đã hơn 50 tuổi, vẫn là loại vô tích sự như xưa, ngày ngày than trời trách đất. Cha mẹ 80 tuổi của anh ta cũng đành cắn răng chịu đựng, người vợ tầm tuổi anh ta mắc đủ chứng bệnh vì phải làm việc để nuôi hai đứa con. Nhưng anh ta vẫn cho rằng tất cả là tại số gặp ai cũng chém gió tán dóc, bây giờ tới cô con gái cũng không để ý anh ta nữa.

Quanh tôi cũng có kha khá người yêu những chàng trai nghèo, bọn họ nghĩ đây mới là tình yêu chân thành, tình yêu không thể bị vấy bẩn bởi tiền tài được. Tình cảm hoạn nạn có nhau thì mới lâu dài, ai nấy đều phấn đấu quên mình, định bụng cùng bạn trai tạo ra

tương lai tốt đẹp. Nhưng bây giờ nhìn lại, có mấy đôi đã chia tay đường ai nấy đi, mấy đôi khác cũng gắng gượng yêu nhau. Còn những người có thể sống trong cảnh " một mái nhà tranh hai trái tim vàng" thì tôi gần như không thấy.

Vì cuộc sống là hiện thực, nên tình yêu có thuần khiết tới đâu thì cuộc sống cũng cần có cơ sở tiền tài vật chất, chúng ta có thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần bằng tình yêu nhưng sinh con, nuôi con, mọi thứ đều không thiếu vật chất. Nhất là sau khi có con, bản thân khổ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng lại luôn mong con cái có thể sống tốt hơn một chút. Cụm "tốt hơn một chút" này phải dựa vào kinh tế, thấy con mình ăn, mặc không bằng người ta thì làm sao hạnh phúc nổi cơ chứ ?

Nhưng nguyên nhân này cũng chưa đủ để khiến những phụ nữ đã bước vào hôn nhân muốn ly hôn, bởi vốn dĩ họ không chọn những người đàn ông ấy vì tiền.

Phần lớn phụ nữ từng lấy đàn ông nghèo nói với tôi rằng: " Tôi chẳng hề chê anh ta nghèo, nhưng tôi không thể chịu được anh ta không có chí tiến thủ, tôi thấy cuộc sống như vậy không có tương lai"

Hơn nữa đàn ông không có chí tiến thủ thường rất lười, một người vừa lười trong sinh hoạt vừa lười trong công việc, đừng mong ạn ta chăm chỉ làm việc nhà, bởi vậy lấy một người như vậy thì chẳng khác nào hầu hạ lão phật gia.

Ngoài ra những người đàn ông này còn có một đặc điểm: Rất thích vạ vạ cho những người phụ nữ của mình. Chỉ cần người phụ nữ tỏ ra khó chịu với anh ta, anh ta sẽ lập tức điên lên " Sao hả ?

Khinh tôi à ? Sao cô lại thăm thường vậy hả ? Giờ tôi mới biết cô lại là loại người như thế, hám lợi, hám danh chẳng có ưu điểm gì hết"

Nếu người phụ nữ kia không chịu nổi nữa mà rời bỏ, anh ta sẽ than thở khắp nơi: "Tôi yêu cô ấy nhiều lắm, nhưng bao nhiêu năm tình cảm cũng chẳng địch lại sự mê hoặc tiền tài, vì tôi nghèo nên cô ấy mới bỏ tôi mà đi"

Thế là những người không hiểu rõ chuyện sẽ ra sức chỉ trích người phụ nữ, mắng cô ấy vô tình vô nghĩa. Dù cô ấy- sau khi dâng hiến tình yêu và cả tuổi thanh xuân của mình, số vô số ngày nghèo khổ- cũng chỉ đổi lại được những lời nhận xét bản thân ham tiền hám danh, cả vô tình vô nghĩa.

Đàn ông nghèo nhất thời không đáng sợ, ai vừa tốt nghiệp chẳng nghèo, các cụ cũng có câu " Đừng chê thiếu niên nghèo" đấy thôi. Mà đáng sợ nhất là loại đàn ông có tính cách và tư duy bần cùng.

Một người đàn ông luôn tỏ ra tôn sùng tình yêu nói rằng thiếu bạn thì anh ta sẽ không sống nổi, nhưng lại không chịu cố gắng vươn lên để bạn có một tương lai tốt đẹp hơn, vậy bạn bỏ quách anh ta đi cho xong!

- Hết chap 11-

Mọi người an lành

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 12 : Năng Lực Của Bạn Liệu Đã Tương Xứng Với Các Môi Quan Hệ Hay Chưa ?

Khi " Vân Ý Hiên Phỉ Thúy" chưa khai trương, chồng tôi sợ tôi buồn phiền vì gặp khó khăn trong kinh doanh, nên dự định dốc sức giúp đỡ tôi, anh ấy bàn với tôi "Có vài người bạn kinh doanh trang sức rất lớn, doanh thu hàng năm trên trăm triệu(*), anh sẽ dẫn em đi học hỏi kinh nghiệm của họ. Sau này có tiệm ở đâu anh đều đưa em đi cùng, mở rộng vòng quen biết của em bạn anh toàn xuất sắc trong lĩnh vực của mình, bạn của họ cũng thế. Cuối tuần vợ chồng mình tham gia vài buổi họp mặt để làm quen bạn mới, thêm nữa anh sẽ nghĩ cách để giúp em quảng bá tốt hơn. Anh đảm bảo về sau việc kinh doanh của em sẽ rất tốt, sao hả, em thấy chồng em có thương em không ?"

Tôi nghịch chiếc nhẫn của mình nói chắc như đinh đóng cột với anh ấy " Em không cần, em sẽ tự cố gắng"

Thấy tôi cố chấp như vậy, chồng tôi cũng hơi giận " Em là vợ anh nên anh mới nhiệt tình giúp em như thế đấy, chứ người khác có cầu xin anh, anh cũng mặc kệ. Em có mất gì đâu mà lại không muốn ?"

Chúng tôi tranh luận rất lâu về việc này, chồng tôi vẫn muốn thuyết phục tôi chấp nhận sự giúp đỡ, còn tôi thì kiên quyết từ chối, anh ấy yêu cầu tôi phải cho anh ấy một lí do, tại sao lại không muốn nhận sự giúp đỡ của chồng, vợ chồng với nhau còn cần để ý mấy chuyện đó ư ?

Tôi thoáng ngẫm nghĩ rồi nói với anh ấy " Em biết những người bạn của anh đều ở đẳng cấp cao, vì đẳng cấp quá cao nên không phù hợp với tình hình hiện tại của em"

Không phải tôi thanh cao, không cần sự giúp đỡ từ người khác, cứ khẳng khái đòi chứng minh năng lực của mình. Nếu chỉ cần người khác giúp đỡ mà tương lai của tôi trở nên tốt đẹp đương nhiên tôi sẵn sàng đồng ý. Song lí trí nhắc nhở tôi rằng, với tình cảnh hiện tại của tôi thì làm thế lợi bất cập hại, ỷ lại vào sự giúp đỡ của người khác chỉ khiến chúng ta đánh mất mục tiêu của bản thân.

Trong mắt hầu hết mọi người, các mối quan hệ là nguồn lực quý giá, đặc biệt ở các nước Á Đông, rất nhiều người tôn thờ quan điểm "Nhất quan hệ nhì tiền tệ", chỉ cần có quan hệ thì không gì không làm được, còn nếu không có thì dù năng lực giỏi tới đâu cũng chẳng ích gì.

Có một người họ hàng mong thăng tiến nhanh chóng trong sự nghiệp, nên muốn chờ chồng tôi giới thiệu mối làm ăn cho anh ta, tôi bèn hỏi vặn lại " Nếu chồng em giới thiệu mối làm ăn cho anh thì liệu anh có kham nổi mối ấy không ?"

Người họ hàng kia tỏ vẻ tôi không phải lo chuyện đó, nếu mối quá lớn thì anh ta chia nhỏ công việc, cũng có thể tuyển thêm người, chỉ cần được giới thiệu thì những việc sau đó không phải vấn đề.

Tôi suy nghĩ mấy ngày rồi từ chối, anh ta bực bội cho rằng tôi vô tình vô nghĩa, dù sao anh ta cũng là họ hàng, sao tôi lại không giúp đỡ người nhà cơ chứ ? Tôi bèn nói thẳng với anh, không phải tôi không giúp mà năng lực hiện tại của anh ta còn chưa đủ để hợp tác với những người kia, phải làm tốt việc trước mắt rồi mới tính tiếp

được. Nhưng người họ hàng kia chưa từ bỏ ý định mà còn bàn vớ tôi về tầm quan trọng của các mối quan hệ trong cuộc sống, ý rằng chỉ cần anh ta được giúp đỡ, sự nghiệp phát triển hơn thì đương nhiên anh ta sẽ đủ sức hợp tác với những người nọ. Điều này khá có lý, cũng được rất nhiều người tán đồng, nhưng logic thực tế cuộc sống thường là ngược lại. Nói trắng ra là " Năng lực của bạn liệu đã tương xứng với các mối quan hệ hay chưa ? Nếu chưa thì tại sao những người kia phải cho bạn cơ hội ?

Quay lại vấn đề của tôi không lẽ tôi thực sự không cần người khác giúp đỡ ? Lẽ nào tôi không muốn thành công nhanh chóng ? Tôi muốn chứ ! Nhưng tôi lại nghĩ tới một vấn đề khác: Tôi có thể cho họ thứ gì ? Đáp án là : Không gì cả.

Nếu hiện giờ tôi đi gặp mặt bạn của chồng tôi, người ta sẽ nể mặt anh ấy mà không cự tuyệt tôi, rất có thể là : Họ sẽ nể mặt chồng tôi mà giải đáp và chia sẻ những kinh nghiệm của họ một hai lần. Nhưng tôi và họ không thể trở thành bạn bè thực sự, bởi vì chúng tôi không cùng đẳng cấp. Nếu đối phương là người cực kỳ nhân nhã, lại vô cùng tuyệt vời hơn. Nhưng người có thành tựu lại thường bận rộn, dạy tôn vừa tốn công vừa chẳng để làn gì, không bàn tới việc họ có đồng ý hay không, đến chính tôi còn ngại làm phiền họ. ·

Bởi vậy tôi thà tự mình cố gắng có thể đứng ở đẳng cấp cao hơn, tới khi sự chênh lệch không còn quá to lớn thì dù chưa thể làm bạn với họ, tôi nghĩ họ cũng sẽ muốn giao thiệp với tôi hơn. Nhưng hiện giờ, tôi chỉ là một "kẻ ỷ lại" mà thôi.

Từ bụng ta suy ra bụng người, bản thân tôi muốn giao thiệp với những người như thế nào ?

Nếu một người chỉ muốn được tôi giúp đỡ, chỉ muốn dựa dẫm vào tôi, nhưng không thể giúp tôi thăng tiến xa hơn thì tôi cũng không muốn làm bạn với họ. Có lẽ có kẻ sẽ nói " Kết bạn chứ có phải mua bán đâu, sao tư suy vụ lợi như thế ?" Nhưng không thể không thừa nhận rằng, chúng ta sẵn sàng kể bạn với những người giỏi hơn mình, dù không giỏi ít nhất cũng phải sèn sèn với nhau.

Tôi cũng từng quan sát hành vi của bản thân và nhận ra tôi có thái độ hoàn toàn khác nhau khi cư xử với hai loại người. Loại thứ nhất, khi gặp khó khăn họ chưa bao giờ nhờ vả tôi, không muốn làm phiền tôi, nhưng nếu tôi biết thì tôi luôn tìm mọi cách để giúp đỡ họ, loại thứ hai là chuyện gì cũng nhờ đến tôi, nhưng tôi lại từ chối bằng đủ mọi lí do. Tôi từng tự hỏi bản thân : Sao lại cư xử thiếu công bằng như thế ?

Hơn nữa bình thường tôi thích giúp đỡ những người có năng lực hơn, còn những người không thể mang lại điều gì cho tôi, tôi cũng không muốn giúp họ. Tôi từng tự hỏi : Sao lại như vậy ? Tôi là người vụ lợi thế ư ?

Thế rồi tôi không thể không thừa nhận một sự thật : Bởi vì tôi thích những mối quan hệ có giá trị, những người có năng lực mà giúp tôi kia- rồi sau này họ sẽ giúp đỡ tôi, còn những kẻ chỉ biết đòi hỏi ỷ lại- họ không những không mang lại cho tôi điều gì tốt đẹp mà còn làm lãng phí thời gian, sức lực và tiền bạc của tôi.

Trong lúc quan sát, tôi nhận ra: Người có năng lực thực sự thường không làm phiền người khác, họ luôn sống rất sòng phẳng, bởi vì chính xác họ quá "xuất sắc" nên họ thường xuyên bị người khác "làm phiền", họ hiểu nỗi khổ khi bị "làm phiền", bởi vậy họ mới không muốn nhờ vả đến ai. Nếu được người khác giúp đỡ, họ sẽ ghi nhớ trong lòng rồi tìm cơ hội báo đáp đối phương. Còn những người

chỉ muốn lợi dụng các mối quan hệ để kiếm lời, chỉ muốn đạt được mục đích của mình, bọn họ sẽ có vô vàn lý do để từ chối giúp đỡ bạn, bởi vì trong mắt họ điều đó rất lãng phí thời gian, trừ khi trên người bạn có nguồn lực vĩnh viễn, không thì chỉ cần vạ mất đi giá trị lợi dụng, bọn họ sẽ lập tức biến mất.

Người xưa có câu " Người bệnh nặng lâu chẳng còn con có hiếu". Dù là máu mủ ruột rà, cha bệnh nặng lâu ngày con cái cũng thấy mệt mỏi, huống chi là quan hệ chẳng thân mật như thế! Lấy ví dụ thực tế nhé, trong một nhóm người tốt nghiệp đại học, hầu hết ai cũng cố gắng đạt được thành tựu riêng chỉ có một người sống chẳng ra làm sao, lúc nào cũng đi vay tiền người khác, một hau lần người ta nể tình cho vay, nhưng nếu anh ta cứ làm vậy mãi thì hầu hết mọi người đều sẽ xa lánh anh ta. Trong mấy năm tôi đi làm, từng chính mắt gặp chuyện như vậy: Có một người thường xuyên tới công ty của chúng tôi, anh ta tự giới thiệu mình là em họ của Tổng giám đốc, thực tế thì anh ta đúng là em họ của Tổng giám đốc thật. Lần nào tới, anh ta cũng có việc muốn nhờ vả, áp a áp úng lấp ba lấp bấp, trong lòng tôi rất khinh thường anh ta. Sau đó Tổng giám đốc dặn bảo vệ đừng cho anh ta vào nữa, nhưng không hiểu sao anh ta vẫn nhân lúc bảo vệ bất cẩn hoặc lẫn theo người khác để trốn vào. Anh ta biết Tổng giám đốc không ưa mình bèn tìm gặp quản lí công ty, tuyên bố mình là em họ của Tổng giám đốc, mong được giúp đỡ. Nhưng sau vài lần, những quản lí kia cũng thấy phiền, bèn lần lượt phản ánh với Tổng giám đốc.

Có hôm tôi tới văn phòng của Tổng giám đốc, thấy anh ta bước ra, Tổng giám đốc liền nói "Tôi đã giúp cậu rất nhiều lần rồi, bản thân cậu kém cỏi thì cũng đừng oán trách người khác, sau này đừng lấy danh nghĩa của tôi đi nhờ vả người ta nữa, làm mất thể diện của tôi rồi."

Chuyện hôm đó khiến tôi hiểu ra: Năng lực có hạn thì dù nhiều mối quan hệ tới đâu cũng chẳng có ích gì, sớm muộn cũng đánh mất những mối quan hệ này. Đừng biến mình thành một kẻ ỷ lại, không ai hứng thú giúp đỡ một kẻ chỉ biết đòi hỏi. Ai cũng muốn tạo dựng mạng lưới quan hệ vững mạnh, nhưng nếu không trau dồi, nâng cao năng lực của bản thân, mà chỉ thích giao du móc nối quan hệ sẽ khiến chúng ta trở nên vụ lợi, làm người khác khinh thường. Vì quá muốn móc nối quan hệ nên một khi gặp được cơ hội sẽ không ngừng nịnh nọt, lấy lòng, tặng quà, theo chân hầu hạ, dùng đủ mọi thủ đoạn. Song hiện thực thường rất tàn nhẫn, dù hao tâm tổn trí là vậy nhưng những nhân vật lớn kia cũng chẳng thành bạn của mình đâu, mà người ta còn khinh thường mình như nô bộc. Thử hỏi xem có ai hao tâm tổn trí để trở thành nô bộc hay không ?

Tôi đưa ra nhiều ví dụ như vậy không phải chỉ ra rằng các mối quan hệ không quan trọng. Trong xã hội của chúng ta, các mối quan hệ thực sự rất quan trọng, dù có giỏi giang tới đâu thì chúng ta cũng không phải người vạn năng, ai cũng cần sự giúp đỡ của người khác, ai cũng cần giao thiệp với bạn bè.

Nhưng điều chúng ta cần không phải là quen biết một ai đó, càng không phải ăn một bữa cơm với ông này bà kia thì họ sẽ trở thành bạn bè của chúng ta. Ngoài đời chúng ta thường xuyên gặp những chuyện nực cười thế này, có kẻ tán dóc rằng mình quen biết rộng, nhân vật máu mặt nào đó, rất thân thiết với mình, nhưng thực tế người ta chẳng biết kẻ này là ai.

Có người cảm phẫn than rằng đàn con ông cháo cha chẳng tài cán gì, nhưng sinh ra đã có bao người đỡ đầu, chuyện mà người khác thấy khó thì với họ chỉ cần một câu nói là giải quyết xong. Trên thế gian này đúng là có rất nhiều thứ không công bằng, nhưng phẫn

nội cũng không thể thay đổi hiện trạng. Chấp nhận sự tồn tại của những thứ không công bằng ấy cũng là một biểu hiện của sự trưởng thành về tâm lí.

Rất nhiều nhân vật "máu mặt" xuất thân từ những gia đình nghèo khó. Có câu "Anh hùng không hỏi xuất thân" chúng ta không thể lựa chọn xuất thân, nhưng có thể lựa chọn trở thành một người tầm thường hoặc trở thành một người xuất chúng.

Muốn bản thân trở nên xuất chúng cũng không hề khó chỉ cần đủ kiên trì, tập trung vào một việc, nhanh thì ba năm chậm thì mười năm chắc chắn sẽ có thành tựu. Lúc đó bạn sẽ nhận ra, hoá ra bạn đã quen với những nhân vật "máu mặt" kia tự bao giờ.

Cũng như những gì tôi nói với chồng mình " Với tình hình hiện tại của em thì dù em có hao tâm tổn trí cũng chưa chắc đã kết bạn được với những ông trùm của giới phim ảnh nhưng nếu em là nhân vật kiệt xuất của lĩnh vực khác, sớm muộn gì em cũng sẽ quen được với họ, bởi vì họ không thể chỉ giao thiệp với những người cùng lĩnh vực, họ cũng cần quen biết với những người ở lĩnh vực khác, họ cần kết bạn với những ai ở lĩnh vực khác đây ? Đương nhiên là người có cùng đẳng cấp giống họ"

Khi đó quan hệ giữa tôi và họ không còn là ngưỡng vọng hoặc ỷ lại, mà là giúp đỡ lẫn nhau, trở thành bạn bè của nhau, giao thiệp như vậy thì mối quan hệ mới lâu dài bền bỉ. Rất nhiều người cho rằng bản thân không thành công là vì chưa gặp may, không có quý nhân phù trợ. Có câu này khá phù phàng nhưng rất chân thật : May mắn chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị. Khi bạn có năng lực thì việc tạo dựng quan hệ chỉ là chuyện sớm muộn.

Đoạn văn này rất đáng được chia sẻ " Đừng theo đuổi một con ngựa, hãy dùng thời gian đuổi theo nó để trồng cỏ, đợi đến mùa xuân, ắt sẽ có đàn ngựa béo cho ta lựa chọn. Đừng cố làm thân với một người, hãy dùng thời gian ắt trau dồi năng lực của mình, tới khi thời cơ chín muồi, ắt sẽ có vô số bạn bè đồng hành cùng ta. Bởi vậy, nâng cao năng lực bản thân luôn tuyệt vời hơn dựa dẫm vào người khác. Gieo hạt ngô đồng, ắt có Phượng Hoàng tới thăm, nếu hoa nở rộ ắt có bướm ong tìm đến"

Hết chap 12

Mong mọi người mai sau đều là những nhân vật xuất chúng không cần dựa dẫm vào người khác.

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 13 : Đừng Tự Đi Vào Ngõ Cụt

Quân Quân là mẹ của một nhóc tí ba tuổi, trước khi có con, tình cảm của cô ấy và chồng khá ổn nhưng từ sau khi có con, cô ấy đón mẹ chồng lên sống cùng, mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh. Ban đầu chồng cô ấy còn đứng ra giảng hòa nhưng rồi anh ta cũng cảm thấy phiền, nên cứ đóng cửa ở trong phòng và như không biết để mặc mẹ chồng và nàng dâu lời qua tiếng lại.

Phần lớn mâu thuẫn giữa Quân Quân và mẹ chồng nảy sinh từ việc chăm trẻ con, phương pháp chăm trẻ của hai người quá khác biệt. Quân Quân rất muốn chồng đứng về phía mình nên thường xuyên nói xấu cách chăm cháu của mẹ chồng anh ta. Cô ấy làm vậy là mong chồng có thể nhắc nhở nhưng chồng cô ấy không những không làm vậy mà còn trách ngược lại vợ. Tình cảm vợ chồng cũng không còn được như trước, nên cô ấy cảm thấy rất tủi thân phiền muộn. Nghe người ta nói, những lúc thế này thù nên trao đổi với chồng mình nhiều hơn, cô ấy thấy có lý, nhưng trao đổi với chồng nhiều lần mà kết quả hoàn toàn đứng về phía mẹ anh ta, Quân Quân nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.

Bởi gì thế cô ấy tới hỏi tôi " Văn Tình ơi, cậu không biết mẹ chồng tớ kỳ cục tới mức nào đâu, bình thường cho cháu ăn toàn bà một thìa cháu một thìa, mất vệ sinh chết đi được! Người già vốn đã nhiều bệnh, bác sĩ, chuyên gia đều không tán thành hành vi này, tớ nhắc bà ấy nhiều lần rồi mà bà ấy vẫn chẳng chịu nghe. Tôi hỏi cô

ấy " Thế cậu có giải thích rõ lý do với bà ấy không ? Giải thích một cách nhẹ nhàng từ tốn ấy?"

Quân Quân đáp có, cô ấy nói cô ấy không những giải thích rồi mà còn giải thích đi giải thích lại, nhưng mẹ chồng vẫn chẳng thêm để ý. Thậm chí hôm trước, lúc cô ấy về nhà còn phát hiện con trai ngủ trên sàn cô ấy bực bội hỏi tôi " Sao lại có con người như thế chứ ? Cho trẻ con ngủ trên sàn nhà thì chỉ có ốm thôi, trong nhà có bao nhiêu là giường sao bà ấy không bế cháu lên giường mà ngủ ?"

Suốt nửa tiếng sau, Quân Quân liệt kê ra rất nhiều hành vi của mẹ chồng mà cô ấy không thể chấp nhận được.

Nghe cô ấy kể xong, tôi mới hỏi " Nếu cậu thấy mẹ chồng cậu không chăm cháu tốt, mà nhắc nhở cũng không có tác dụng, vậy sao cậu không tự đi mà chăm ?"

Cô ấy liền phản đối ngay " Tôi còn phải đi làm nữa mà, lấy đâu thời gian bây giờ ? Tôi không nghỉ việc đâu, phụ nữ mà ở nhà chăm thì làm gì còn địa vị gì nữa chứ ?"

Tôi lại cho cô ấy thêm một lời đề nghị " Nếu mẹ chồng chăm cháu không đúng ý cậu, cậu lại không muốn tự chăm, thế thì thuê người giúp việc đi, để người ta chăm con theo ý của cậu"

Cô ấy vẫn phản đối " Với cậu thì thuê người giúp việc là chuyện đơn giản nhưng nhà tôi không có điều kiện kinh tế, nuôi con đã tốn kém lắm rồi, không thì tôi cũng chẳng đón mẹ chồng tới ở cùng đâu"

Tôi lại nói ra phương án khác " Hay cậu gửi con đi vào nhà trẻ, lúc tan ca cậu đón nó về" Cô ấy tỏ ra không chấp nhận được " Con tôi còn nhỏ thế mà, sao tôi lại nhẫn tâm làm như vậy được chứ ? Bây

giờ gửi nhà trẻ có cả tá vụ ngược đãi trẻ con, chỉ nghĩ thôi tở đã không yên tâm rồi"

Trong giây phút đó, cuối cùng thì tôi cũng hiểu tại sao cô ấy không thể trao đổi được với mẹ chồng của mình. Bởi vì cô ấy chỉ muốn người ta tiếp thu ý kiến của mình, thay đổi theo ý cô ấy, nhưng chính cô ấy vừa không muốn thay đổi vừa không muốn thỏa hiệp. Ví dụ như trong truyện này, cô ấy muốn mẹ chồng chăm cháu theo ý mình chứ chẳng hề suy xét tới phương pháp khác. Thế nhưng sự thật là gần như không thể thay đổi phương pháp cố hữu của một người lớn tuổi. Cô ấy không làm được, tôi cũng không làm được, cho dù làm được thật thì có khi lúc ấy đứa bé cũng đã lớn rồi.

Thực ra có ít nhất ba phương pháp để giải quyết vấn đề này, nhưng cô ấy cứ đòi người khác phải thay đổi theo yêu cầu của mình, mà người ta lại không muốn thay đổi, vậy thì mọi chuyện lại đâm vào ngõ cụt.

Trong chuyện chăm con này, Quân Quân có hai lựa chọn : Nếu không thích cách chăm con của mẹ chồng vậy thì tự mình chăm hoặc thuê giúp việc khỏi lo con mình ăn uống mất vệ sinh, cũng không sợ con mình bị ngã trên sàn, hoặc ngầm ngửa nhận cách chăm của mẹ chồng, nếu đã muốn mẹ chồng chăm giúp thì cũng đừng soi mói oán trách vì như vậy cũng không thể khiến người ra làm theo ý mình được đâu. Có lẽ trong cuộc sống có rất nhiều phụ nữ chọn cách thứ ba, đó là không thể thay đổi thực tại nhưng cũng không muốn chấp nhận thực tại, bởi vậy họ vừa để mặc mọi chuyện, lại vừa than trời trách đất, không những không giải quyết được vấn đề mà còn đắc tội với tất cả mọi người xung quanh.

Dạo trước, cô bạn Như Nghiên của tôi tâm sự với tôi, vì cô ấy từng phạm sai lầm vài lần khi mới nhậm chức, nên lãnh đạo rất ghét

cô ấy. Mấy năm qua cô ấy đã tiến bộ rất nhiều, song lãnh đạo vẫn giữ thành kiến, thái độ vô cùng tồi tệ, chỉ cần cô ấy mắc một sai lầm nhỏ là sẽ bị phê bình nặng nề trước mặt mọi người khiến cô ấy uất ức vô cùng.

Cô ấy nói với tôi " Sao lại có đàn ông nhỏ mọn như vậy chứ ? Chẳng qua hồi mới vào làm tớ nhầm anh ta là văn thư thôi mà, lúc đó mới tớ, đâu có biết người nào với người nào, ai bảo anh ta đứng cạnh máy in. Có thể thôi mà anh ta thù tớ tận bây giờ, thỉnh thoảng lại làm tớ xấu hổ, làm cấp dưới của một kẻ như vậy thật khổ."

Thấy vậy cô ấy bức bối như vậy, tôi bèn hỏi cô ấy có muốn đổi việc không, tuy Như Nhiên nói cô ấy rất ghét lãnh đạo nhưng mối quan hệ với đồng nghiệp khá tốt, cô không nỡ bỏ đi. Tôi nói, biết đâu đồng nghiệp của công ty mới còn hòa hợp hơn thì sao, Như Nhiên lắc đầu có ấy thấy công ty hiện tại lương thưởng rất tốt, lại gần nhà, bỏ đi thì chưa chắc đã tìm được chỗ khác tốt hơn. Tôi đành đề nghị cô ấy chuyển bộ phận xem sao, cô ấy rầu rĩ nói chuyên môn khác biệt, chuyển đi cũng chưa biết có làm được hay không

Điều Như Nhiên muốn là đột nhiên lãnh đạo thay đổi thái độ, tôn trọng mình hơn, còn những đề nghị khác cô ấy chẳng hề quan hệ. Nhưng mấy năm qua, nếu cô ấy có cách để thay đổi thái độ của lãnh đạo thì cô ấy đã làm từ lâu rồi.

Tôi từng giả lập một tình huống thú vị để giải thích cho vấn đề này: Một người thích một món trang sức ở trung tâm thương mại, món đồ ấy có giá một trăm ngàn tệ nhưng trong tay cô ta chỉ có mười ngàn tệ, thế là cô ấy bèn thương lượng với chủ cửa hàng "Anh có thể bán rẻ cho tôi không ?"

Chủ cửa hàng " Được thôi, chín mươi ngàn nhé!" Nhưng cô ta chỉ có mười ngàn bèn nói "Anh bán cho tôi với giá mười ngàn nhé"

Chủ cửa hàng nói " Không được, hay là cô kiếm tiền đi, bao giờ có đủ tiền quay lại mua" Nhưng cô ta chỉ muốn chủ cửa hàng bán món trang sức đó cho mình với giá mười ngàn, đương nhiên chủ cửa hàng không chịu. Trong tình huống này, cô ấy chỉ có hai lựa chọn, một là nghĩ cách kiếm thêm tám mươi, chín mươi ngàn tệ nữa rồi quay lại thương lượng với chủ cửa hàng. Hai là từ bỏ món trang sức này. Nhưng cô ta không chịu kiếm thêm tiền, cũng không muốn từ bỏ, chỉ nằng nặc đòi chủ cửa hàng bán cho mình với giá mười ngàn tệ. Vậy là lâm vào ngõ cụt.

Trong đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều vấn đề, cố gắng giải quyết vấn đề là một thái độ sống tích cực, chấp nhận thực tại cũng là một thái độ sống tồi, còn loại người kém cỏi nhất là loại không có năng lực giải quyết vấn đề cũng không muốn chấp nhận thực tại, ngày ngày than thân trách phận, tự đi vào ngõ cụt của đời mình.

- Hết chap 13-

Mong mọi người không lâm vào ngõ cụt

↖Lâm↗

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 14: Nữ Hoàng Và Nữ Nô

Thời đi học, trong lớp tôi có hai đôi yêu nhau, chuyện tình của hai đôi này được tất cả mọi người quan tâm, cũng trở thành đề tài bàn tán của cả giảng đường. Không phải vì tình yêu của họ ly kỳ, càng không phải vì họ là hoa khôi nam vương của trường, mà chỉ vì tình yêu của hai đôi này trái ngược nhau, nhất là khi hai nữ chính còn ở chung một phòng ký túc.

Hiểu Dự thích bạn nam cùng lớp tên Cố Hàn, Cố Hàn là một chàng trai cao ráo đẹp trai, ngày nào Hiểu Dự cũng mua bữa ăn sáng, đi chiếm chỗ, lấy nước, tất cả mọi thứ mà chúng ta có thể nghĩ ra được, tất cả mọi thứ chúng ta không thể nghĩ ra được.... cô ấy cũng làm cho Cố Hàn. Ban đầu có người nói với Cố Hàn, Hiểu Dự có phải bạn gái anh ta không, Cố Hàn cười ha hả "Bạn là con gái thì đúng hơn"

Sau đó Cố Hàn trải qua vài mối tình, bị một người con gái làm tổn thương nặng nề, song Hiểu Dự vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, tốt với anh ta như xưa. Cuối cùng Cố Hàn đau khổ nhận ra, chỉ có Hiểu Dự là yêu anh ta nhất. Thế là Hiểu Dự khổ tận cam lai, rốt cuộc cũng trở thành bạn gái của Cố Hàn.

Còn cô bạn Hiểu Giai thì hoàn toàn ngược lại, bạn trai cô ấy cực kì tốt, hôm nào cũng mua bữa sáng cho cô ấy, mà mua thứ cô ấy không thích thì chưa chắc đã ăn. Bạn trai Hiểu Giai luôn tận tâm đối xử tốt với cô ấy, lấy nước, mua cơm, làm tùy tùng, gọi đến là đến,

bảo đi là đi, chàng trai này sống rất tiết kiệm nhưng lại hào phóng với Hiếu Giai.

Đương nhiên phòng kí túc của chúng tôi cũng rất hay bàn tán về họ, bạn tôi gọi hai cô này là "Nữ hoàng" và "Nữ nô".

Nhưng một cô gái dù chịu hi sinh tới đâu thì trong lòng cùn ấp ủ một giấc mộng công chúa, bởi vậy Hiếu Dự cãi nhau với Cố Hàn, nghe nói Hiếu Dự muốn Cố Hàn cũng có thể mua bữa sáng cho cô ấy một hai lần, để người ngoài biết cô ấy cũng được yêu chiều. Nhưng Cố Hàn không đồng ý, anh ta viện cớ sáng sớm không dậy được, Hiếu Dự bèn nói bữa trưa cũng được, nhưng Cố Hàn vẫn từ chối "Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất ai lại đi đưa cơm cho phụ nữ?" Hai người chiến tranh lạnh một tuần, cuối cùng vẫn là Hiếu Dự thỏa thiệp, tiếp tục những tháng ngày mua cơm lấy nước cho Cố Hàn.

Bạn tôi thở dài " Một ngày làm hầu, cả đời làm nô, không khá lên được đâu"

Nghe đâu về sau hai người này cũng kết hôn, nhưng cuộc sống sau khi kết hôn ra sao thì không ai biết.

Có điều hôm trước, tôi lại gặp tình huống ngày ở một người bạn khác của mình.

Đương Đương là người độc miệng nhất trong số bạn thân của tôi, cô ấy không chỉ độc miệng với người khác mà còn độc miệng với tôi, nhiều lúc muốn được cô ấy an ủi vài câu nhưng cô ấy lại mắng tôi tới nổi tim gan rỉ máu. Song cô ấy rất hài hước vui tính, nên tôi vừa yêu vừa hận cô ấy.

Hôm trước, cô ấy hẹn tôi đi dạo phố dẫn theo một người bạn, người kia rất nhiệt tình, xung phong đi mua nước cho chúng tôi, Dương Dương lắc đầu nhìn cô ấy " Nô tính ăn sâu vào máu rồi"

Tôi lườm cô ấy, người ta tốt bụng đi mua nước mà cô ấy lại dám nói như vậy. Dương Dương cao giọng đáp " Tớ đang lo lắng cho cô ấy đây, nếu giờ cô ấy sai tớ đi mua nước thì tớ thấy mừng hơn đấy"

Sau đó, Dương Dương cho tôi biết ý định của mình. Người bạn này của Dương Dương hoàn toàn không có tiếng nói trong nhà, quan hệ vợ chồng chẳng khác gì quan hệ chủ tớ, cô ấy sẵn sàng phục vụ mọi yêu cầu của chủ nhân, chỉ cần chủ nhân cau mày cô ấy cũng vô cùng lo lắng, vắt óc nghĩ xem mình mắc lỗi gì, tìm mọi cách ghi nhớ sở thích chủ nhân, đoán tâm tư chủ nhân. Nhưng "nông nô" cũng mơ "khởi nghĩa", thấy người khác sống vui vẻ thoải mái, cô ấy cũng rất hâm mộ, nghe nói chồng của hai chúng tôi rất chiều chuộng chúng tôi, bèn quyết định tiếp xúc với những người như chúng tôi nhiều hơn.

Tôi nghe mà phát hoảng, tôi nghĩ mỗi người một cách sống, bất chước mù quáng có khi phản tác dụng.

Lúc chúng tôi đi mua sắm, cô ấy thích một chiếc váy ngắn qua gối hiệu, cô ấy đặt xuống, Dương Dương cần lên " Có đắt lắm đâu, mua đi"

Cô ấy do dự nói " Chồng tớ sẽ mắng tớ mất mà đồ bằng lụa cũng khó làm việc nhà"

Dương Dương buồn phiền nói " Cậu quên cậu tới đây để làm gì à ? Cậu sợ anh ta cái gì ? Có phải cậu không kiếm được tiền đâu,

thích thì cứ mua, mua quần áo phải mua liền tay, tới lúc cậu sáu mươi tuổi thì chẳng còn vóc dáng với da dẻ như vậy bây giờ đâu"

Có lẽ vì bản tính của phụ nữ là yêu cái đẹp, cũng có thể vì Dương Dương nhiệt tình cổ vũ, cô ấy không những mua chiếc váy mà còn mua kha khá thứ khác. Lúc ra về, cô ấy tươi cười nói với chúng tôi "Lâu rồi tớ không vui vẻ thế này, tớ cũng muốn đối xử tốt với bản thân như các cậu vậy"

Dương Dương khích lệ cô ấy " Thế là tốt đấy, đừng coi mình như hàu thế nữa"

Tôi nhìn theo bóng lưng khuất dần của cô ấy, tưởng tượng tình cảnh khi cô ấy về nhà. Nhưng vì bận rộn nên tôi quên mất chuyện này.

Một tuần sau, Dương Dương hẹn tôi ra ngoài, Dương Dương đột nhiên nhớ tới người bạn kia, bèn gọi điện cho cô ấy muốn tới chơi cùng chúng tôi không.

Sau khi ngắt máy, Dương Dương rầu rĩ nói với tôi " Cô ấy nói không đi được, cũng không muốn "khởi nghĩa" nữa, quần áo mua về lần trước bị chồng cô ấy cắt nát cả rồi, hỏi cô ấy từng tuổi này còn định mặc cho ai xem"

Tôi ngạc nhiên " Quá đáng tới mức ấy cơ à ?"

Dương Dương nói thảm thía "Làm nữ nô lâu rồi, người ta đã sớm coi mình là nữ nô, giờ tự nhiên đòi làm nữ hoàng, ai chịu chứ ? Nhưng nếu muốn làm nữ hoàng thật thì cũng không ai ngăn nổi. Phụ nữ ấy mà! Địa vị ra sao là ở mình cả thôi"

Bởi vậy, một cô gái thông minh xác lập địa vị rõ ràng cho mình từ đầu, nếu không sau này rất khó thay đổi. Chúng ta không cần làm nữ hoàng, nhưng cũng đừng làm nữ nô, thỉnh thoảng chịu khổ một chút cũng không sao, nhưng không thể chịu khổ cả đời được, đúng không ? Chúng ta chỉ cần làm một cô gái nhỏ được yêu thương là đủ rồi"

- Hết chap 14-

Hãy yêu bản thân mình

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 15 : Rồi Chúng Ta Sẽ Sống Với Cuộc Đời Tương Xứng Với Năng Lực Của Mình

Cô bạn Gia Giai của tôi từng có một cuộc tình còn lãng mạn hơn cả tiểu thuyết ngôn tình.

Đối phương là đại công tử của một tập đoàn nổi tiếng, tuy giàu có nhưng không hề nông nổi, đến Gia Giai cũng tự cho mình rằng đúng là "chó ngáp phải ruồi."

Câu chuyện của hai người cũng lãng mạn, ngày đó Gia Giai thực tập ở một khách sạn, lúc đó khách hàng ra về mới phát hiện trên ghế có một tập tài liệu. Theo quy định của khách sạn, cô ấy chỉ cần giữ nó cẩn thận, đợi khách hàng tới lấy là được, nhưng Gia Giai lo người ta cần gấp, bèn mang đến địa chỉ ghi trên văn kiện. Lúc đó người đón tiếp Gia Giai là một thư kí, khi Gia Giai trả văn kiện xong đang định đi ra về thì đối phương bỗng gọi cô lại, nói rằng Tổng giám đốc Lý muốn gặp cô ấy.

Thế là nhờ một lần làm việc tốt, Gia Giai có được một bạn trai trong mơ.

Lý công tử rất tốt với Gia Giai, gần như thỏa mãn mọi giấc mộng của một thiếu nữ về tình yêu. Nhưng mấy tháng sau, cô ấy nghiêm túc nói rằng cô ấy muốn chia tay. Tôi còn chưa nói gì thì Dương Dương đang ngồi sơn móng tay đã phát hoảng, đưa tay sờ trán Gia Giai, muốn thử xem cô ấy có bị sốt hay không.

Trong mấy tháng này, Lý công tử đối tốt với Gia Giai thế nào chúng tôi đều biết cả, dùn là nhân phẩm hay lễ nghi, Lý công tử đều cực kỳ xuất chúng.

Gia Giai cúi đầu nói " Tớ không xứng với anh ấy

Đương Đương nói với giọng kiên quyết " Xứng hay không cũng đã yêu mấy tháng rồi, chỉ cần anh ấy đừng thấy cậu không xứng với anh ấy là được"

Gia Giai vội vàng giải thích vấn đề không phải ở Lý công tử.

Ban đầu, Gia Gia thấy mình như đang mơ, hạnh phúc không thể tả nổi. Mỗi ngày cô lại gặp một chân trời mới, hưởng thụ mọi thứ chưa từng mơ tới. Nhưng rồi cô lại thấy mình tựa như một con chim nhỏ rụt rè. Khi mặc trên người bộ lễ phục xa xỉ mà Lý công tử mua tặng, xuất hiện trong dạ tiệc với dáng vẻ lộng lẫy, cô ấy cũng từng say mê, cũng từng thầm nhắc nhở bản thân " nhất định phải nắm chắc cuộc sống như vậy". Nhưng chẳng mấy chốc Gia Giai đã thấy mình không chịu nổi, khi người khác vui vẻ nâng ly, cô thấy mình không thể hòa hợp với họ, bối rối bất chước họ, chỉ cần người ta liếc mình thôi, cô cũng cảm thấy như họ đang cười nhạo mình. Khi người ta trò chuyện với nhau về rượu đỏ Pháp, về thời trang châu Âu, Gia Giai thấy mình không thể nói một câu.

Lý công tử hi vọng Gia Giai có thể hòa hợp vào thế giới của anh ấy, Gia Gia cũng muốn làm anh vui lòng, nhưng hai người sống ở trong hai thế giới khác biệt đã hai mươi năm, dù trước khi dự tiệc Gia Giai cũng học bù rồi, nhưng thi thoảng vẫn làm trò cười cho người khác. Sau đó, mỗi lần dự tiệc như vậy, Gia Giai cũng chỉ mong tất cả mau kết thúc.

Lý công tử cũng rất quan tâm Gia Giai còn mời thầy dạy cô ấy, tiếng Pháp, tiếng Anh, lễ nghi, âm nhạc.... Thấy anh ấy hết lòng hết dạ như vậy, Gia Giai cũng chăm chỉ học, nhưng cô ấy ngày càng không vui, nghĩ cả đời đều phải gò bó như vậy, cô ấy thấy vô cùng sợ hãi.

Sự khác biệt giữa Gia Giai và Lý công tử cũng dần lộ ra, Gia Giai thích ăn hàng quán ven đường, còn Lý công tử lại nghĩ rằng những thức ấy vừa mất vệ sinh vừa không an toàn, làm sao nuốt nổi ? Thỉnh thoảng anh ấy cũng gắng gượng đưa Gia Giai đi ăn, nhưng không bao giờ động vào những thứ đó cũng thường nhắc Gia Giai sau này không nên tới những chỗ như vậy. Trong khoảng khắc đó, Gia Giai bỗng nhận ra hai người quả thực ở hai thế giới khác nhau, cô ấy không đủ sức để hòa mình vào thế giới của anh ấy, cũng không đủ sức để anh ấy bước vào thế giới của mình, nếu cố chấp leo lên cuộc sống của anh ấy thì cũng không có kết cuộc tốt đẹp.

Sau khi chia tay, Lý công tử từng tìm tới Gia Giai nhưng cô ấy không chịu gặp. Tôi hỏi cô ấy "Không lưu luyến sao ?"

Gia Giai nhìn bụi hoa dâm bụt ngoài cửa sổ, vẻ mặt nuối tiếc mà mơ màng "Lưu luyến, lưu luyến lắm chứ, nhưng tớ biết tớ không xứng với người đàn ông như vậy, ngoài buông tay thì tớ đâu còn lựa chọn nào khác, nếu không tất cả sẽ trở thành bi kịch cho cả hai"

Đúng vậy, Gia Giai chỉ có bằng đại học, tiếng Anh bập bõm chứ đừng nói là tiếng Pháp, tiếng Đức. Cho tới bây giờ, cô ấy còn chưa phân biệt được hai bản nhạc của A Comme Amour và Mariage D'Amour. Với cô ấy thì trứng cá muối và nấm cựa truffle là những món khó ăn nhất. Lý công tử đã quen với cuộc sống ấy, nhưng Gia Giai cảm thấy nó quá khổ sở.

Tôi rất khâm phục sự tinh táo ấy nhưng cũng nuối tiếc " Cậu thấy cậu không thể theo kịp cuộc sống của anh ấy, nhưng anh ấy đã sẵn sàng chiều theo cuộc sống của cậu"

Gia Giai cười khổ " Không ích gì đâu, tớ cũng chấp nhận sống theo cuộc sống của anh ấy, nhưng tớ không làm được, anh ấy cũng không thể làm được, huống chi anh ấy đã vốn sống như vậy, sao tớ có thể ích kỉ kéo anh ấy xuống bằng tớ cơ chứ ?"

Gia Giai vừa ôm tôi vừa khóc nức nở, từ đó cô ấy dành chôn sâu tình cảm này vào lòng. Một năm sau, cô ấy quen được một bạn trai bình thường, sống những ngày đơn giản, mà bình thường nhiều người nuối tiếc thay cho Gia Giai, nhưng Gia Giai nghĩ người đàn ông như vậy mới phù hợp với mình.

Mấy năm sau, lại tới mùa hoa dâu bụi nở, Gia Giai mới lại nhắc đến chuyện tình năm xưa, cô ấy nói " Tuy thỉnh thoảng thích một bộ quần áo rồi chợt nhận ra mình không đủ tiền mua, tớ sẽ nhớ lại khoảng thời gian ấy, nhưng tớ phải thừa nhận rằng dù có nỗ lực tớ mấy tớ cũng không thể vươn tới một cuộc sống như vậy. Có lẽ người khác sẽ nghĩ tớ không đủ cố gắng, nhưng tớ biết, không phải ai cũng có tài năng siêu việt, năng lực của tớ có hạn, tớ chỉ có thể sống một cuộc đời tương xứng với năng lực của mình. Dù có mơ mộng hảo huyền thì sớm muộn gì tớ cũng bị ném về thực tại mà thôi"

Từ bỏ một người bạn trai như Lý công tử, rất nhiều người đều thầm cảm thấy Gia Giai thật ngu ngốc, nhưng giờ phút này tôi cảm thấy Gia Giai thông minh hơn tất cả chúng tôi. Cô ấy có thể坦然 đối mặt với khuyết điểm của bản thân, thừa nhận mình không đủ điều kiện để xứng đôi với duyên phận trời cao ban tặng, cô ấy

chấp nhận hạ thấp tiêu chuẩn xuống trình độ mà mình có thể nắm bắt được, điều đó vừa quyết đoán vừa thông tuệ.

Thế gian này có quá nhiều người- kể cả tôi- quá ảo tưởng về bản thân, nếu đứng ở vị trí của Gia Gia, liệu tôi có dũng khí để từ chối một cuộc sống không tương xứng với mình hay không ? Tôi nghĩ chưa chắc mình đã nhìn xa trông rộng như vậy, ít nhất thì ở những năm hau mươi mấy tuổi, tôi không thể, rất có khả năng tôi sẽ không muốn buông tay, mà dốc sức lực để thử một lần.

Phần lớn nỗi đau trong đời đều đến từ việc mộng tưởng không tương xứng với năng lực. Hầu hết mọi sự chế giễu cũng bắt nguồn từ nguyện vọng không tương xứng với khả năng. Nhiều cô gái than thở với tôi, cô ấy muốn lấy một người đàn ông thế này thế kia, nhưng mọi người lại khuyên cô ấy nên nhìn thẳng vào thực tế, kể cả cha mẹ cô ấy cũng nghĩ cô ấy đang hoang tưởng, nhưng muốn lấy một người đàn ông xuất chúng thì có gì là sai?

Tôi nghĩ, nếu hôn nay Phạm Băng Băng nói cô ấy muốn lấy một người xuất sắc, thì người khác không những không chế giễu mà còn hâm mộ người đàn ông mà cô ấy muốn lấy! Nói thẳng ra là, vấn đề chỉ nằm ở việc năng lực có tương xứng với nguyện vọng hay không. Nếu tương xứng thì đó là vấn đề lựa chọn, nếu không tương xứng vậy đó là vấn đề về sự ảo tưởng.

Bởi thế, mỗi khi có người hỏi tôi chuyện này, tôi luôn trả lời như sau "Dù bạn muốn sống thế nào thì đó cũng là nguyện vọng của bạn, nhưng khi bạn có nguyện vọng, nguyện vọng cũng sẽ đề ra yêu cầu với bạn, bạn có thể tỉnh táo phân tích xem, chính mình có đủ năng lực để phù hợp với các yêu cầu đó không, sau đó bạn sẽ nhận được đáp án."

Trong cuộc sống của tôi, tôi cũng rất nhiều nguyện vọng, thậm chí có nguyện vọng giống như một giấc mộng hảo huyền. Ví dụ như ngày bé tôi muốn đóng vai nữ hiệp hành tẩu giang hồ cuối cùng quy ẩn nơi rừng núi với người mình yêu. Nhưng tôi biết, đấy chỉ là ảo tưởng mà thôi, tôi vừa không có nhan sắc xinh đẹp khó quên lại vừa không có diễn xuất xuất chúng, chỉ có thể đứng ngoài màn ảnh mà ngắm người ta thôi.

Từng có một cô bé khá ưa nhìn than thở với tôi " Những người không xinh đẹp bằng em lại lấy được chồng tốt hơn em, mà tới giờ em vẫn không tìm được ai làm em hài lòng quá đáng hơn là thu nhập của họ cũng cao hơn em, ông trời thật không công bằng"

Vốn liếng của một người không chỉ là nhan sắc, mà còn nằm ở rất nhiều phương diện khác, nếu chỉ nhìn thấy ưu điểm của chính mình, mà không nhìn thấy sở trường của người khác thì thật là đáng thương.

Mẹ tôi có một bà bạn gần sáu mươi tuổi rồi, bà ấy chán ghét chồng mình gần như cả cuộc đời. Hóa ra thời trẻ bọn họ cùng sống ở một thị trấn, ban đầu họ đều giống nhau, nhưng sau thập niên 80, sự cân bằng này bị phá vỡ, có người xuống biển kinh doanh kiếm được rất nhiều tiền, có người nhận thầu công trường rồi cũng trở nên giàu có. Thấy các bà chị ai nấy đều phát lên, bà ấy vô cùng bức bối, luôn cho rằng mình lấy lầm người.

Nhưng tôi biết, bà ấy không lấy nhầm người đâu, bởi dù bà ấy lấy bà nhiêu chồng, thì cuộc sống của bà ấy cũng chẳng khác hiện tại là bao. Bà ấy thấy chị em phát lên nhưng không nhận ra khi chồng người ta thấy bại, người ta ở bên cạnh an ủi chồng, cùng chồng vượt qua khó khăn, còn bà ấy thì suốt ngày sỉ nhục chửi rủa chồng

mình. Bà ấy đòi hỏi như các chị em, nhưng không làm được như các chị em.

Thừa nhận bản thân thua kém là một việc vô cùng khó khăn. Ai cũng muốn cuộc sống của mình thoải mái sung sướng không ai thích khổ sở vất vả. Nhưng có một phương pháp dễ áp dụng, ấy là ánh chừng nào năng lực bản thân có đủ để đạt được nguyện vọng của mình hay không. Khi phát hiện ra năng lực không tương xứng với nguyện vọng, có thể tỉnh táo khách quan mà ý thức được bản ngã- đó là đẳng cấp mới của trí tuệ.

Mỗi chúng ta cuối cùng sẽ sống một cuộc đời tương xứng với năng lực của mình.

- Hết chap 15-

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 16: Bạn Thân Yêu Ơi, Bạn Không Thể Chiếm Mọi Thứ Tốt Nhất Trên Đời.

Trong buổi họp mặt bạn bè, mọi người vui vẻ trò chuyện, chỉ có N rầu rĩ ngồi một mình, mọi người bèn ân cần hỏi cô ấy gặp vấn đề gì.

N nói, công ty của cô ấy đang thành lập một bộ phận mới, lãnh đạo có ý định chuyển cô ấy tới phụ trách, họ đã đề xuất cô ấy rồi, bộ phận mới được thành lập để bắt kịp xu hướng thương mại điện tử, tương lai khá khả quan, hơn nữa lương cũng được tăng lên khá nhiều.

Sau khi N kể xong, tôi thấy đây là một cơ hội hiếm có, nếu làm tốt có thể mở ra một chân trời mới ở công ty, chắc chắn trong hai năm tới cô ấy sẽ được thăng chức thành giám đốc bộ phận. Quan trọng hơn là N từng nói với tôi không chỉ một lần rằng cô ấy rất muốn có cơ hội để phát triển sự nghiệp.

Ai cũng tỏ vẻ khó hiểu, vì cơ hội tốt như thế đương nhiên không thể để vuột mất rồi!

N bần khoản nói với chúng tôi về nỗi lo âu của mình. Bộ phận mới đúng là có sức hút, nhưng vì mới thành lập có rất nhiều nghiệp vụ cần mở rộng, lãnh đạo nói rõ vị trí mới yêu cầu phải đi công tác thường xuyên, nên muốn N suy nghĩ thật kĩ rồi đưa ra câu trả lời chắc chắn.

N muốn nắm chắc trong tay cơ hội này, nhưng lại sợ thường xuyên đi công tác sẽ rất mệt mỏi, bèn về nhà hỏi ý kiến gia đình. Nhưng cô không nhận được sự ủng hộ, chồng cô ấy sợ cô ấy thường xuyên đi công tác thì không thể chăm lo cho gia đình, con họ mới học tiểu học thôi, đang ở thời kì rất quan trọng. Còn con cô ấy càng phản đối mạnh mẽ hơn. Nó không muốn mẹ thường xuyên vắng nhà, bởi như vậy thì không có ai tắm rửa và kiểm tra bài tập cho nó. Nhung năm ngoái vì muốn cho con được học ở ngôi trường tốt nhất, nên vợ chồng đã dốc toàn bộ vốn liếng để mua một ngôi nhà gần trường học (*) tới nay vẫn còn nợ rất nhiều tiền. Nếu chuyển tới bộ phận mới thì có thể giảm gánh nặng sinh hoạt, mỗi lựa chọn đều có mặt lợi và hại, bởi vậy N mới không biết nên lựa chọn thế nào.

"Vậy cậu cứ nghĩ kĩ đi!" Người trưởng thành biết nên dừng lại ở đâu, biết cách kiềm chế, biết rằng không nên tham dự vào lựa chọn của người khác, dù trong lòng có rất nhiều đề nghị nhưng chúng tôi lựa chọn im lặng.

N đưa mắt nhìn tôi, tôi chỉ nói " Hãy tôn trọng lựa chọn của cậu, dù cậu lựa chọn thế nào tớ cũng ủng hộ cậu"

Chuyện này làm tôi rất khó xử, nếu tôi đề nghị N chọn chuyển bộ phận, chắc chắn sẽ đối đầu với chồng và con cô ấy, ngộ nhỡ gia đình cô ấy xảy ra vấn đề thì chúng tôi không thể làm bạn được nữa, còn nếu tôi đề nghị N tiếp tục sống như hiện tại, vậy tôi không thể giúp cô ấy giảm bớt gánh nặng sinh hoạt, càng không thể vỗ về tâm trạng đang xao động của cô ấy. Vì vậy tôi quyết định im lặng.

Xã hội ngày nay yêu cầu cao về phụ nữ hơn bất kì thời đại nào. Ở cổ đại, một cô gái chỉ cần chăm chồng chăm con, lo việc nhà là đã hoàn thành bổn phận của mình. Nhưng thời hiện đại thì như vậy

chưa đủ, phụ nữ vừa phải chăm chồng chăm con, lo việc nhà vừa phải gánh vác trách nhiệm xây dựng gia đình, không hoàn thành tốt việc nào cũng bị chỉ trích.

Bởi vậy tôi hiểu tại sao N lại băn khoăn, nhưng là một người trưởng thành, trước tiên chúng ta phải biết lựa chọn, thế gian này không có chuyện gì vẹn cả đôi đường, nếu có được thì ắt phải trả giá và hi sinh. Nếu chọn phát triển sự nghiệp ắt phải đối mặt với nỗi lo gia đình. Xã hội không mấy khoan dung với nữ cường nhân. Dù một phụ nữ có sự nghiệp thành công tới đâu, song nếu không chăm lo gia đình thì cha mẹ chồng, chồng, con, thậm chí những người không liên quan đến cô ấy- đều sẽ chỉ trích cô ấy không làm tròn trách nhiệm, thậm chí dù sự nghiệp của cô ấy có thành tựu rực rỡ, nhưng nếu cô ấy có hôn nhân thất bại thì thành công của cô ấy không còn giá trị gì nữa, cô ắt sẽ phải gánh chịu sự chỉ trích từ cả đàn ông và phụ nữ.

Còn nếu phụ nữ lựa chọn một dạ chăm sóc cho gia đình, cũng sẽ gặp rất nhiều rủi ro. Ngoài việc sau này có thể không có tiếng nói chung với chồng, dẫn đến gia đình rạn nứt, thì cô ấy có khó thể thích nghi với xã hội và không còn năng lực mưu sinh, đó là vấn đề lớn cần suy ngẫm. Rất nhiều phụ nữ vì gia đình mà nghỉ việc, hoặc chuyển tới những chức vụ nhàn nhã hơn. Họ giải quyết mọi chuyện trong nhà đâu ra đó, nhưng thường không được tôn trọng, bởi trong mắt người khác đó là một công việc tẻ nhạt, chồng không nhận ra cô ấy đã vất vả thế nào, còn con cái thì chê cô ấy lắm lời. Đôi lúc cô ấy cũng sẽ hối hận, vì ngày xưa lại từ bỏ một cơ hội tốt như vậy chứ?

Nhưng bạn thân yêu ơi, dù xã hội này có bất công tới đâu, có đối xử vô lý với phụ nữ tới đâu thì chúng ta vẫn phải chọn một hướng đi

cho cuộc sống phải không ? Khi trở ngại ập tới thì mọi băn khoăn lo lắng đều không có ích gì, chúng ta buộc phải nhìn thẳng vào vấn đề và cố gắng đưa ra cách giải quyết phù hợp.

Giống như N, nếu cô ấy chọn chuyển bộ phận, cô ấy có thể vừa làm tốt công việc vừa cố gắng trao đổi với chồng và con để họ hiểu và giúp đỡ cô ấy. Nếu cô ấy đã làm mọi điều mà họ vẫn không thể thông cảm chi sự lựa chọn này, vậy cô ấy nên chấp nhận kết quả đó, hoặc là từ bỏ cơ hội. Nhưng nếu chọn không chuyển bộ phận, vậy cô ấy sẽ phải tiếp tục gánh chịu áp lực từ việc trả nợ tiền nhà, dù tạm thời chồng con đều hài lòng cô ấy, nhưng cô ấy vẫn sẽ phải đối mặt với những nỗi lo chực chờ trong tương lai và nội tâm xao động của mình. Lựa chọn nào của cô có mặt lợi và mặt hại, rất nhiều người thầm cảm thán : Sao không gộp hai lựa chọn thành một ? Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, thế gian kiếm đâu ra chuyện vẹn cả đôi đường như thế, chúng ta phải liên tục gánh vác, liên tục trưởng thành, trong quá trình này chúng ta sẽ đánh mất, sẽ phải bỏ lại rất nhiều thứ, đó là con đường mà mọi người trưởng thành đều phải đi qua.

Có lẽ sẽ có phụ nữ cân bằng được hai yếu tố gia đình và sự nghiệp, nhưng đâu ai biết cô ấy phải nỗ lực hơn người khác bao nhiêu lần ?

Hai ngày trước, có một người tớ gặp tôi bàn về việc hợp tác. Cô ấy là dân văn phòng, thấy tôi kinh doanh ngọc bích rất phát đạt nên cô ấy cũng muốn thử, nhưng vì yêu cầu kiến thức chuyên nghiệp và trình độ kiểm nghiệm ngọc bích quá cao nên không thể tự đi chọn hàng được. Phương án hợp tác của cô ấy như sau: Cô ấy lấy hàng từ chỗ chúng tôi, mang về tiêu thụ, nếu bán được thì cô ấy sẽ chia thêm một tỷ lợi nhuận nhất định cho tôi, dựa trên số vốn trước đó.

Còn nếu không bán được, cô ấy sẽ đổi một số hàng khác để mang về tiêu thụ tiếp.

Tôi từ chối đề nghị này một cách uyển chuyển nhưng rất kiên quyết. Thấy cô ấy tỏ ra khó tin " Cậu có thêm một người bám hàng giúp, có tổn thất gì đâu?"

Tôi mỉm cười cũng không nói cho cô ấy biết, bởi vì cô ấy lấy đi một số hàng hóa, nên tôi sẽ phải tốn thêm cả triệu tệ để có hàng bán bán cũng không nói với cô ấy rằng làm vậy thì tôi chẳng cần hợp tác với cô ấy, tôi thà tuyển một nhân viên sale còn hơn.

Nhưng lí do thực sự khiến tôi từ chối đề nghị là bởi tôi viết, một người chỉ muốn hưởng lợi mà không đối mặt với nguy hiểm thì nhất định không phải đối tác tốt, còn tôi không phải thánh nhân mà đi gánh chịu nguy hiểm thay người khác. Bên cạnh đó, trong tình huống nguy hiểm, sự nỗ lực và nhiệt huyết của một người chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Thực ra trong xã hội này rất công bằng, bạn muốn thành tựu lớn bao nhiêu, bạn phải đối mặt với nguy hiểm và áp lực lớn nhường nào, bạn sẽ nhận được thành tựu lớn nhường ấy. Trên đời này không có "con cưng" Thượng đế, bạn không thể chiếm hết mọi thứ tốt về mình được đâu.

-Hết chap 16-

Mọi người an lành

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 17 : Thứ Mà Bạn Cho Là " Lương Thiện"

Tiêu đề : Thứ mà bạn cho là "lương thiện" thực ra là sự " độc ác" kinh khủng nhất

Hôm qua, khi mẹ tôi gọi điện cho tôi, bà có kể một chuyện. Ở gần nhà bà có xảy ra một vụ giết người, nạn nhân là một người phụ nữ gần sáu mươi tuổi, bị hung thủ quăng xác xuống sông. Một người đi câu phát hiện ra vội báo cảnh sát. Ở vùng quê nhỏ xuất hiện một chuyện như vậy thực sự gây chấn động, danh tính nạn nhân mau chóng được tra xét, khi còn sống nạn nhân là công nhân vệ sinh, mấy năm trước chồng qua đời do tai nạn, chỉ có một cậu con trai duy nhất đã lập gia đình và sinh hai con. Lúc còn sống nạn nhân rất tốt bụng và hiền hòa, chưa từng gây gỗ mâu thuẫn với ai, chăm chỉ làm lụng, thu nhập hàng tháng không cao nhưng sống rất tiết kiệm và yên phận, thỉnh thoảng cũng gửi tiền giúp đỡ gia đình con trai. Một người phụ nữ khắc khổ là thế, chẳng ganh đua với đời, rốt cuộc ai đã giết bà ấy ? Là vì báo thù hay giết nhầm ?

Cảnh sát địa phương lập tức triển khai việc điều tra, anh trai nạn nhân nói em gái mình sống rất đơn giản, chắc chắn không gây thù với ai, con trai duy nhất cũng nói khoảng mấy ngày không gặp mẹ, ngờ đâu mẹ đã bị người ta sát hại.

Vụ án mau chóng được đưa ra ánh sáng, kết quả khiến nhiều người kinh hạ, qua chứng cứ của cảnh sát, hung thủ là con trai duy

nhất của nạn nhân, hệ thống camera theo dõi đã quay lại toàn bộ quá trình hấn ta quăng xác mẹ mình xuống sông.

Chứng cứ rành rành trước mắt nên hung thủ không thể chối cãi. Người ta không khỏi thắc mắc rốt cuộc là vì sao hung thủ lại ra tay sát hại người mẹ ruột thịt của hấn?

Bí ẩn mau chóng bị vạch trần, người mẹ này chỉ có một cậu con trai, tuy thu nhập của bà ấy không nhiều nhưng luôn sống kham khổ tiết kiệm để gửi tiền trợ cấp chi con quanh năm. Cách đây không lâu, cậu ra đòi bà ấy bảy ngàn tệ, bà ấy không có tiền như vậy, nên đành vay mượn họ hàng đồng nghiệp để cho con trai. Mấy bữa trước, cậu ta lại đòi bà ấy tám ngàn tệ, lần nay bà không đáp ứng yêu cầu của hấn ta nữa. Thế là trong cơn nóng giận, hấn đã đâm mẹ mình mấy nhát dao, rồi quăng xác xuống sông, sau đó tiếp tục sống một cách thản nhiên, hoàn toàn không có điểm gì bất thường.

Sau khi vụ án bị vạch trần, cả vùng quê nhỏ đều mắng chửi đứa con này là đồ cặn tàu ráo máng, vô lương tâm, không bằng súc vật, nên bị bằm ra hàng trăm mảnh. Mẹ tôi cũng nói qua điện thoại với tôi "Đúng là đồ vô nhân tính, đến mẹ ruột của nó mà nó còn giết được, trời không tha cho nó đâu"

Tôi rất thương cảm với người mẹ đã khuất, cũng cực kì căm ghét đứa con trai đã sát hại mẹ mình. Nhưng trước hết bất kì sự việc nào, chúng ta đều nên xem xét từ nhiều góc độ. Xung quanh chúng ta có rất nhiều người như thế. Họ sống rất lương thiện, sống cần kiệm cả đời, chưa bao giờ làm việc trái lương tâm, khi được người khác xin giúp đỡ họ sẽ dốc hết sức lực ra để hỗ trợ, vì con cái mà chấp nhận hi sinh cuộc đời của mình. Dù hành vi của con họ cực kì quá đáng, khiến họ thương tâm hết lần này đến lần khác, nhưng khi

con cái đưa ra yêu cầu, cho dù là vượt quá năng lực của họ, họ cũng sẽ cố gắng hết sức để làm chúng hài lòng. Khi có người nhắc họ không nên làm vậy, họ sẽ trả lời với hình tượng một người mẹ thương con hết mực " Dù sao cũng là máu mủ ruột rà! Không thể khoanh tay đứng nhìn được"

Xung quanh chúng ta có rất nhiều người như sau : Năng lực của họ rất khá, là trụ cột gia đình, thường được mọi người trong nhà ỷ lại, đôi lúc họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều yêu cầu rất quá đáng, thực lòng bọn họ cũng rất căm ghét chúng vì tình thân, vì danh tiếng, vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, họ vẫn sẽ chấp nhận các yêu cầu ấy. Nhìn những người thân ngày càng vô dụng và ỷ lại mình, họ sẽ cảm thấy rất ngột ngạt.

Trong mắt nhiều người, bọn họ hiền lành, trọng tình trọng nghĩa, nhưng thực lòng thì chính những người này đã tạo nên vô số kẻ ăn cháo đá bát.

Ví dụ như người mẹ đã khuất kia, bà ấy yêu con trai vô cùng, dù yêu cầu của con bà ấy có quá đáng tới đâu, nhưng chỉ cần hấn muốn, chỉ cần bà ấy có, bà ấy sẽ không bao giờ từ chối. Trong mắt đứa con trai, mẹ hấn chưa bao giờ từ chối hấn, hấn đòi hỏi quen rồi, cũng quen với việc mẹ hấn luôn yêu thương hấn, nhưng bà ấy không dạy cho hấn cũng phải đi, cũng phải yêu thương cha mẹ mình. Bà ấy đã dùng tình mẹ và sự lương thiện để đẩy chính mình vào chỗ chết. Xét về góc độ này, người mẹ ấy cũng có một phần trách nhiệm.

Cuối năm ngoái, họ ngoại tôi đã xảy ra một chuyện lớn, anh họ gần bốn mươi tuổi của tôi đã vay nặng lãi phải bỏ trốn. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, vừa mắng anh ta vừa tìm cách giải quyết sự việc. Tôi lại chẳng ngạc nhiên chút nào, đây là một chuyện sớm

muộn. Từ sáu, bảy năm trước anh ta đã nợ vài chục ngàn tệ, cha mẹ và người thân trả giúp anh ta hết lần này đến lần khác. Mấy năm qua, anh ta lần lượt bán sạch của cải trong nhà, bởi vậy lần này cha mẹ anh ta cũng không trả hộ anh ta được nữa.

Vài ngày sau, cậu tôi tới gặp mẹ tôi, hi vọng bà ấy có thể ra tay giúp cháu mình. Thực ra cậu biết mẹ tôi nào có khả năng ấy, cậu chỉ mong mẹ tôi nói với chúng tôi mà thôi. Nhìn mái tóc hoa tâm và hai mắt đỏ ửng của cậu, tôi cũng rất đau lòng, nhưng tôi thấy kết quả này là do họ dung túng mà nên.

Tôi luôn cho rằng, nếu bọn họ giữ vững nguyên tắc ở lần đầu tiên thì sự việc sẽ không thành ra thế này. Cậu ghen ngào nói "Biết làm sao bây giờ ? Không lẽ nhìn nó chết ư? Dù sao cũng là con trai của mình"

Câu này rất có lý, cha mẹ thì sao có thể bỏ mặc con mình chịu khổ ! Nhưng người tỉnh táo đều hiểu rằng : Nếu mặc kệ thì anh họ cũng chẳng chết đâu, nhưng nếu tiếp tục giúp anh ta thì sẽ khiến anh ta đi vào chỗ chết.

Tối hôm đó, mẹ tôi bèn nói với chúng tôi suy nghĩ của ấy, mong chúng tôi có thể giúp đỡ cậu, nhưng từ chối ngay. Mẹ tôi giận lắm, bà cho rằng tôi không trân trọng tình thân, thấy chết không cứu, bà giận tôi rất nhiều ngày.

Sau đó, mẹ tôi vô tình biết được tôi và chồng tôi đang giúp các em nhỏ vùng cao đi học, bà nghi hoặc hỏi tôi " Rốt cuộc con là người vô tình hay là có tình sao con có thể giúp đỡ những đứa trẻ mà con chưa gặp bao giờ, nhưng lại không chịu giúp anh họ ruột thịt của con ?"

Tôi không giải thích, vì trong lòng mẹ tôi thì tình thân quan trọng hơn đạo đức đúng sai, cả dòng họ của mẹ tôi đều theo quan niệm này.

Chồng tôi hỏi tôi, nếu anh họ tôi không nợ mấy triệu tệ nà nợ mấy vạn tệ, liệu tôi có giúp hay không.

Bởi thế, tôi nghĩ tới một vấn đề khác, thái độ của rất nhiều người với một sự việc không phải vì bản chất đúng sai của nó, mà là vì mức độ lớn nhỏ của sự việc, nếu chuyện nhỏ thì mấy câu là ổn rồi. Nhưng rồi sẽ có một ngày, chuyện nhỏ hóa lớn, mà kẻ gây ra chuyện lại chính là những người "lương thiện" kia.

Tôi từng học tâm lí học một thời gian, có thể diễn giải được nguyên nhân sâu sắc đằng sau sự "lương thiện" này. Nhìn từ bên ngoài, một con người tinh táo nhận rõ thị phi đúng sai thường phải chịu sự hiểu lầm và chỉ trích của người khác, nhưng làm một người "lương thiện" thì không phải đối mặt với điều đó. Dù một số người có đặt ra nghi vấn với hành vi "lương thiện" thì cũng có một nhóm người khác biện hộ cho nó. Thực lòng mà nói thì một người sống có nguyên tắc sẽ thường xuyên bị nội tâm giày vò, người không đủ mạnh mẽ sẽ rất dễ thỏa hiệp. Nếu nói bạn chọn làm một người "lương thiện", thì chi bằng nói bạn đang thua chính mình.

Có người từng nói : Những thứ ác độc nhất thế gian thường hoành hành trên danh nghĩa của sự lương thiện.

Khi sự lương thiện đánh mất nguyên tắc, có lẽ nó còn tàn độc hơn cả cái ác thuần túy. Đáng sợ ở chỗ nó mang vỏ bọc lương thiện, dễ dàng nhận được sự thông cảm và bao dung từ nhiều người khác, sau đó khiến quan niệm này nhân rộng. Với những cái ác hiển hiện như đưa con trai nọ, mọi người đều ghê tởm hành vi

của hắn, không ai cổ vũ hành vi này cả, bởi vậy không sự ác độc của hắn sẽ không lan ra, còn người mẹ kia- dù trong chuyện này bà có trách nhiệm rất lớn, nhưng hầu hết mọi người đều không nỗ lực truy cứu trách nhiệm của bà ấy, thậm chí còn cảm khái một câu :
Thương thay lòng cha mẹ !

Sự lương thiện bất nguyên tắc chính là cái ác to lớn nhất thế gian, nó nguy hại ở chỗ làm xáo trộn khả năng phán đoán của chúng ta, thậm chí còn mất đi lý trí. Cái ác hiển hiện rất dễ nhận ra, nhưng sự lương thiện "rẻ tiền" này lại khiến cho người ta cảm thấy ngọt ngào, tiến thoái lưỡng nan. Từng có một đám buôn người bị bắt, nhúng vãi có người thương hại chúng " Cũng vì miếng cơm manh áo mà thôi, không ai muốn làm chuyện như vậy chứ ?"

Thế gian này luôn có vô vàn người lương thiện, nhưng lại thiếu người lý trí và giỏi kiềm chế. Khi sự lương thiện bất nguyên tắc hoành hành ngang ngược, nó sẽ trở thành cái ác độc địa nhất, bởi vì nó mượn danh nghĩa lương thiện để tạo nên vô số kẻ thủ ác.

- hết chap 17-

Nếu là bạn, bạn có chọn làm một người "lương thiện" kia không ?

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 18 : Không Có Cuộc Sống Của Ai Là Không Khổ Sở

Gần đây, có một cô bé 9x xinh xắn nói với tôi, cô ấy rất muốn chuyển việc, công viên hiện giờ là sale sản phẩm gia dụng, có những khách hàng gặp một chút là chửi mắng ầm ĩ, hơn nữa phải thường xuyên tăng ca, lương lại không cao, cô ấy cảm thấy không đáng.

Tôi hỏi cô bé muốn tìm một công việc như thế nào, cô ấy đáp "Tốt nhất là lương cao hơn, thời gian thoải mái hơn, công việc nhàn nhã hơn, quyền lực hơn, được tôn trọng hơn" Tôi cười trêu cô ấy "Để chị nghĩ xem công việc nào phù hợp với yêu cầu của em, chị thấy chức Tổng Giám Đốc công ty em đáp ứng khá tốt yêu cầu này đây"

Cô ấy phụng phịu "Chị Văn Tình xấu quá đi, chức Tổng giám đốc làm sao tới lượt của em chứ, mà Tổng giám đốc cũng chẳng dễ làm, em thấy nhiều lúc ông ấy bận họp tới cơm cũng không kịp ăn, khổ lắm chứ bộ "

Tôi nghĩ ai cũng khổ cả thôi, mỗi người khổ một kiểu trên thân thể, có người khổ tinh thần, nhưng không có cuộc sống của ai là không khổ sở.

Cô bé nọ nghi ngờ tôi "em thấy chị có khổ đâu, thời gian tự do, ngày ngày có cả đồng chây báo trước mặt, vừa tao nhả vừa nhiều tiền, rảnh thì viết văn. Hơn nữa chị còn có một ông chồng tốt,

thường xuyên đưa chị đi du lịch khắp thế giới, nếu em mà được như chị thì em hạnh phúc lắm"

Cô bé ấy nghĩ vậy cũng không có gì lạ, xung quanh tôi có rất nhiều bạn bè cảm thấy cuộc sống của tôi rất hoàn mỹ, có thể làm điều mình thích, không có nỗi lo tiền bạc nhưng họ không biết nó chỉ là bề nổi mà thôi. Mặt trái của cuộc sống này là gì ? Kinh doanh châu báu cần kiến thức chuyên môn rất cao, khi chọn hàng thì không ai có thể giúp được mình dù lạnh dù nóng tới đâu tôi cũng phải đích thân tới nguồn cung ứng để chọn hàng, một ngày chọn tốn bảy tám tiếng là điều quá bình thường. Lúc mới bắt đầu làm, có người cùng nghề hỏi tôi :Nghề làm ngọc cực kì vất vả chứ không sung sướng như người ta tưởng, cô có chịu nổi không ? Lúc đó tôi nghĩ bọn họ nói quá lên, nên luôn miệng đáp có. Sau đó tôi mới biết, bọn họ không những không nói quá mà thực tế công việc còn khổ hơn những gì họ nói cả trăm lần, rất nhiều lần tôi suýt bỏ cuộc. Những thứ mọi người nhìn thấy, chỉ là những viên ngọc đã được chế tác hoàn mỹ, còn tôi thì xuất hiện trước mặt họ với sườn xám, châu báu, bàn luận kinh doanh, ung dung kiếm tiền.

Người hâm mộ công việc viết văn của tôi còn nhiều hơn nữa, bởi vì có thể xuất bản cuốn sách thuộc về riêng mình là chuyện vinh dự biết bao, không chỉ có tiền nhuận bút mà còn có thể nổi tiếng, ngộ nhỡ sách có bán chạy, vậy thì tôi vừa có cả danh vừa có cả lợi điều này thực sự quá hấp dẫn. Những độc giả thường đọc sách của tôi sẽ dễ dàng nhận ra sách của tôi sẽ dễ dàng nhận ra, trước đây có một thời điểm một năm tôi viết được ba bốn cuốn sách, nhưng bây giờ mỗi năm chỉ viết một cuốn. Bởi vì viết văn cần tập trung vào màn hình máy tính trong thời gian dài, mắt vừa khô vừa đau, thị lực giảm sút, thường xuyên hoa mắt chóng mặt, nhất là eo, ngồi nhiều khiến eo tôi đau nhức. Thấy vậy, chồng tôi đành kiểm soát thời gian sáng

tác của tôi. Nhưng những lúc nhà xuất bản yêu cầu sửa bản thảo gấp tôi vẫn sẽ thức đêm sáng tác. Có thể nói, mọi vinh quang đều phải đánh đổi cả mồ hôi nước mắt.

Nghe tôi nói xong, cô bé nọ vẫn không đồng tình " Chị Văn Tình ơi, em nghe nói lúc mới tốt nghiệp chị từng làm ở những công ty lớn, vị trí công việc cũng tốt, em nào may được như chị"

May mắn ư ? Tôi tin rằng quả thật có một phần nhỏ do may mắn, lúc mới tốt nghiệp đại học, tôi không trải qua quá trình khổ nhọc hồ sơ khắp nơi mà trúng tuyển vào một cách thuận lợi.

Khi đó tôi cũng không thấy chuyện này có gì to tát, tới lúc quản lý nhân sự nói tôi mới biết.

"Em không biết à ? Có rất nhiều người ứng tuyển vị trí của em, sau mấy vòng phỏng vấn hãy còn những vài chục người, trúng tuyển là rất khó"

Có lần, Tổng giám Đốc trò chuyện với tôi, tôi hỏi ông ấy " Ngày trước vì sao chú lại tuyển cháu ạ ? Lúc đó vị trí này cần có kinh nghiệm, mà cháu không hề có" Tổng giám đốc cười ha hả, rồi cho tôi một lý do khiến người khác hoàn toàn tin phục " Ở vòng cuối cùng còn lại ba người, hai người kia đều có kinh nghiệm làm việc, đây là điểm yếu của cháu, nhưng cuối cùng chú vẫn chọn cháu, vì cháu tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng. Có lẽ cháu sẽ nghi Đại Học không thể hiện điều gì, nhưng ít nhất nó cũng chứng minh hai chuyện. Thứ nhất, năng lực học tập của cháu rất tốt, còn kinh nghiệm cháu chỉ cần làm việc vài năm là có. Thứ hai có thể thi đỗ trường đại học danh tiếng, chứng tỏ cháu học tập rất chăm chỉ. Cháu có thể hoàn thành một cách xuất sắc việc học của mình, chứng tỏ cháu biết thời điểm nào mình nên làm gì"

Ngày trước tôi từng oán trách chế độ thi cử, than vãn học hành cực khổ, nhưng giờ phút này, tôi thấy mọi khổ cực đều là xứng đáng, bởi nó khiến tương lai của tôi ngày càng rộng mở.

Những người thành đạt đều phải chịu vô vàn gian khổ trên con đường của họ, có danh nhân từng nói " Chịu khổ ít, thành tựu ít, chịu khổ nhiều, thành tựu nhiều, trước đây tôi thực sự thấy mọi thứ quá khổ sở, nhưng giờ quay đầu nhìn lại, tôi phải cảm ơn quãng thời gian ấy đã rèn giũa tôi"

Mấy hôm trước, khi tham gia họp mặt với bạn bè, mọi người trò chuyện về khoảng thời gian sau khi tốt nghiệp, có người ngày càng thấy cực khổ, nhưng có người làm ngày càng phát lên. Tôi ngầm quan sát, những người cực khổ trước đây sống rất an nhàn còn những người ngày càng phát lên thời kì đầu đều rất vất vả. Có người hỏi một cậu bạn tự khởi nghiệp " Khổ như vậy, có đáng không ?" Cậu đó đáp " Đáng chứ, khởi nghiệp vốn là chuyện vất vả, nếu khởi nghiệp dễ dàng thì ai làm chẳng được, ai cũng có thể thành công"

Một người bạn khác nói" Đời đúng là không công bằng, đám con nhà giàu con ông cháu cha suốt ngày chơi bời đàn đúm, sống xa hoa trụy lạc, có được những thứ tốt nhất trên thế gian nhưng chẳng cần phải nỗ lực gì hết"

Một thời gian sau, người bạn này nói với chúng tôi, bây giờ cậu ấy không ham mộ đám "con ông cháu cha" kia nữa, gần nhà cậu ấy xảy ra một bi kịch : Một cậu thiếu gia lái chiếc xe thể thao mà cha cậu mới mua cho, nửa đêm uống say, lao xe xuống sông mà chết.

Chồng tôi có quen một vị cao tăng, có lần chúng tôi tới thăm ông ấy, chồng tôi liền kể với tôi " Cô ấy là kiểu người nhàn cư vi bất

thiện, tiền con kiếm được đủ cho cô ấy sống vui vẻ thoải mái nhưng cô ấy cứ làm khổ chính mình, con thực sự không muốn cô ấy khổ cực như vậy"

Vị Đại Sư đó liền đáp " Thực ra thí chủ này có tuệ căn hơn con, cô ấy biết khổ trước sướng sau, đời ai cũng phải chịu một lượng khổ nhất định, giờ chịu khổ hết rồi thì sau này được hưởng phúc, nếu con thực sự yêu cô ấy thì đừng khiến cô ấy đánh mất phúc phận của mình"

Đại Sư ơi, con rất đồng tình với ngài, khổ cực ngày còn trẻ không tính là khổ cực, khổ cực ngày già mới tính là khổ cực

- Hết chap 18-

Mọi người thấy chỗ nào viết sai chính tả thì cmt báo cho Lâm để Lâm kịp thời sửa lại nhé.

Cảm ơn

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 19 : Chỉ Cần Bạn Dũng Khí Gánh Chịu Mọi Kết Quả

Ngô Đồng là một người bạn trên mạng của tôi, tôi rất khâm phục chị ấy, lúc tôi bày tỏ lòng ngưỡng mộ, chị ấy ngạc nhiên nói "Em đùa chị đấy à, trong mắt người khác chị gặp cảnh chồng ngoại tình, nhưng còn yếu đuối mà chọn hàn gắn hôn nhân, đâu có gì đáng để em khâm phục"

Tôi nghe kể về chuyện Ngô Đồng vào thời điểm viết cuốn "Hôn nhân nhà giàu", khi ấy chị ấy nhắn với tôi, muốn kể cho tôi nghe chuyện của chị và lắng nghe cảm nghĩ của tôi về nó.

Thực ra câu chuyện của Ngô Đồng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một bức ảnh thu nhỏ trong rất nhiều cuộc hôn nhân khác. Chị ấy và chồng cùng tốt nghiệp thì tìm được một công việc rất tốt. Nhưng để chị ấy có một tương lai tốt đẹp hơn, chồng chị ấy quyết định khởi nghiệp với một người bạn. Chồng Ngô Đồng khởi nghiệp thành công, hai người mau chóng mua được nhà và xe riêng. Năm Ngô Đồng 30 tuổi, hai người họ quyết định sinh em bé, vì chồng và con, Ngô Đồng nghỉ việc ở nhà làm nội trợ. Một năm sau, bé con ra đời, công ty của chồng Ngô Đồng lại tiến thêm một bước nữa, Ngô Đồng rất hạnh phúc, hoàn toàn bắt đầu cuộc sống của một phu nhân nhà giàu.

Vì chồng không thích có người giúp việc trong nhà, nên nhà họ chỉ mời nhân viên vệ sinh theo giờ, mỗi ngày tới nhà quét dọn hai tiếng. Sáng sớm, Ngô Đồng sẽ dậy chuẩn bị bữa sáng, sau đó chơi

với con, lúc xong ngủ thì xem TV hoặc lên mạng. Buổi trưa nấu cơm cho con ăn, buổi chiều dọn dẹp nhà cửa, buổi tối dù chồng có về hay không thì chị ấy cũng sẽ nấu bốn món mặn một món canh chờ anh ra.

Chồng chị ấy cũng không hách dịch hay tỏ thái độ chỉ vì chị ấy ở nhà nội trợ, nhất là mặt vật chất, anh ta cực kì hào phóng hàng năm đều đưa chị ấy và con ra nước ngoài nghỉ dưỡng. Ngô Đồng thấy cuộc sống như vậy cũng tốt, cô ấy vốn không phải người mạnh mẽ, chỉ mong cuộc sống vợ chồng bình thường mà thôi.

Thế rồi con chị ấy dần lớn lên, Ngô Đồng cũng hạnh phúc suốt mười mấy năm, chị ấy thấy cuộc đời rất ưu ái mình : Có con ngoan ngoãn, chồng giỏi giang, mọi chuyện đều tốt đẹp, chị ấy cứ nghĩ rằng sẽ hạnh phúc như vậy tới cuối đời.

Cho đến một ngày, một người phụ nữ chặn Ngô Đồng ở khu nhà nói với Ngô Đồng rằng cô ta và chồng chị đã qua lại hơn một năm. Với Ngô Đồng, chồng chị ấy chỉ còn trách chứ không còn tình yêu.

Ngô Đồng nói với tôi, trong khoảnh khắc đó, chị cảm thấy cuộc đời như đóng băng, nghe thật kỳ dị nhưng đó là cảm nhận chân thật của chị ấy vào giây phút đó? Chị ấy không biết mình đã về nhà bằng cách nào, chị ấy buộc mình phải bình tĩnh, tỉnh táo cân nhắc cuộc sống tương lai. Dường như chồng Ngô Đồng cũng biết người phụ nữ kia tới tìm chị ấy, cũng thẳng thắn thú nhận, tỏ ý nếu chị không ly hôn thì anh ta sẽ kết thúc mối quan hệ với người phụ nữ kia.

Khi Ngô Đồng kể với tôi những chuyện này thì sự việc đã qua nửa năm, chị ấy lựa chọn tiếp tục hôn nhân

Tôi hỏi chị nửa năm qua chị ấy có ổn hay không ?

Ngô Đồng thân nhiên nói với tôi, ban đầu khi phát hiện chồng ngoại tình, chị ấy rất muốn ly hôn, chị ấy rất muốn ly hôn, chị ấy rất muốn rời khỏi người đàn ông phản bội ngay tức khắc. Nhưng mười mấy năm qua, chị đã tách biệt với xã hội quá lâu, cũng đã quen với tháng ngày ăn sung mặc sướng. Chị ấy không đủ sức quay lại xã hội để phấn đấu, cuối cùng chị ấy chọn tha thứ cho chồng.

Tôi cảm phục Ngô Đồng bởi vì chị ấy nói với tôi mấy câu này.

Có người nghĩ chị tha thứ cho chồng là vì con, thực ra chỉ chị mới biết, chị có hai lựa chọn : Một là ly hôn từ bỏ cuộc sống sung sướng hiện tại, tương lai chị phải tự phấn đấu, đón nhận thử thách của cuộc sống; hai là tha thứ cho chồng, tiếp tục cuộc hôn nhân hiện tại, chịu đựng việc anh ta đã làm tổn thương chị. Không có lựa chọn nào dễ dàng. Quãng thời gian đó, chị đã đọc rất nhiều chuyện của người khác, có người chọn ly hôn, nhưng cũng không thể vượt qua nỗi ám ảnh, có người chọn tha thứ nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ dằn vặt. Chị tự nhủ, dù lựa chọn thế nào thì cũng phải gánh chịu mọi hậu quả từ lựa chọn đó. Chị không có dũng khí và sức lực để ly hôn, chị chọn tha thứ cho anh ta. Anh ta nói anh ta sẽ chấm dứt quan hệ với người phụ nữ kia, nhưng thực ra chị cũng không tin, làm gì có chuyện chấm dứt là chấm dứt được ngay? Chẳng qua càng thêm cẩn thận và bí mật thôi, chị chỉ chờ đợi bọn họ phiền chán nhau. Khi chị chấp nhận gánh chịu mọi kết quả lựa chọn của mình, chị lại thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều. Chỉ cần chấp nhận kết quả, thì thực ra vẫn có thể bước tiếp trên con đường mình đã chọn. Từ đó, tôi bắt đầu sinh lòng kính phục Ngô Đồng. Tôi đã gặp rất nhiều bạn bè gặp sóng gió trong hôn nhân, sau cơn khủng hoảng ban đầu, hầu như họ đều lựa chọn tiếp tục hôn nhân. Nhưng họ thường u uất than thở " Sao tớ đã tha thứ cho anh mà anh ta vẫn tiếp tục tổn thương tớ ?"

"Chỉ cần nghĩ đến việc anh ta từng phản bội hôn nhân của chúng tôi là tôi chỉ muốn giết chết anh ta"

Nếu chọn ly hôn, trước tiên hãy tự hỏi chính mình có thể chịu đựng được lời xì xào của dư luận hay không, liệu có thể chấp nhận điều kiện sống không bằng trước kia hay không, có thể chịu đựng việc anh ta làm tổn thương bạn lần nữa hay không, nếu có thể, vậy không chọn ly hôn cũng không sao cả. Nhưng khó khăn nhất chính là người đã ly hôn tưởng rằng sẽ có tương lai mới chờ mình, nhưng rồi hiện thực khác xa tưởng tượng, hoặc người chọn tha thứ cho chồng, vốn tưởng anh ta sẽ biết ơn mình? Ngờ đâu nhận ra anh ta tiếp tục lừa dối mình, thế là càng thêm đau khổ.

Tôi có một người bạn là công chức nhà nước, không muốn làm việc từ 5 giờ sáng đến 9 giờ tối cả đời nên cậu ta đã quyết định mở một tiệm bánh ngọt, phục vụ riêng phân khúc khách hàng cao cấp. Sau khi tìm hiểu bước đầu, dự toán cần đầu tư khoảng một triệu tám trăm ngàn tệ. Vì tôi kinh doanh ngọc bích rất thành công nên cậu ấy mới tới hỏi ý kiến tôi

Tôi hỏi cậu ấy một câu " Nếu lập nghiệp thất bại sẽ mất trắng một triệu tám trăm ngàn tệ, liệu cậu có thể chịu được kết quả ấy không, nếu có thể thì cậu không còn do dự gì nữa, mau bắt tay vào làm đi"

Ba tháng sau, tiệm bánh của cậu ấy khai trương, nghe nói việc kinh doanh rất phát đạt. Ngày sinh nhật tôi, cậu ấy mang một chiếc bánh tới, cậu ấy nói những lời đó của tôi đã làm cậu ấy bỏ hoàn toàn chút do dự cuối cùng trong lòng cậu ấy. Nếu có thể chấp nhận được kết quả tồi tệ nhất thì còn lo sợ gì nữa đây, cứ tiến lên phía trước là được rồi.

Tư duy theo thói quen của chúng ta là thế này đây : Khi mới bắt đầu một cuộc tình, ta sẽ tưởng tượng mình ở bên người yêu đến rằng long đầu bạc, một khi chia tay sẽ thấy đau khổ đến không sống nổi, mất hết niềm tin; khi mới lập nghiệp người ta sẽ tưởng tượng cuộc sống xa hoa, sung sướng lúc đã thành công một khi gặp khó khăn ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, uể oải và suy sụp.

Đương nhiên suy nghĩ này cũng không sai, ai cũng muốn theo đuổi hạnh phúc, nhưng dù mộng tưởng của chúng ta tốt đẹp tới đâu thì chuyện gì cũng có hai mặt.

Trong cuộc sống khi người ta đưa ra quyết định, thường sẽ cân nhắc tới mặt tốt, có lẽ trong tiềm thức cũng nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất nhưng hầu như họ luôn mang tâm lý may mắn cho là bản thân không xui xẻo như vậy. Thế rồi họ đưa ra quyết định vượt xa khả năng chịu đựng của bản thân cuối cùng lại không thể gánh vác được hậu quả từ sự lựa chọn của mình.

Trên thực tế, những người suy xét tới khả năng thường đạt được kết quả tốt nhất. Vì trước đó đã suy ngẫm về kết quả xấu nhất, nên họ mới có thể bỏ qua mọi chướng ngại trong tư tưởng của mình mà thoải mái thể hiện tài năng.

Trước khi đưa ra bất cứ lựa chọn gì chúng ta nên ngẫm lại, liệu chúng ta có thể chịu đựng được kết quả tồi tệ nhất không ? Cái tốt của hành động này là giúp chúng ta tỉnh táo lại, nhận rõ mặt lợi và mặt hại của sự lựa chọn ấy, dù kết quả xấu nhất có thể xảy ra thì trước đó ta đã chuẩn bị tâm lý nên sẽ không thất bại hoàn toàn, thậm chí ta đã chuẩn bị đầy đủ kế hoạch để ứng phó với mọi tình huống.

Mọi sự lựa chọn đều có sự nguy hiểm, không ai có thể đảm bảo sự lựa chọn của mình chắc chắn có kết quả tốt khi chúng ta có đủ dũng khí để đưa ra một quyết định thì ai cũng phải có đủ dũng khí để gánh chịu mọi kết quả. Ai cũng có quyền lựa chọn sự nghiệp, bạn đời và phương thức sống của riêng mình, quan trọng là : Bạn phải gánh được mọi kết quả.

- Hết chap 19-

Mọi người một ngày an lành

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 20 : Chỉ Có Một Kiểu Đàn Ông Tồi Đáng Để Ta Cảm Kịch.

Sau khi ngủ trưa, tôi thấy có rất nhiều tin nhắn trên weixin, hầu hết đều do A Tử gửi tới, đầu tiên là những bức ảnh tròn một tuổi của con gái cô ấy, bé gái trong ảnh xinh như một búp bê cười vô cùng đáng yêu bên cạnh là A Tử cười vô cùng hạnh phúc, dịu dàng nhìn con, cuối cùng cô ấy nhắn cho tôi rất dài " Chị Văn Tình à, tới tận bây giờ em mới hiểu hết những lời chị nói với em ngày hôm đó hôm qua em đi đón con trai ở trường thì gặp anh ta, anh ta đang sống rất khổ cực nên mới nhớ tới con trai, nhưng em không còn hận anh ta nữa, bởi vì bây giờ em đang ra rất hạnh phúc thậm chí em không thể tưởng tượng nổi- nếu tiếp tục sống trong hôn nhân như vậy thì hiện tại em sẽ ra sao, ngày đó em cứ nghĩ ly hôn là mất tất cả, nhưng bây giờ em mới biết sống trong hôn nhân không hạnh phúc mới là điều kinh khủng nhất"

Đặt di động xuống, lòng tôi nhẹ nhõm vô cùng

"Anh ta" trong lời của A Tử chính là chồng của cô ấy. Ba năm trước, khi mới quen A Tử, cô ấy vừa tròn ba mươi tuổi, vì kết hôn sớm, nên cô ấy đã có một bé trai 8 tuổi. Khi tôi đang viết " Muốn bao nhiêu , hạnh phúc bấy nhiêu" thì cô ấy tìm tới tôi, vì chồng cũ của cô ấy đòi ly hôn, cô ấy cần có một nhánh cỏ cứu mạng.

Lúc đó chồng cũ của cô ấy 32 tuổi, sự nghiệp đã có thành tựu, vừa được đề bạt lên thành giám đốc bộ phận, thu nhập cũng tăng lên, A Tử mới vui mừng được mấy bữa thì chồng đề xuất ly hôn, lý

do anh ta đã yêu một nữ khách hàng, nữ khách hàng kia dịu dàng sẵn sàng hơn A Tử, hơn nữa còn có thể giúp đỡ anh ta trong sự nghiệp, bởi vậy anh ta lập tức quyết định ly hôn với A Tử để lấy người đó.

Đương nhiên A Tử không muốn ly hôn, cuộc sống vừa thắm khá lên, trồng cây vừa tới ngày hái quả thì bị kẻ khác cướp mất, sao cô ấy có thể cam tâm ? Nhưng cô ấy chưa kịp nghĩ ra đối sách thì một chiều nọ, chồng cũ của cô ấy bỗng về nhà mang hết đồ đạc quần áo của anh ta đi, anh ra dùng hành động thực tế để cho A Tử thấy quyết tâm ly hôn của mình.

Hành động này gần như phá hủy toàn bộ can đảm sống của A Tử, khi đó cô định cảm hóa chồng mình bằng tình cảm dịu dàng của mình và con nhưng đối phương vốn không cho cô ấy cơ hội này. Cô ấy mất nhiều công sức mới gặp được anh ta, anh ta chỉ quăng cho cô một câu " Có ai quy định kết hôn thì không được ly hôn đâu ? Nếu cô không chịu ly hôn thỏa thuận vậy tôi đành kiện cô ra tòa"

Người đàn ông này không cho A Tử bất cứ hi vọng gì để cứu vãn, tôi quen A Tử đúng lúc này, khi đó câu đầu tiên cô ấy nói với tôi là " Chỉ cần không ly hôn anh ta muốn gì cũng được"

Thậm chí A Tử còn chuẩn bị tâm lý cho chuyện " hai gái hầu một chồng" cô ấy chấp nhận nhưng người phụ nữ kia lại không đồng ý, còn chồng cô ấy lại một lòng một dạ muốn ly hôn với cô ấy, không cho cô ấy bất cứ cơ hội nào.

Một buổi tối nọ, A Tử nhắn tin cho tôi " Người đàn ông từng thề non hẹn biển năm nào lại cũng có ngày tuyệt tình như thế, trên thế gian này còn đâu còn ai đáng để em tin tưởng? Thế giới quá bạc

béo không ai biết lúc này em nhảy từ tầng chín xuống liệu anh ta có đau buồn hay không ?"

Bấy giờ tôi mắng A Tử xối xả, tôi nói với cô ấy, anh ta chẳng đau buồn đâu, dù có một thoáng thương tiếc thì mấy ngày sao anh ta cũng quên, cơm vẫn ăn, vợ vẫn lấy. Những người thực sự đau buồn chính là cha mẹ và con trai A Tử, tới lúc đó con trai mất mẹ, chồng cô ấy không thể gánh trách nhiệm nuôi con, nhưng nuôi thế nào, chăm sóc ra sao, biểu hiện bây giờ của anh ta thì có thể đoán được phần nào. Người thực sự đáng thương chính là cha mẹ và con trai của cô ấy. Chỉ có người yêu thương cô ấy mới bận tâm tới sự sống chết của cô ấy, với kẻ không yêu thương cô ấy, sự tồn tại của cô ấy chính là phiền toái, chính cô ấy lại giúp anh ta giải quyết được phiền toái này, anh ta không cần ly hôn, cũng không cần chia tài sản, A Tử đã giúp anh ra một chuyện tốt, không tin cô ấy thử chết mà xem.

A Tử bèn thử thật, cô ấy nhắn tin cho chồng cũ, nếu anh ta không xuất hiện thì cô ấy sẽ rời khỏi thế giới này, chồng cũ cô ấy chỉ trả lời " Đừng lấy cái chết ra để uy hiếp tôi, sống hay chết là lựa chọn của cô, đừng đổ vạ cho tôi, có phải tôi giết cô đâu, dù sao tôi cũng nhất định ly hôn"

Tin nhắn này khiến A Tử hoàn toàn thất vọng, cũng tỉnh ngộ ra, sau khi xuống khỏi sân thượng, cô ấy quyết định ly hôn, không lãng phí thanh xuân và tình cảm của mình cho người đàn ông kia nữa. Nhưng chuyện khiến cô ấy hoàn toàn thất vọng hơn chưa dừng ở đó. A Tử tưởng rằng khi chấp nhận ly hôn, muốn nuôi con, đối phương sẽ cho cô căn nhà, ít nhất cũng phải cho mẹ con cô chốn nương thân, ngờ đâu đối phương muốn cô ấy dẫn con đi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, chỉ chịu cho cô hai mươi ngàn tệ. Cô ấy viết trong nhật rằng " Trong thời gian làm thủ tục ly hôn, tôi cứ nghĩ

rằng đây đã là thời khắc tuyệt vọng nhất, nhưng khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, sẽ có những thứ tuyệt vọng hơn đang đợi tôi"

Vì A Tử chưa từng nghĩ tới việc ly hôn nên về mặt tài sản cô ấy thiệt thòi rất nhiều, tên trên sổ đỏ là chồng của cô ấy, tên người trả tiền cũng là anh ta, thu nhập của cô đều đã bỏ vào chi tiêu hàng ngày, nhưng cô ấy không chứng minh được. Lúc đó tôi rất muốn giúp cô ấy, nhưng sau khi xem mọi thông tin, tôi chỉ biết thở dài.

A Tử hỏi tôi rất nhiều lần " Tại sao khi một người đàn ông thay lòng đổi dạ, anh ta lại trở nên cạn tài ráo máng như thế ? Không lẽ anh ta không nhớ tới tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm ư ?"

Khi đó tôi nói thế này " Em nhớ không có nghĩa là đối phương cũng nhớ, em nghĩ cuộc hôn nhân này đáng được trân trọng, nhưng không có nghĩa là đối phương cũng nghĩ như vậy. Anh ta nói rất tuyệt tình khó nghe, nhưng nhìn từ một góc độ khác thì cũng không sai, đúng là anh ta có quyền ly hôn, chỉ cần anh ta thấy không vui vẻ trong hôn nhân, anh ta có quyền kết thúc nó để lựa chọn lại. Có lẽ em thấy hành động của anh ta là lạnh lùng tuyệt tình nhưng chuyện gì cũng có hai mặt nếu anh ta yêu một người khác nhưng không muốn đưa ra lựa chọn, cứ lập lờ giữa hai người phụ nữ, vậy thì em sẽ càng thiệt thòi hơn. Giờ anh ta tuyệt tình như vậy, em sẽ không ôm bất cứ hi vọng gì với anh ta, thế thì sẽ có lợi cho việc em bắt đầu lại từ đầu"

Tôi không biết A Tử lúc đó nghe lọt bao nhiêu, nhưng một tháng sau, cô ấy làm xong hết thủ tục ly hôn với chồng cũ. Nhờ sự tác động từ nhiều phía, cô ấy nhận được tám mươi ngàn tệ, hàng tháng đối phương sẽ cho con trai phí nuôi dưỡng là một ngàn tệ. Nhưng anh ta chỉ gửi hai lần, A Tử đòi mấy lần nhưng không được, quá mệt mỏi nên quyết định từ bỏ

Khi mọi hi vọng đều bị dập tắt, A Tử quyết định tự lực cánh sinh, cô ấy mua gian hàng nhỏ để kinh doanh đồ ăn sáng, rất nhiều người biết chuyện cô ấy từng trải nên rất thương cảm, may là tuy A Tử cực khổ nhưng kinh doanh rất khá. Sau đó có chút vốn liếng, cô ấy lại chuyển tới gian hàng lớn hơn, vì sự kiên cường và lạc quan của cô ấy, rất nhiều bà mẹ đều sẵn lòng đưa con tới ăn. Cuộc sống của A Tử dần đi vào quỹ đạo, A Tử nói với tôi, trước đây cô ấy không biết mình có tài kinh doanh ngờ đâu cuộc sống "ép" phải bộc lộ

Chuyện tình cảm của A Tử cũng bắt đầu dần khởi sắc, chồng hiện giờ của A Tử rất tốt với cô ấy, chẳng bao lâu sau hai người sinh được một cô con gái đáng yêu, cuộc sống của A Tử lại vui vẻ và hạnh phúc.

Khi chuyện tình cảm gặp nhiều trắc trở rất nhiều phụ nữ nghĩ đối phương sẽ nhớ tình xưa, song tôi lại cho là "Nếu yêu hãy yêu tha thiết, nếu bỏ, xin hãy bỏ hoàn toàn"

- Hết chap 20-

Mọi người an lành

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 21 : Mọi Thứ Thay Đổi Điều Chỉ Tốt Cho Bạn Mà Thôi

Sau khi đăng bài viết "Bạn không giống người phụ nữ khác ở điểm nào?" Tôi nhận được rất nhiều lời nhắn của độc giả, trong đó có một loại lời nhắn khiến tôi lo lắng "Đàn ông luôn mong người phụ nữ vừa kéo giao tiếp vừa đảm việc nhà còn có thể kiếm tiền nuôi gia đình, tài năng xuất chúng nhưng chúng tôi chỉ là phụ nữ, có thể nuôi con thì không thể nuôi gia đình, kiếm được tiền thì không thể lo cho con cái, không thể bắt chúng tôi giỏi tất cả mọi việc được đúng không ? Còn đàn ông thì sao ? Bọn họ giỏi lắm à ? Bản thân bọn họ cũng không thể lo liệu được tất cả cơ mà ? Nếu đàn ông cũng không thể xuất sắc như vậy thì có gì lại bắt chúng tôi vẹn toàn như thế ?"

Tôi không biết bao nhiêu người thiếu nữ ủng hộ quan điểm trên, nhưng trong cuộc sống tôi thường xuyên nghe về nó, chứng tỏ lối suy nghĩ ấy cũng không hề hiếm gặp. Điều này khiến tôi nghĩ tới một người, bà ấy là hàng xóm của tôi đúng hơn là hàng xóm của mẹ tôi. Bà ấy đã cố gắng thực hiện lối suy nghĩ này gần suốt cuộc đời của mình.

Hai nhà chúng tôi gần nhau, từ khi tôi bắt đầu có kí ức thì bà ấy đã là khách quen của nhà chúng tôi, chỉ cần nhà bà ấy có gió thổi cỏ lay gì là nhà chúng tôi điều biết ngay. Bà ấy là kiểu người mạnh mẽ, không bao giờ nhượng bộ nhất là giọng nói, chỉ cần bà ấy tới nhà chúng tôi thì dù tôi ở trên nhà đóng kín cửa cũng có thể nghe thấy tiếng của bà ấy.

Thỉnh thoảng hai vợ chồng cùng sang chơi, lúc vào cửa, tôi nghe được đoạn đối thoại như sau. Vợ lớn giọng kể chuyện nhà cửa, chồng ở bên nhắc nhở " Em nhỏ giọng một chút được không ? Nói như đang cãi nhau với ai ấy" Vợ trừng mắt bực bội đáp " Sao hả ? Chê tôi thô lỗ à ? Tôi chỉ có thể thôi, thấy tôi không vừa mắt thì ly hôn đi, anh cũng không nhì lại bản thân mình xem, anh có tư cách gì mà chê tôi ?"

Đôi lúc mẹ tôi sẽ âm thầm khuyên bà đừng làm vậy vì nên giữ thể diện cho chồng, phụ nữ dịu dàng một chút mới không thiệt thòi, bà ấy khinh thường đáp " Tôi không thích mấy lời thế này, anh ta kiếm được bao nhiêu tiền mà đòi phải thế này thế nọ ? Bao giờ anh ta kiếm được núi vàng núi bạc mới có tư cách đòi tôi phải dịu dàng"

Đương nhiên- mẹ chồng bà ấy không hề thích hành động và giọng điệu của bà ấy, thỉnh thoảng sẽ nhắc nhở bà ấy mấy câu, bà ấy liền đáp trả thẳng thừng, rồi tới chỗ mẹ tôi cao giọng tố cáo mẹ chồng mình " Cô không biết bà già kia tức cười cỡ nào đâu, bà ấy không đi soi con trai mình lại đi soi mới tôi cơ.

Nhà bà ấy cũng chẳng giàu có gì dựa vào đâu đòi hỏi tôi lắm thế ? Bà ấy cũng không nhìn lại điều kiện nhà mình đi, còn bắt tôi phải dịu dàng hòa nhã, đúng là nực cười, đương nhiên tôi có thể dịu dàng hòa nhã nhưng nhà bọn họ xứng với tôi sao ?"

Thực lòng mà nói tôi rất không thích bà ấy hơn nữa cực kỳ không muốn bà ấy sang nhà tôi mỗi ngày nhưng mẹ tôi không muốn tôi đắc tội bà ấy, thậm chí nói với tôi "Con cũng biết tính bà ấy rồi đó, con mà đắc tội bà ấy thì không biết bà ấy sẽ đi khắp nơi máng con thế nào. Nếu con không thích bà ấy thì lúc bà ấy đến con đi lên nhà là được"

Thế rồi chỉ cần bà ấy đến tôi lại lảng lạng đi lên tầng, bà ấy biết tôi không thích mình, nhưng bà ấy cũng chẳng quan tâm, cũng như bà ấy biết cha mẹ chồng mình không ưa mình, song bà ấy cũng không thèm để ý, bởi vì mọi người đều chẳng biết làm thế nào với bà ấy nên bà ấy rất hài lòng với tình trạng này, cho rằng mọi người đều sợ bà ấy.

Sau đó tôi lên trung học nên trọ ở trường, bà ấy cũng không xuất hiện trong tầm mắt của tôi nữa. Mấy năm trước, mẹ tôi đột nhiên nhắc tới bà ấy, lúc bà ấy năm mươi tuổi, chồng bà ấy bỗng muốn ly hôn con gái cũng không nhận nuôi bà ấy, lý do là miệng lưỡi quá cay nghiệt. Mẹ tôi khuyên bà ấy nên thay đổi tính tình nhưng bà ấy vẫn mạnh miệng nói " Sao tôi lại phải là người thay đổi? Tôi đã sống nửa đời người, không thay đổi được nữa, với lại sao tôi phải thay đổi ? Bọn họ thì tốt lắm à ?"

Sau đó chồng bà ấy ly hôn với bà ấy thật, cuối cùng ông ấy nói với bà ấy " Tôi cũng không giỏi giang gì nhưng dù tôi có kém cỏi tới đâu thì tôi cũng không muốn sống tiếp với bà nữa"

Dạo trước tôi về quê thì gặp lại bà ấy, bà ấy vừa cười vừa bắt chuyện với tôi, niềm nở hỏi thăm tình hình, tôi sững sốt hồi lâu mới hoàn hồn, đáp "Dì Nhung, dì thay đổi nhiều quá"

Bà ấy cười ngượng ngùng " Dì sống quá nửa đời người mới bắt đầu tỉnh ngộ, mới biết trước đây mình xấu tính tới mức nào" Tôi mỉm cười bối rối, bà ấy lại hỏi thăm tôi mấy câu rồi mới chào tạm biệt.

Bóng dáng khuất dần của bà ấy trông vô cùng cô đơn nhưng nếu đã hối hận thì tại sao không thay đổi sớm hơn! Tôi nhìn mái tóc đã ngả màu của bà ấy, trong lòng chứa đầy thương cảm, nếu bà ấy sớm sửa đổi bản thân thì có lẽ bây giờ bà ấy vẫn còn có một mái ấm

gia đình, có chồng ở bên, có con gái chăm nom. Sự thay đổi của hiện tại cũng bởi bà ấy đã nhận ra bài học quá đau đớn.

Có quá nhiều cô gái có tư tưởng sai lầm thế này : Đàn ông cũng chẳng xuất sắc, có gì bắt tôi phải giỏi giang ? Bởi vậy không chịu hoàn thiện bản thân. Vì chúng ta đều biết thay đổi bản thân là một chuyện khó khăn, phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực và quyết tâm, hoàn thiện bản thân cũng là chuyện vô cùng vất vả, ít nhất thì cũng khổ cực gấp trăm lần việc phóng túng qua ngày, nhất là khi bạn cho rằng người đàn ông của bạn không đáng để bạn nỗ lực như vậy, bạn sẽ lập tức tìm lý do để buông bỏ quyết tâm. Đây là sai lầm lớn nhất của người phụ nữ, chúng ta nỗ lực khiến bản thân trở nên tốt đẹp hơn, cũng không phải vì bất kì ai, mà vì chính chúng ta, vì chúng ta có thể lựa chọn cuộc sống cho chính mình, chúng ta xứng đáng với cuộc sống tuyệt vời hơn. Chỉ bởi lí do ấy thôi, dù cố gắng tới đâu cũng không hề phí công.

Chúng ta thường xuyên thích đánh tráo khái niệm, ví dụ như ngày bé cha mẹ yêu cầu chúng ta cố gắng học tập, thi đỗ vào một trường đại học có tiếng, hôm nào chúng ta thi không tốt, bị cha mẹ trách mắng thì thường sẽ như thế này : Hỏi nhỏ họ còn học dốt hơn mình, giờ làm cha làm mẹ rồi lại bắt mình phải đỗ trường danh giá, có giỏi thì tự đi mà thi ?

Nhưng nếu chúng ta học được nhiều kiến thức, thi đỗ trường tốt, vậy người được hưởng lợi nhất ở đây là ai ?

Nếu một người nghĩ rằng hoàn thiện bản thân vì người khác vậy người này không bao giờ có thể làm chủ số phận của mình. Mọi nỗ lực của chúng ta đều vì tốt cho bản thân, nếu người được hưởng lợi lớn nhất là chính chúng ta vậy vì sao lại không cố gắng ?

Nhất là với các cô gái chưa kết hôn, nỗ lực hoàn thiện bản thân mình đúng là vất vả hơn làm đẹp, mua sắm- nhưng cuộc sống tương lai sẽ ngày càng nhẹ nhàng, vui vẻ hơn. Khi bạn đủ tốt, bạn sẽ gặp được người đàn ông xứng đôi với bạn. Bởi vậy chúng ta không nên oán trách chồng mình không tốt, chọn được tuýp đàn ông thế nào, quan trọng là ở điều kiện của chính bản thân.

- Hết chap 21-

Hãy thay đổi hoàn thiện bản thân vì chính mình đừng nghĩ vì người khác.

Lâm

BẠN ĐẶT GIÁ BAO NHIÊU?

Văn Tình
sachhoc.com

Chap 22 : Đừng Biến Bi Kịch Thành Phim Dài Tập

Tôi quen Tử Hiên khi còn đi tư vấn công ích, lúc đó hôn nhân của chị ấy có vấn đề nên tới đó để xin giúp đỡ.

Năm ấy Tử Hiên 40 tuổi, có một con gái 14 tuổi, chồng làm xây dựng thu nhập cũng khá khá, nên chị không đi làm chỉ cần ở nhà chăm sóc con gái cho tốt. Nhưng mấy năm gần đây, chị thường nghe tin đồn chồng có bồ rồi có con với bồ. Ban đầu Tử Hiên không tin, cũng từng đi thăm dò chồng nhưng bị chồng gạt đi. Nên chị ấy tự an ủi rằng, có lẽ người ta chỉ đang ghen tỵ với sự sung túc của gia đình mình thôi.

Nhưng vào một buổi chiều nọ, một cuộc điện thoại đã đẩy chị ấy xuống vực sâu. Hôm ấy khi Tử Hiên đang ngủ trưa thì có một phụ nữ gọi điện tới nói rằng đã có con trai hai tuổi rồi, hiện giờ cô ấy đang mang thai, chồng Tử Hiên đã hết yêu Tử Hiên từ lâu, hi vọng Tử Hiên chủ động ly hôn.

Sau khi nghe điện, Tử Hiên khóc suốt buổi chiều. Buổi tối khi chồng về, chị ấy giận dữ chấp vấn anh ta, anh ta không phủ nhận, mà thản nhiên cho chị ấy hai sự lựa chọn : Một là ly hôn, hai là chấp nhận con của đối phương. Nhưng chị ấy không chấp nhận con của đối phương cũng như không muốn ly hôn, chị ấy hy vọng chồng có thể chấm dứt quan hệ với người phụ nữ kia. Nhưng chồng chị tỏ rõ thái độ, dù có thể chấm dứt mối quan hệ với người phụ nữ kia, thì

anh ta cũng không thể chán đứt quan hệ với con trai mình, dù sao đó cũng là con trai duy nhất của anh ta.

Chị ấy uy hiếp chồng, nếu chồng vẫn cố chấp thì chị sẽ nói với cha mẹ anh ta biết việc này, song anh ta lại khinh bỉ nói với chị ấy, cha mẹ anh ta đã biết chuyện này từ lâu, cũng chấp nhận con trai và người phụ nữ kia. Tử Hiên bỗng tỉnh ngộ, thảo nào mấy năm nay mẹ chồng lại lạnh nhạt với cháu gái như thế, hóa ra là vì đã có cháu trai rồi!

Nhưng chuyện khiến cho chị không thể chịu đựng nổi nhất là vào tết Thanh Minh, người chồng muốn đưa đứa bé kia cùng đi tảo mộ, mẹ chồng đồng tình, tỏ ý rằng người phụ nữ kia không đi cùng mà chỉ để con trai tới thôi, dù sau cũng là cháu trai bà ấy. Tử Hiên phản đối kịch liệt, không đồng ý cho đứa trẻ cùng xuất hiện vào dịp tết Thanh Minh. Tử Hiên tưởng rằng mẹ chồng và chồng ít nhất cũng để ý cảm nhận của chị ấy, dù sao chị ấy cũng hi sinh cho gia đình họ nhiều như vậy, chồng Tử Hiên báo cho chị rằng đứa bé đã ở chỗ mẹ anh ta, đương nhiên ngay mai nó cũng sẽ xuất hiện, để chị chuẩn bị tư tưởng cho tốt. Tử Hiên cảm phẫn nói " Nếu anh dám cho con riêng của anh đến đó, vậy cũng đừng mong tôi với con gái có mặt" Chồng chị ấy chỉ quăng lại một câu " Đến thì đến không đến thì thôi" Rồi bỏ đi mà chẳng thèm quay đầu lại.

Tử Hiên vừa phẫn nộ vừa đau lòng, chị ấy cầu cứu chúng tôi, mong chúng tôi nghĩ cách đuổi hai mẹ con kia đi, nhưng chúng tôi cho rằng đối phương đã có con, muốn cắt đứt tình cha con là gần như không thể. Tử Hiên không chấp nhận sự thật này. Chúng tôi đều đề xuất với chị nếu chị ấy không thể chấp nhận thì có thể cân nhắc tới việc ly hôn, cố gắng giành lấy càng nhiều gia sản càng tốt,

sau đó nuôi nấng con gái khiến bản thân bình tâm, biết đâu sẽ có một hạnh phúc khác đang đợi ở phía trước.

Nhưng Tử Hiên lại không thể để kẻ thứ ba và con riêng của ả được lợi. Chúng tôi phải khuyên nhủ chị ấy rất lâu phân tích hết mặt lợi mặt hại. Lúc đó chị ấy thấy cũng có lý, nhưng mấy hôm sau đâu lại vào đó.

Khoảng một tháng sau, chị ấy hưng phấn nói với tôi, chị ấy đã nghĩ ra một biện pháp giải quyết. Tôi vội hỏi biện pháp gì ? Chị ấy đắc ý nói, chị ấy chuẩn bị sinh một đứa con trai như vậy chồng chị sẽ nghiêng về phía chị ấy, dù sao đây cũng là con vợ cả, có thân phận đằng hoàng. Lúc đó tôi đã thốt lên " Chị đừng hại con mình"

Tôi nói với chị ấy " Chưa bàn tới chuyện chị sinh được con trai hay không, dù chị sinh được thì cũng không thể xóa bỏ sự tồn tại của đứa bé kia. Nếu hôn nhân này xảy ra vấn đề thì nên giải quyết một cách lý trí chứ không phải tạo thêm bi kịch. Ngộ nhỡ chồng chị không lay chuyển, vậy lúc đó chị với con làm sao ? Chị có khả năng nuôi con một mình không ? Nếu kết quả cuối cùng không như chị mong muốn thì chị có thể chấp nhận sự thật ấy sao ?"

Nhưng Tử Hiên không nghe tôi, chị ấy khẳng khái muốn thử, cho rằng chồng chị ấy không quan tâm với chị ấy, nhưng nhất định sẽ quan tâm tới con trai anh ta.

Bốn tháng sau, chị ấy vui mừng thông báo cuối cùng cũng mang thai rồi, hi vọng được chúc phúc, cho chị tiếp thêm sức mạnh. Lúc đó tôi nghe mà trong lòng chỉ thấy bi thương, cuộc hôn nhân này vốn đã là bi kịch, nếu dừng lại đúng lúc thì có thể thương tổn sẽ chấm dứt ở đây, nhưng Tử Hiên lại cố chấp muốn sinh thêm đứa

nữa, tôi không thể thốt ra lời chúc phúc, mà chỉ tặng chị ấy bốn chữ : Tự lo liệu đi!

Quả nhiên mấy tháng sau, chị ấy sụt mướt tới tìm tôi, nói với tôi chồng chị chẳng để ý mình, chị ốm nghén khổ sở như vậy mà anh ta không hỏi han một câu, mẹ chồng lạnh nhạt. Tôi khuyên chị ấy ngấm lại thật kỹ " Bây giờ chồng và mẹ chồng đều như vậy rồi, chị còn mong tương lai sẽ ra sau nữa ? Giờ vẫn chưa muộn đâu, chị ngấm lại xem có nên bỏ đứa bé này đi không ?"

Nhưng chị ấy kiên quyết không nghe, cho rằng tới nước này thì dù thế nào cũng phải đánh cược một lần, chị ấy hoang mang nói " Bây giờ con trong bụng chị, bọn họ chưa cảm nhận được gì, tới khi đứa bé ra đời, gọi cha gọi bà, bọn họ có thể không yêu nó sao ?"

Tôi bất đắc dĩ nói " Dù bọn họ có yêu đứa bé này, cũng không có nghĩa là bọn họ yêu mẹ đứa bé! Chị nhìn người phụ nữ kia xem, cô ta sinh được con trai, nhưng tết Thanh Minh, bọn họ chỉ dẫn con trai đi tảo mộ chứ có cho cô ta đi cùng. Tốt với con không có nghĩa là tốt với chị, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau"

Sau đó tôi luôn tránh mặt chị ấy, bởi vì tôi quá bức bối

Khoảng một năm sau, một ngày nọ, khi tôi ăn cơm với một người trong hội công ích, cô ấy hỏi tôi còn nhớ Tử Hiên không.

Cô ấy kể với tôi rằng, Tử Hiên thực sự sinh con trai, còn người phụ nữ kia thì sinh con gái, hai người mỗi người có một trai một gái. Người phụ nữ kia không thể khiến chồng Tử Hiên ly hôn để cưới cô ta. Tử Hiên cũng không thể khiến chồng mình chấm dứt quan hệ với phía bên kia, hai người phụ nữ, một trai một gái, trai một gái, tiền tụy khổ sở vô cùng. Nghe nói người đàn ông kia gửi tiền nuôi con trai

cho Tử Hiên, nhưng chị ấy phải chăm sóc đứa bé một mình. Đối mặt với kết cục này, Tử Hiên không thể chấp nhận được, chị ấy đã tìm người đàn ông kia tranh chấp nhiều lần, tinh thần gần như suy sụp.

Tôi chỉ thương cho đứa bé kia, bị mẹ nó đưa tới thế gian này để làm thế đánh cược cho cuộc hôn nhân của mình, không biết số mệnh tương lai của nó sẽ đi về đâu ?

Chúng ta không thể cam đoan bản thân sẽ không gặp khó khăn và thất bại trong hôn nhân, nhưng có người sẽ rút ra bài học xương máu. Không ngừng hoàn thiện và kiểm điểm bản thân để mình ngày càng trưởng thành trước khó khăn và thất bại, cuối cùng nắm giữ được hạnh phúc thuộc về chính mình. Song có người lại khư khư cố chấp, mắc hết sai lầm này tới sai lầm khác, khiến bi kịch kéo dài mãi không thôi.

- hết chap 22-

Mọi người an lành

Lâm